

Europeiska unionens officiella tidning

L 172

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextioandra årgången

26 juni 2019

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1022 av den 20 juni 2019 om upprättande av en flerårig plan för de fisken som nyttjar demersala bestånd i västra Medelhavet och om ändring av förordning (EU) nr 508/2014 1

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (Rekonstruktions- och insolvensdirektiv) ⁽¹⁾ 18
- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1024 av den 20 juni 2019 om öppna data och vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn 56

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES.

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/1022

av den 20 juni 2019

om upprättande av en flerårig plan för de fiskerier som nyttjar demersala bestånd i västra Medelhavet och om ändring av förordning (EU) nr 508/2014

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 43.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982, i vilken unionen är avtalsslutande part, föreskrivs bevarandeskyldigheter, bland annat i fråga om att bibehålla eller återställa populationer av fiskade arter så att de ligger på nivåer som kan ge maximal hållbar avkastning (MSY).
- (2) Vid Förenta nationernas toppmöte om hållbar utveckling som hölls i New York 2015 förband sig unionen och dess medlemsstater att senast 2020 på ett effektivt sätt reglera fångsterna och få stopp på överfisket, det olagliga, orapporterade och oreglerade fisket samt destruktiva fiskemetoder och genomföra vetenskapligt grundade förvaltningsplaner, i syfte att på kortast möjliga tid återställa fiskbestånden minst till nivåer som kan ge MSY fastställt utifrån deras biologiska egenskaper.
- (3) I ministerförklaringen från Malta om MedFish4Ever av den 30 mars 2017 ⁽³⁾ fastställs en ny ram för styrning av fisket i Medelhavet och ett arbetsprogram med fem konkreta åtgärder för de kommande tio åren. Ett av åtagandena är att upprätta fleråriga planer.
- (4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 ⁽⁴⁾ fastställs reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken (GFP) i linje med unionens internationella åtaganden. GFP ska bidra till skyddet av den marina miljön, till hållbar förvaltning av alla kommersiellt nyttjade arter och i synnerhet till att senast 2020 uppnå god miljöstatus.

⁽¹⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 103.⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 juni 2019.⁽³⁾ Ministerförklaringen från Malta om MedFish4Ever. Ministerkonferens om hållbarheten i Medelhavsfisket (Malta, 30 mars 2017).⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG (EUT L 354, 28.12.2013, s. 22).

- (5) Målen för GFP är bland annat att säkerställa att verksamhet inom fiske och vattenbruk är miljömässigt, socialt och ekonomiskt hållbar på lång sikt, att tillämpa försiktighetsansatsen i fiskeriförvaltningen och att genomföra ekosystemansatsen i fiskeriförvaltningen. GFP bidrar också till en skälig levnadsstandard för verkamma inom fiskerisektorn, inbegripet sektorerna för småskaligt och icke-industriellt fiske samt kustfiske. Uppnåendet av dessa mål bidrar också till tryggad livsmedelsförsörjning och ger sysselsättningsvinster.
- (6) För att uppnå målen för GFP bör det antas en rad bevarandeåtgärder, t.ex. fleråriga planer, tekniska åtgärder och fastställande och fördelning av högsta tillåtna fiskeansträngning.
- (7) Enligt artiklarna 9 och 10 i förordning (EU) nr 1380/2013 ska de fleråriga planerna grundas på vetenskaplig, teknisk och ekonomisk rådgivning. I enlighet med de bestämmelserna bör den fleråriga plan som fastställs i den här förordningen (nedan kallad *planen*) innehålla övergripande mål och kvantifierbara mål med tydliga tidsramar, referenspunkter för bevarande, skyddsåtgärder och tekniska åtgärder som har utformats för att undvika och minska oönskade fångster.
- (8) "Bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning" bör förstås som en hänvisning till allmänt tillgänglig vetenskaplig rådgivning som backas upp av de mest aktuella vetenskapliga uppgifterna och metoderna och som har utfärdats eller granskats av ett oberoende vetenskapligt organ som är erkänt på unionsnivå eller internationell nivå.
- (9) Kommissionen bör inhämta bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning för de bestånd som omfattas av planen. I detta syfte bör den samråda med framför allt vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (nedan kallad *STECF*). Kommissionen bör i synnerhet inhämta allmänt tillgänglig vetenskaplig rådgivning, inbegripet rådgivning om blandfiske, som tar hänsyn till planen och anger F_{MSY} -intervall och referenspunkter för bevarande (B_{PA} och B_{LIM}).
- (10) Rådets förordning (EG) nr 1967/2006 ⁽⁹⁾ fastställer en förvaltningsram för hållbart nyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet och kräver att det antas förvaltningsplaner för fiske med trålredskap, fartygsvad/not, landvad/not, stänggarn och skrapredskap i medlemsstaternas territorialvatten.
- (11) Frankrike, Italien och Spanien har antagit förvaltningsplaner i enlighet med förordning (EG) nr 1967/2006. Det råder dock bristande överensstämmelse mellan dessa planer och de tar inte hänsyn till alla redskap som nyttjar demersala bestånd och den geografiska överlappningen när det gäller vissa bestånd och fiskeflottor. Dessutom har dessa planer visat sig vara ineffektiva när det gäller att uppnå de mål som fastställs i GFP. Medlemsstater och berörda parter har uttryckt sitt stöd för utarbetandet och genomförandet av en flerårig plan på unionsnivå för de berörda bestånden.
- (12) STECF har visat att nyttjandet av många av de demersala bestånden i västra Medelhavet kraftigt överstiger de nivåer som krävs för att uppnå MSY .
- (13) Det är därför lämpligt att upprätta en flerårig plan för bevarande och hållbart nyttjande av demersala bestånd i västra Medelhavet.
- (14) Planen bör ta hänsyn till det faktum att det rör sig om blandfiske och dynamiken mellan de bestånd som fisket nyttjar, dvs. kummel (*Merluccius merluccius*), röd mulle (*Mullus barbatus*), djuphavsräka (*Parapenaeus longirostris*), havskräfta (*Nephrops norvegicus*), blårod räka (*Aristeus antennatus*) och räkan *Aristaeomorpha foliacea*. Den bör också ta hänsyn till bifångstarter vid demersalt fiske och till demersala bestånd för vilka tillräckliga data inte finns tillgängliga. Den bör vara tillämplig på de demersala fisken (särskilt med trålredskap, bottensatta garn, burar och långrevlar) som bedrivs i unionens vatten eller av unionsfiskefartyg utanför unionens vatten i västra Medelhavet.
- (15) I de fall då fiskeridödlighet som orsakas av fritidsfiske har en betydande inverkan på de bestånd som berörs bör rådet ha möjlighet att fastställa icke-diskriminerande begränsningar för fritidsfiskare. Rådet bör hänvisa till transparenta och objektiva kriterier vid fastställandet av sådana begränsningar. Medlemsstaterna bör vid behov vidta nödvändiga och proportionella åtgärder för övervakning och insamling av data för en tillförlitlig bedömning av de faktiska fångstnivåerna inom fritidsfisket. Dessutom bör det vara möjligt att anta tekniska bevarandeåtgärder för fritidsfiske.

⁽⁹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1967/2006 av den 21 december 2006 om förvaltningsåtgärder för hållbart utnyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet, om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 och om upphävande av förordning (EG) nr 1626/94 (EUT L 409, 30.12.2006, s. 11).

- (16) Planens geografiska tillämpningsområde bör baseras på beståndens geografiska utbredning enligt bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning. Beståndens geografiska utbredning såsom den anges i planen kan behöva ändras i framtiden på grund av att det finns bättre vetenskaplig information. Kommissionen bör därför ges befogenhet att anta delegerade akter för att anpassa beståndens geografiska utbredning såsom den anges i planen, om den vetenskapliga rådgivningen visar att det har skett en förändring av de berörda beståndens geografiska utbredning.
- (17) Syftet med planen bör vara att bidra till att målen för GFP uppnås, framför allt att uppnå och upprätthålla MSY för de berörda målbestånden, att genomföra landningsskyldigheten för demersala bestånd och pelagiska bifångster vid demersalt fiske för vilka en minsta referensstorlek för bevarande fastställts och att bidra till en rimlig levnadsstandard för dem som är beroende av fisket, med beaktande av kustfisket och socioekonomiska aspekter. Planen bör också genomföra ekosystemansatsen i fiskeriförvaltningen för att minimera fiskeverksamhetens negativa inverkan på de marina ekosystemen. Den bör vara förenlig med unionens miljölagstiftning, i synnerhet målet att uppnå god miljöstatus senast 2020, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG ⁽⁶⁾, och målen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG ⁽⁷⁾ och rådets direktiv 92/43/EEG ⁽⁸⁾.
- (18) Det är lämpligt att fastställa ett mål för fiskeridödligheten (F), som motsvarar målet att uppnå och upprätthålla MSY som intervall av värden vilka gör det möjligt att uppnå MSY (F_{MSY}). Dessa intervall, som baseras på bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, behövs för att skapa flexibilitet så att utveckling inom vetenskaplig rådgivning kan beaktas, för att bidra till genomförandet av landningsskyldigheten och för att ta hänsyn till blandfisken. Utifrån planen har dessa intervall tagits fram för att ge en minskning på högst 5 % av den långsiktiga avkastningen jämfört med MSY. Dessutom finns det ett tak för F_{MSY} -intervallets övre gräns, vilket innebär att sannolikheten för att beståndet sjunker under gränsreferenspunkten för biomassa (B_{LIM}) är högst 5 %.
- (19) För att fastställa högsta tillåtna fiskeansträngning bör det finnas F_{MSY} -intervall för *normal användning* och, med förbehåll för att de berörda bestånden uppvisar en god status, möjligheten att fastställa högsta tillåtna fiskeansträngning över dessa F_{MSY} -intervall för det mest sårbara beståndet om det på grundval av vetenskaplig rådgivning är nödvändigt för att vid blandfiske nå de övergripande mål som fastställs i denna förordning, för att undvika att ett bestånd tar skada på grund av dynamiken inom eller mellan bestånd av samma eller olika arter, eller för att begränsa de årliga variationerna när det gäller högsta tillåtna fiskeansträngning. Ett mål för fiskeridödligheten i överensstämmelse med dessa F_{MSY} -intervall bör uppnås genom en successiv och stegvis anpassning senast 2020 om så är möjligt, och i annat fall senast den 1 januari 2025.
- (20) För de bestånd för vilka MSY-mål är tillgängliga och i syfte att tillämpa skyddsåtgärder, måste det införas referenspunkter för bevarande, vilka uttrycks som försiktighetsreferenspunkter (B_{PA}) och gränsreferenspunkter (B_{LIM}).
- (21) Det bör föreskrivas om lämpliga skyddsåtgärder för att säkerställa att målen uppnås och för att aktivera avhjälpande åtgärder där det behövs, bland annat när bestånden ligger under referenspunkterna för bevarande. Avhjälpande åtgärder bör omfatta nödatgärder enligt artiklarna 12 och 13 i förordning (EU) nr 1380/2013, högsta tillåtna fiskeansträngning och andra särskilda bevarandeåtgärder.
- (22) För att säkerställa transparens i fråga om tillträdet till fiske och uppnående av målen för fiskeridödlighet, bör en fiskeansträngningsordning för unionen antas för trålar, som är det viktigaste redskapet för att nyttja de demersala bestånden i västra Medelhavet. Det är därför lämpligt att fastställa fiskeansträngningsgrupper, så att rådet kan besluta om högsta tillåtna fiskeansträngning, uttryckt i antal fiskedagar, på årsbasis. Vid behov bör fiskeansträngningsordningen omfatta andra fiskeredskap.
- (23) Med tanke på den oroande situationen för många demersala bestånd i västra Medelhavet och i syfte att sänka de nuvarande höga nivåerna av fiskeridödlighet, bör fiskeansträngningsordningen medföra en betydande minskning av fiskeansträngningen under de fem första åren som planen genomförs.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi) (EUT L 164, 25.6.2008, s. 19).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 26.1.2010, s. 7).

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7).

- (24) Medlemsstaterna bör vidta särskilda åtgärder för att säkerställa att fiskeansträngningsordningen är effektiv och genomförbar, genom att införa en metod för fördelning av fiskeansträngningskvoter i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) nr 1380/2013, utarbeta en förteckning över fartyg, utfärda fisketillstånd och registrera och överföra relevanta fiskeansträngningsdata.
- (25) För att bidra till ett effektivt uppnående av planens mål, och i enlighet med de principer om god förvaltning som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EU) nr 1380/2013, bör medlemsstaterna tillåtas att främja förvaltningssystem på lokal nivå som bygger på deltagande.
- (26) För att skydda uppväxtområden och känsliga livsmiljöer, liksom det småskaliga fisket, bör kustområdena regelbundet reserveras för mer selektivt fiske. I planen bör det därför fastställas ett trålförbud inom sex sjömil från kusten, med undantag för områden med ett vattendjup på mer än 100 meter, under tre månader varje år. Det bör vara möjligt att inrätta fler fredningsområden om detta kan säkerställa en minskning av fångsterna av ungmummel på minst 20 %.
- (27) Ytterligare bevarandeåtgärder bör vidtas när det gäller demersala bestånd. På grundval av vetenskaplig rådgivning är det lämpligt att införa ytterligare förbud i områden med stora ansamlingar av lekande fisk i syfte att skydda det allvarligt skadade vuxna beståndet av kummel.
- (28) Försiktighetsansatsen bör tillämpas på bifångstbestånd och på demersala bestånd för vilka tillräckliga data inte finns tillgängliga. Särskilda bevarandeåtgärder bör antas i enlighet med artikel 18 i förordning (EU) nr 1380/2013, när vetenskaplig rådgivning visar att avhjälpande åtgärder behövs.
- (29) Planen bör innehålla ytterligare tekniska bevarandeåtgärder som antas genom delegerade akter. Detta är nödvändigt för att uppnå planens mål, särskilt när det gäller att bevara demersala bestånd och förbättra selektiviteten.
- (30) För att vara i överensstämmelse med den landningsskyldighet som föreskrivs i artikel 15.1 i förordning (EU) nr 1380/2013, bör planen föreskriva ytterligare förvaltningsåtgärder som ska anges närmare i enlighet med artikel 18 i förordning (EU) nr 1380/2013.
- (31) För att vid lämplig tidpunkt anpassa planen till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning med avhjälpande åtgärder och tekniska bevarandeåtgärder, genomföra landningsskyldigheten och ändra vissa delar av planen. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽⁹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med att förbereda delegerade akter.
- (32) Tidsfristen för inlämning av gemensamma rekommendationer från medlemsstater med ett direkt förvaltningsintresse bör fastställas, såsom krävs i förordning (EU) nr 1380/2013.
- (33) För att utvärdera framsteg mot MSY bör planen möjliggöra en regelbunden vetenskaplig övervakning av de berörda bestånden och, där så är möjligt, av bifångstbestånden.
- (34) I enlighet med artikel 10.3 i förordning (EU) nr 1380/2013 bör kommissionen regelbundet bedöma den här förordningens lämplighet och effektivitet. Denna bedömning bör följa efter och ha sin utgångspunkt i en regelbunden utvärdering av planen, på grundval av vetenskaplig rådgivning från STECF, senast den 17 juli 2024 och därefter vart tredje år. Detta möjliggör ett fullständigt genomförande av landningsskyldigheten, antagande och genomförande av regionala åtgärder liksom effekter på bestånd och fisken.

⁽⁹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (35) För att skapa rättslig säkerhet är det lämpligt att klargöra att åtgärder för tillfälligt upphörande som antas för att uppnå målen med planen kan vara berättigade till stöd enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 508/2014⁽¹⁰⁾.
- (36) För att uppnå balans mellan flottans fiskekapacitet och tillgänglig högsta tillåtna fiskeansträngning bör stöd från Europeiska havs- och fiskerifonden vid definitivt upphörande med fiskeverksamhet vara tillgängligt för de flottsegment inom vilka det råder obalans som omfattas av denna förordning. Förordning (EU) nr 508/2014 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (37) De sannolika ekonomiska och sociala effekterna har vederbörligen bedömts innan planen utarbetades, i enlighet med artikel 9.4 i förordning (EU) nr 1380/2013.
- (38) Eftersom högsta tillåtna fiskeansträngning fastställs för varje kalenderår bör bestämmelserna om fiskeansträngningsordningen gälla från och med den 1 januari 2020. Med hänsyn till miljömässig, social och ekonomisk hållbarhet bör bestämmelserna om F_{MSY} -intervall och om skyddsåtgärder för bestånd som ligger under B_{PA} gälla från och med den 1 januari 2025.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

- Genom denna förordning upprättas en flerårig plan (nedan kallad *planen*) för bevarande och hållbart nyttjande av demersala bestånd i västra Medelhavet.
- Denna förordning är tillämplig på följande bestånd:
 - Blåröd räka (*Aristeus antennatus*) i AKFM:s delområden 1, 5, 6 och 7.
 - Djuphavsräka (*Parapenaeus longirostris*) i AKFM:s delområden 1, 5, 6 och 9-10-11.
 - Räkan *Aristaeomorpha foliacea* i AKFM:s delområden 9-10-11.
 - Kummel (*Merluccius merluccius*) i AKFM:s delområden 1-5-6-7 och 9-10-11.
 - Havskräfta (*Nephrops norvegicus*) i AKFM:s delområden 5, 6, 9 och 11.
 - Röd mulle (*Mullus barbatus*) i AKFM:s delområden 1, 5, 6, 7, 9, 10 och 11.
- Denna förordning är även tillämplig på bifångstbestånd som fångas i västra Medelhavet vid fiske efter de bestånd som förtecknas i punkt 2. Den är även tillämplig på andra demersala bestånd som fångas i västra Medelhavet och för vilka tillräckliga data inte finns tillgängliga.
- Denna förordning är tillämplig på kommersiellt fiske efter de demersala bestånd som avses i punkterna 2 och 3, när sådant fiske bedrivs i unionens vatten eller av unionsfiskefartyg utanför unionens vatten i västra Medelhavet.
- I denna förordning fastställs även närmare bestämmelser för genomförandet av landningsskyldigheten i unionens vatten i västra Medelhavet för alla bestånd av arter som omfattas av landningsskyldigheten enligt artikel 15.1 i förordning (EU) nr 1380/2013 och som fiskas i samband med demersalt fiske.
- I denna förordning föreskrivs tekniska åtgärder, i enlighet med artikel 13, som är tillämpliga på samtliga bestånd i västra Medelhavet.

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 508/2014 av den 15 maj 2014 om Europeiska havs- och fiskerifonden och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2328/2003, (EG) nr 861/2006, (EG) nr 1198/2006 och (EG) nr 791/2007 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1255/2011 (EUT L 149, 20.5.2014, s. 1).

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner, utöver de definitioner som anges i artikel 4 i förordning (EU) nr 1380/2013, i artikel 4 i rådets förordning (EG) nr 1224/2009 ⁽¹⁾ och i artikel 2 i förordning (EG) nr 1967/2006:

1. *västra Medelhavet*: vattnen i AKFM:s geografiska delområden 1 (norra Alboránsjön), 2 (ön Alborán), 5 (öarna Balearerna), 6 (norra Spanien), 7 (Lejonbukten), 8 (ön Korsika), 9 (Liguriska havet och norra Tyrrenska havet), 10 (södra Tyrrenska havet) och 11 (Sardinien), enligt definitionen i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1343/2011 ⁽¹²⁾.
2. *berörda bestånd*: de bestånd som förtecknas i artikel 1.2.
3. *det mest sårbara beståndet*: det bestånd vars fiskeridödlighet under föregående år, vid tidpunkten för fastställandet av högsta tillåtna fiskeansträngning, ligger längst från punktvärdet för F_{MSY} , fastställt i bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning.
4. F_{MSY} -intervall: ett värdeintervall som fastställts i bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, i synnerhet från STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänns på unionsnivå eller internationell nivå, där alla nivåer av fiskeridödlighet inom det intervallet leder till maximal hållbar avkastning (MSY) på lång sikt, med ett givet fiskemönster och under befintliga genomsnittliga miljöförhållanden, utan att på ett betydande sätt påverka reproduktionsprocessen för de berörda bestånden. Det tas fram för att ge en minskning på högst 5 % av den långsiktiga avkastningen jämfört med MSY. Ett tak sätts så att sannolikheten för att beståndet sjunker under gränsreferenspunkten (B_{LIM}) inte överstiger 5 %.
5. F_{MSY} -punktvärde: det värde för uppskattad fiskeridödlighet som med ett givet fiskemönster och under befintliga genomsnittliga miljöförhållanden ger maximal avkastning på lång sikt.
6. $MSY F_{L\grave{A}GRE}$: det lägsta värdet inom F_{MSY} -intervallet.
7. $MSY F_{\acute{O}VRE}$: det högsta värdet inom F_{MSY} -intervallet.
8. *lägre F_{MSY} -intervall*: det intervall som består av värden från $MSY F_{L\grave{A}GRE}$ upp till F_{MSY} -punktvärde.
9. *övre F_{MSY} -intervall*: det intervall som består av värden från F_{MSY} -punktvärde upptill $MSY F_{\acute{O}VRE}$.
10. B_{LIM} : den gränsreferenspunkt, uttryckt som lekbeståndets biomassa och fastställd i bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, särskilt från STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänns på unionsnivå eller internationell nivå, under vilken reproduktionsförmågan kan vara reducerad.
11. B_{PA} : den försiktighetsreferenspunkt, uttryckt som lekbeståndets biomassa och fastställd i bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, särskilt från STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänts på unionsnivå eller internationell nivå, som säkerställer att det råder mindre än 5 % sannolikhet för att lekbeståndets biomassa faller under B_{LIM} .
12. *fiskeansträngningsgrupp*: en medlemsstats flottförvaltningsenhet för vilken en högsta tillåten fiskeansträngning fastställs.
13. *grupp av bestånd*: en grupp av bestånd som fångas tillsammans enligt bilaga I.
14. *fiskedag*: en kontinuerlig 24-timmarsperiod (eller del därav) under vilken ett fartyg är närvarande i västra Medelhavet och ute ur hamn.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i unionen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs, om ändring av förordningarna (EG) nr 847/96, (EG) nr 2371/2002, (EG) nr 811/2004, (EG) nr 768/2005, (EG) nr 2115/2005, (EG) nr 2166/2005, (EG) nr 388/2006, (EG) nr 509/2007, (EG) nr 676/2007, (EG) nr 1098/2007, (EG) nr 1300/2008, (EG) nr 1342/2008 och upphävande av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1627/94 och (EG) nr 1966/2006 (EUT L 343, 22.12.2009, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1343/2011 av den 13 december 2011 om vissa bestämmelser om fiske i AKFM:s avtalsområde (Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet) och om ändring av rådets förordning (EG) nr 1967/2006 om förvaltningsåtgärder för hållbart utnyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet (EUT L 347, 30.12.2011, s. 44).

Artikel 3

Mål

1. Planen ska bygga på en fiskeansträngningsordning och syfta till att bidra till uppnåendet av de mål för GFP som anges i artikel 2 i förordning (EU) nr 1380/2013, särskilt genom att tillämpa försiktighetsansatsen i fiskeriförvaltningen, samt till att säkerställa att nyttjandet av levande marina biologiska resurser sker på ett sådant sätt att populationerna av skördade arter återställs till och bevaras över nivåer som kan ge MSY.
2. Planen ska bidra till att eliminera utkast, genom att i möjligaste mån undvika och minska oönskade fångster, och till att genomföra den landningsskyldighet som fastställs i artikel 15 i förordning (EU) nr 1380/2013 för de arter som omfattas av minsta referensstorlekar för bevarande enligt unionsrätten och på vilka denna förordning är tillämplig.
3. Planen ska genomföra ekosystemansatsen i fiskeriförvaltningen för att säkerställa att fiskeverksamhetens negativa inverkan på det marina ekosystemet minimeras. Den ska vara förenlig med unionens miljölagstiftning, i synnerhet målet att uppnå god miljöstatus senast 2020, i enlighet med artikel 1.1 i direktiv 2008/56/EG.
4. Planen ska framför allt syfta till att
 - a) säkerställa att de villkor som anges i deskriptor 3 i bilaga I till direktiv 2008/56/EG uppfylls,
 - b) bidra till uppfyllandet av andra relevanta deskriptorer i bilaga I till direktiv 2008/56/EG, i proportion till den roll som fisket spelar för att uppfylla dem, och
 - c) bidra till att uppnå de mål som anges i artiklarna 4 och 5 i direktiv 2009/147/EG och artiklarna 6 och 12 i direktiv 92/43/EEG, i synnerhet för att minimera fiskeverksamhetens negativa inverkan på känsliga livsmiljöer och skyddade arter.
5. Åtgärder inom ramen för planen ska vidtas på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning.

KAPITEL II

MÅL, REFERENSPUNKTER FÖR BEVARANDE OCH SKYDDSÅTGÄRDER

Artikel 4

Mål

1. Målen för fiskeridödlighet i överensstämmelse med de F_{MSY} -intervall som definieras i artikel 2 ska uppnås genom en successiv och stegvis anpassning senast 2020 om så är möjligt, dock senast den 1 januari 2025, för de berörda bestånden och ska därefter bibehållas inom F_{MSY} -intervallen.
2. De F_{MSY} -intervall som baseras på planen ska begäras i synnerhet från STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänns på unionsnivå eller internationell nivå.
3. I enlighet med artikel 16.4 i förordning (EU) nr 1380/2013 ska rådet, när det fastställer den högsta tillåtna fiskeansträngningen, fastställa denna fiskeansträngning för varje fiskeansträngningsgrupp inom det F_{MSY} -intervall som är tillgängligt för det mest sårbara beståndet vid den tidpunkten.
4. Utan hinder av punkterna 1 och 3 får den högsta tillåtna fiskeansträngningen fastställas på nivåer som är lägre än F_{MSY} -intervallen.
5. Utan hinder av punkterna 1 och 3 får den högsta tillåtna fiskeansträngningen fastställas till nivåer över det F_{MSY} -intervall som är tillgängligt för det mest sårbara beståndet vid den tidpunkten, förutsatt att alla berörda bestånd ligger över B_{PA}
 - a) om det, på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning eller bevis, är nödvändigt för att uppnå de övergripande mål som fastställs i artikel 3 när det gäller blandfiske,

- b) om det, på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning eller bevis, är nödvändigt för att undvika att ett bestånd tar allvarlig skada på grund av dynamiken inom eller mellan bestånd av samma eller olika arter, eller
 - c) för att begränsa variationerna i den högsta tillåtna fiskeansträngningen till högst 20 % mellan år som följer på varandra.
6. När F_{MSY} -intervallen inte kan fastställas för ett bestånd som förtecknas i artikel 1.2 på grund av att det inte finns tillräckliga vetenskapliga uppgifter, ska detta bestånd förvaltas i enlighet med artikel 12 till dess att F_{MSY} -intervall finns tillgängliga i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.

Artikel 5

Referenspunkter för bevarande

Med avseende på tillämpningen av artikel 6 ska följande referenspunkter för bevarande begäras, i synnerhet från STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänns på unionsnivå eller internationell nivå, på grundval av planen:

- a) Försiktighetsreferenspunkter, uttryckta som lekbeståndets biomassa (B_{PA}).
- b) Gränsreferenspunkter, uttryckta som lekbeståndets biomassa (B_{LIM}).

Artikel 6

Skyddsåtgärder

1. När vetenskaplig rådgivning visar att lekbeståndets biomassa för något av de berörda bestånden ligger under B_{PA} , ska alla lämpliga korrigerande åtgärder antas för att säkerställa att det berörda beståndet snabbt återgår till nivåer över de nivåer som kan ge MSY. I synnerhet ska, utan hinder av artikel 4.3, den högsta tillåtna fiskeansträngningen fastställas till nivåer som är förenliga med en fiskeridödighet inom F_{MSY} -intervallet för det mest sårbara beståndet, med beaktande av minskningen av biomassa.
2. När vetenskaplig rådgivning visar att lekbeståndets biomassa för något av de berörda bestånden ligger under B_{LIM} ska ytterligare korrigerande åtgärder vidtas för att säkerställa att det berörda beståndet snabbt återgår till nivåer över de nivåer som kan ge MSY. I synnerhet får dessa korrigerande åtgärder, utan hinder av artikel 4.3, inbegripa att avbryta fisket efter det berörda beståndet och att i lämplig utsträckning minska den högsta tillåtna fiskeansträngningen.
3. De korrigerande åtgärder som avses i denna artikel får inbegripa
 - a) åtgärder i enlighet med artiklarna 7, 8 och 11–14 i denna förordning, och
 - b) nödatgärder i enlighet med artiklarna 12 och 13 i förordning (EU) nr 1380/2013.
4. Vilken av de åtgärder som avses i denna artikel som vidtas ska bestämmas med beaktande av art, allvarlighetsgrad, varaktighet och upprepnings av den situation där lekbeståndets biomassa understiger de nivåer som avses i artikel 5.

KAPITEL III

FISKEANSTRÄNGNING

Artikel 7

Fiskeansträngningsordning

1. En fiskeansträngningsordning ska gälla för alla fartyg som fiskar med trål inom de områden, grupper av bestånd och längdkategorier som anges i bilaga I.
2. Varje år ska rådet, på grundval av vetenskaplig rådgivning och i enlighet med artikel 4, fastställa den högsta tillåtna fiskeansträngningen för varje fiskeansträngningsgrupp per medlemsstat.

3. Genom undantag från artikel 3.1 och utan hinder av punkt 2 i den här artikeln ska följande gälla under de första fem åren av genomförandet av planen:
 - a) För det första året av genomförandet av planen ska den högsta tillåtna fiskeansträngningen minskas med 10 % jämfört med referensvärdet, utom i de geografiska delområden där fiskeansträngningen redan har minskats med mer än 20 % under referensperioden.
 - b) För det andra till femte året av genomförandet av planen ska den högsta tillåtna fiskeansträngningen minskas med högst 30 % under den perioden. Minskningen av fiskeansträngningen får kompletteras med relevanta tekniska eller andra bevarandeåtgärder som antagits i enlighet med unionsrätten, i syfte att uppnå F_{MSY} senast den 1 januari 2025.
4. Det referensvärde som avses i punkt 3 ska av var och en av medlemsstaterna beräknas för varje fiskeansträngningsgrupp eller geografiskt delområde som den genomsnittliga fiskeansträngningen uttryckt i antal fiskedagar mellan den 1 januari 2015 och den 31 december 2017, och ska enbart beakta fartyg som var verksamma under den perioden.
5. När bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning visar på betydande fångster ur ett visst bestånd med andra fiskeredskap än trål, får den högsta tillåtna fiskeansträngningen fastställas för dessa redskap på grundval av sådan vetenskaplig rådgivning.

Artikel 8

Fritidsfiske

1. När vetenskaplig rådgivning visar att fritidsfiske har en väsentlig inverkan på fiskeridödligheten för ett bestånd som förtecknas i artikel 1.2, får rådet fastställa icke-diskriminerande begränsningar för fritidsfiskare.
2. Vid fastställande av de begränsningar som avses i punkt 1 ska rådet utgå från transparenta och objektiva kriterier, bland annat av miljömässig, social och ekonomisk karaktär. De kriterier som används får i synnerhet inbegripa fritidsfiskets inverkan på miljön, den samhälleliga betydelsen av denna verksamhet och dess bidrag till ekonomin i kustområdena.
3. Medlemsstaterna ska vid behov vidta nödvändiga och proportionella åtgärder för övervakning och insamling av data för en tillförlitlig bedömning av de faktiska fångstnivåerna inom fritidsfisket.

Artikel 9

Medlemsstaternas skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska förvalta den högsta tillåtna fiskeansträngningen i enlighet med villkoren i artiklarna 26–34 i förordning (EG) nr 1224/2009.
2. Varje medlemsstat ska besluta om en metod för fördelning av den högsta tillåtna fiskeansträngningen till enskilda fartyg eller grupper av fartyg som för dess flagg, i enlighet med kriterierna i artikel 17 i förordning (EU) nr 1380/2013.
3. En medlemsstat får ändra sina fiskeansträngningstilldelningar genom att överföra fiskedagar mellan fiskeansträngningsgrupper i samma geografiska område, förutsatt att den tillämpar en omräkningsfaktor som stöds av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning. De utbytta fiskedagarna och omräkningsfaktorn ska omedelbart, och senast efter tio arbetsdagar, meddelas kommissionen och de andra medlemsstaterna.
4. När en medlemsstat tillåter fartyg som för dess flagg att fiska med trål, ska den säkerställa att sådant fiske är begränsat till högst 15 timmar per fiskedag, fem fiskedagar per vecka eller motsvarande.

Medlemsstaterna får bevilja undantag på upp till 18 timmar per fiskedag för att ta hänsyn till tiden för transit mellan hamn och fångstplatsen. Sådana undantag ska utan dröjsmål meddelas kommissionen och andra berörda medlemsstater.

5. Om ett fartyg bedriver fiske efter två olika grupper av bestånd under en och samma fiskedag ska, utan hinder av punkt 3, en halv fiskedag dras av från den högsta tillåtna fiskeansträngning som tilldelats det fartyget för respektive grupp av bestånd.

6. För fartyg som för dess flagg och som bedriver fiske efter de berörda bestånden, ska varje medlemsstat utfärda fisketillstånd för de områden som avses i bilaga I och i enlighet med artikel 7 i förordning (EG) nr 1224/2009.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att den totala kapacitet, uttryckt i GT och kW, som motsvarar de fisketillstånd som utfärdats i enlighet med punkt 6 inte ökas under den period som planen tillämpas.
8. Varje medlemsstat ska upprätta och uppdatera en förteckning över fartyg med fisketillstånd som utfärdats i enlighet med punkt 6 och göra den tillgänglig för kommissionen och övriga medlemsstater. Medlemsstaterna ska översända sina förteckningar för första gången senast tre månader efter det att denna förordning trätt i kraft och därefter senast den 30 november varje år.
9. Medlemsstaterna ska övervaka sin fiskeansträngningsordning och säkerställa att den högsta tillåtna fiskeansträngning som avses i artikel 7 inte överskrider de fastställda gränserna.
10. I enlighet med de principer om god förvaltning som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EU) nr 1380/2013, får medlemsstaterna främja förvaltningssystem på lokal nivå som bygger på deltagande, i syfte att uppnå planens mål.

Artikel 10

Meddelande av relevanta data

1. Medlemsstaterna ska registrera och överföra fiskeansträngningsdata till kommissionen i enlighet med artikel 33 i förordning (EG) nr 1224/2009 och artiklarna 146c, 146d och 146e i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 404/2011 ⁽¹³⁾.
2. Fiskeansträngningsdata ska aggregeras per månad och innehålla den information som anges i bilaga II. Formatet för dessa aggregerade data ska vara XML Schema Definition som bygger på UN/CEFACT s. 1000-12.
3. Medlemsstaterna ska översända de fiskeansträngningsdata som avses i punkt 1 till kommissionen före den 15:e varje månad.

KAPITEL IV

TEKNISKA BEVARANDEÅTGÄRDER

Artikel 11

Fredningsområden

1. Utöver vad som föreskrivs i artikel 13 i förordning (EG) nr 1967/2006, ska det vara förbjudet att använda trål i västra Medelhavet inom sex sjömil från kusten, med undantag för områden med ett vattendjup på mer än 100 meter, under tre månader varje år och när så är lämpligt i följd, på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning. Denna årliga fredningsperiod på tre månader ska fastställas av varje medlemsstat och ska infalla under den mest relevanta perioden, fastställd på grundval av de bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning. Denna period ska utan dröjsmål meddelas kommissionen och andra berörda medlemsstater.
2. Genom undantag från punkt 1, och under förutsättning att ett sådant undantag är motiverat av särskilda geografiska begränsningar, till exempel kontinentalsockelns begränsade utbredning eller det långa avståndet till fångstplatsen, får medlemsstaterna, på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning inrätta andra fredningsområden, förutsatt att en minskning av fångsterna av ungkummel på minst 20 % uppnås inom varje geografiskt delområde. Sådana undantag ska utan dröjsmål meddelas kommissionen och andra berörda medlemsstater.
3. Senast den 17 juli 2021 och på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, ska de berörda medlemsstaterna fastställa andra fredningsområden när det finns bevis för en hög koncentration av ungfisk, som är mindre än minsta referensstorlek för bevarande, och lekområden för demersala bestånd, särskilt när det gäller de berörda bestånden.

⁽¹³⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 404/2011 av den 8 april 2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1224/2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs (EUT L 112, 30.4.2011, s. 1).

4. De övriga fredningsområden som inrättats i enlighet med punkt 3 ska bedömas av särskilt STECF eller ett liknande oberoende vetenskapligt organ som erkänns på unionsnivå eller internationell nivå. Om denna bedömning visar att dessa fredningsområden inte är i linje med motsvarande mål ska medlemsstaterna se över dessa fredningsområden mot bakgrund av dessa rekommendationer.

5. När de fredningsområden som avses i punkt 3 i denna artikel påverkar fiskefartyg från flera medlemsstater, ges kommissionen befogenhet att anta delegerade akter, i enlighet med artikel 8 i förordning (EU) nr 1380/2013 och artikel 18 i den här förordningen och på grundval av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning, för att fastställa de berörda fredningsområdena.

Artikel 12

Förvaltning av bifångstbestånd och demersala bestånd för vilka tillräckliga data inte är tillgängliga

1. De bestånd som avses i artikel 1.3 i denna förordning ska förvaltas på grundval av försiktighetsansatsen i fiskeriförvaltningen enligt definitionen i artikel 4.1.8 i förordning (EU) nr 1380/2013.
2. Förvaltningsåtgärder för de bestånd som avses i artikel 1.3, i synnerhet tekniska bevarandeåtgärder såsom de som anges i artikel 13, ska fastställas med beaktande av bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning.

Artikel 13

Särskilda bevarandeåtgärder

1. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 i denna förordning och artikel 18 i förordning (EU) nr 1380/2013 för att komplettera denna förordning genom att fastställa följande tekniska bevarandeåtgärder:
 - a) Specifikationer av fiskeredskapens egenskaper och regler för användningen av redskapen för att säkerställa eller förbättra selektiviteten, minska oönskade fångster eller minimera den negativa inverkan på ekosystemet.
 - b) Specifikationer av ändringar av fiskeredskap eller tilläggsutrustning till fiskeredskap för att säkerställa eller förbättra selektiviteten, minska oönskade fångster eller minimera den negativa inverkan på ekosystemet.
 - c) Begränsningar av eller förbud mot användningen av vissa fiskeredskap och av fiskeverksamhet i vissa områden eller under vissa perioder, i syfte att skydda lekfisk, fisk som är mindre än minsta referensstorlek för bevarande eller icke-målarter, eller för att minimera den negativa inverkan på ekosystemet.
 - d) Fastställande av minsta referensstorlekar för bevarande för något av de bestånd som omfattas av denna förordning, för att säkerställa skydd av unga exemplar av marina organismer.
 - e) Åtgärder som rör fritidsfiske.
2. De åtgärder som avses i punkt 1 ska bidra till att nå de övergripande mål som anges i artikel 3.

KAPITEL V

LANDNINGSSKYLDIGHET

Artikel 14

Bestämmelser om landningsskyldigheten

För alla bestånd av arter i västra Medelhavet som omfattas av landningsskyldigheten enligt artikel 15.1 i förordning (EU) nr 1380/2013, och för bifångster av pelagiska arter vid fisken som nyttjar de bestånd som förtecknas i artikel 1.2 i den här förordningen och för vilka landningsskyldigheten gäller, ges kommissionen befogenhet att efter samråd med medlemsstaterna anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 i den här förordningen och artikel 18 i förordning (EU) nr 1380/2013 för att komplettera den här förordningen genom att fastställa närmare bestämmelser för denna skyldighet i enlighet med artikel 15.5 a–e i förordning (EU) nr 1380/2013.

KAPITEL VI

REGIONALISERING*Artikel 15***Regionalt samarbete**

1. Artikel 18.1–18.6 i förordning (EU) nr 1380/2013 ska tillämpas på de åtgärder som avses i artiklarna 11–14 i den här förordningen.
2. Vid tillämpning av punkt 1 i denna artikel får medlemsstater som har ett direkt förvaltningsintresse lämna gemensamma rekommendationer i enlighet med artikel 18.1 i förordning (EU) nr 1380/2013
 - a) för första gången senast tolv månader efter den 16 juli 2019 och därefter senast tolv månader efter varje gång utvärderingen av planen läggs fram i enlighet med artikel 17.2 i denna förordning,
 - b) senast den 1 juli det år som föregår det år då åtgärderna ska tillämpas, och/eller
 - c) när de bedömer det nödvändigt, i synnerhet om det sker en plötslig förändring av situationen för något bestånd som omfattas av denna förordning.
3. De befogenheter som ges enligt artiklarna 11–14 i denna förordning ska inte påverka de befogenheter som kommissionen ges genom andra bestämmelser i unionsrätten, däribland genom förordning (EU) nr 1380/2013.

KAPITEL VII

ÄNDRINGAR OCH UPPFÖLJNING*Artikel 16***Ändringar av planen**

1. När vetenskaplig rådgivning visar en förändring i den geografiska utbredningen av de berörda bestånden, ges kommissionen befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 för att ändra denna förordning, genom att anpassa de områden som anges i artikel 1.2 och bilaga I för att avspegla denna förändring.
2. Om kommissionen på grundval av vetenskaplig rådgivning anser att förteckningen över de berörda bestånden måste ändras, får kommissionen lägga fram ett förslag till ändring av förteckningen.

*Artikel 17***Övervakning och utvärdering av planen**

1. Inom ramen för den årsredovisning som föreskrivs i artikel 50 i förordning (EU) nr 1380/2013 ska de kvantifierbara indikatorerna omfatta årliga uppskattningar av den nuvarande fiskdödligheten över F_{MSY} (F/F_{MSY}), lekbeståndets biomassa och de socioekonomiska indikatorerna för de berörda bestånden, och om möjligt för bifångstbestånd. De får kompletteras med andra indikatorer på grundval av vetenskaplig rådgivning.
2. Senast den 17 juli 2024 och därefter vart tredje år, ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om planens resultat och effekter när det gäller de berörda bestånden och det fiske som nyttjar dessa bestånd, särskilt vad gäller uppnåendet av de övergripande mål som anges i artikel 3.

KAPITEL VIII

FÖRFARANDEBESTÄMMELSER*Artikel 18***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 11–14 och 16 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 16 juli 2019. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av den perioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med femårsperioder, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av den perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 11–14 och 16 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 11–14 och 16 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

KAPITEL IX

EUROPEISKA HAVS- OCH FISKERIFONDEN

Artikel 19

Stöd från Europeiska havs- och fiskerifonden

Åtgärder för tillfälligt upphörande som antas för att uppnå planens mål ska betraktas som sådant tillfälligt upphörande av fiskeverksamhet som avses i artikel 33.1 a och c i förordning (EU) nr 508/2014.

Artikel 20

Ändringar av förordning (EU) nr 508/2014 vad gäller vissa regler som rör Europeiska havs- och fiskerifonden

Artikel 34 i förordning (EU) nr 508/2014 ska ändras på följande sätt:

1. Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Stöd enligt denna artikel får beviljas fram till och med den 31 december 2017, förutom om åtgärder för definitivt upphörande antas för att uppnå målen i den fleråriga planen för bevarande och hållbart nyttjande av demersala bestånd i västra Medelhavet, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1022 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1022 av den 20 juni 2019 om upprättande av en flerårig plan för de fiskerier som nyttjar demersala bestånd i västra Medelhavet och om ändring av förordning (EU) nr 508/2014 (EUT L 172, 26.6.2019, s. 1).”

2. Följande punkt ska läggas till:

”4a. Utgifter för åtgärder för definitivt upphörande som har antagits för att målen i förordning (EU) 2019/1022 ska uppnås, ska berättiga till stöd från EHFF från och med den förordningens ikraftträdande.”

KAPITEL X

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 21

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Med hänsyn till miljömässig, social och ekonomisk hållbarhet ska artiklarna 4 och 6.1 tillämpas från och med den 1 januari 2025.

Artikel 7 ska tillämpas från och med den 1 januari 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 juni 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA I

Fiskeansträngningsordning

(som avses i artikel 7)

Fiskeansträngningsgrupper definieras enligt följande:

- A. Trålar som fiskar efter röd mulle, kummel, djuphavsräka och havskräfta på kontinentalsockeln och övre delen av kontinentalbranten.

Redskapstyp	Geografiskt område	Grupper av bestånd	Fartygets längd över allt	Kod för fiskeansträngningsgrupp
Trålar (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	AKFM:s delområden 1-2-5-6-7	Röd mulle i de geografiska delområdena 1, 5, 6 och 7; kummel i de geografiska delområdena 1-5-6-7; djuphavsräka i de geografiska delområdena 1, 5 och 6; havskräfta i de geografiska delområdena 5 och 6.	< 12 m	EFF1/MED1_TR1
			≥ 12 m och < 18 m	EFF1/MED1_TR2
			≥ 18 m och < 24 m	EFF1/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4
	AKFM:s delområden 8-9-10-11	Röd mulle i de geografiska delområdena 9, 10 och 11; kummel i de geografiska delområdena 9-10-11; djuphavsräka i de geografiska delområdena 9-10-11; havskräfta i de geografiska delområdena 9 och 10.	< 12 m	EFF1/MED2_TR1
			≥ 12 m och < 18 m	EFF1/MED2_TR2
			≥ 18 m och < 24 m	EFF1/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4

- B. Trålar som fiskar efter blåröd räka och räkan *Aristaeomorpha foliace* på djupt vatten.

Redskapstyp	Geografiskt område	Grupper av bestånd	Fartygets längd över allt	Kod för fiskeansträngningsgrupp
Trålar (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	AKFM:s delområden 1-2-5-6-7	Blåröd räka i de geografiska delområdena 1, 5, 6 och 7.	< 12 m	EFF2/MED1_TR1
			≥ 12 m och < 18 m	EFF2/MED1_TR2
			≥ 18 m och < 24 m	EFF2/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4
	AKFM:s delområden 8-9-10-11	Räkan <i>Aristaeomorpha foliace</i> i de geografiska delområdena 9, 10 och 11.	< 12 m	EFF2/MED2_TR1
			≥ 12 m och < 18 m	EFF2/MED2_TR2
			≥ 18 m och < 24 m	EFF2/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4

BILAGA II

Förteckning över information för fiskeansträngningsdata

(som det hänvisas till i artikel 10)

Information	Definition och anmärkningar
1. Medlemsstat	Den rapporterande flaggmedlemsstatens treställiga alfabetiska ISO-kod
2. Fiskeansträngningsgrupp	Kod för fiskeansträngningsgrupp enligt bilaga I
3. Fiskeansträngningsperiod	Rapporteringsmånadens start- och slutdatum
4. Fiskeansträngningsdeklaration	Totalt antal fiskedagar

Gemensamt uttalande från Europaparlamentet och rådet

Europaparlamentet och rådet har för avsikt att upphäva befogenheterna att anta tekniska åtgärder genom delegerade akter i enlighet med artikel 13 i denna förordning när de antar ett nytt regelverk om tekniska åtgärder som inbegriper en befogenhet som omfattar samma åtgärder.

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1023

av den 20 juni 2019

om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (Rekonstruktions- och insolvensdirektiv)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 53 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Målet med detta direktiv är att bidra till den inre marknadens goda funktion och avlägsna hinder mot utövandet av grundläggande friheter, såsom den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, som följer av skillnader i nationell rätt och nationella förfaranden för förebyggande rekonstruktion, insolvens samt skuldavskrivning och näringsförbud. Detta direktiv syftar till att, utan att det påverkar arbetstagarnas grundläggande fri- och rättigheter, avlägsna sådana hinder genom att säkerställa att livskraftiga företag och entreprenörer i ekonomiska svårigheter har tillgång till effektiva nationella ramverk för förebyggande rekonstruktion som ger dem möjlighet att fortsätta att driva sin verksamhet, att hederliga insolventa eller överskuldssatta entreprenörer kan få fullständig skuldavskrivning efter en rimlig tidsperiod, varigenom de får en andra chans, samt att förfarandena för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning görs mer ändamålsenliga, särskilt i syfte att förkorta dem.
- (2) Rekonstruktion bör göra det möjligt för gäldenärer i ekonomiska svårigheter att helt eller delvis fortsätta sin verksamhet, genom att ändra sammansättningen av eller villkoren för eller strukturen på deras tillgångar och skulder eller kapitalstruktur, inbegripet genom försäljning av tillgångar eller delar av verksamheten eller, om så föreskrivs i nationell rätt, verksamheten som fortlevande verksamhet ("going concern"), samt genom att genomföra operativa förändringar. Såvida inte annat särskilt föreskrivs i nationell rätt bör operativa förändringar, såsom uppsägning eller ändring av avtal eller försäljning eller annan avyttring av tillgångar, överensstämma med de allmänna krav som föreskrivs i nationell rätt för sådana åtgärder, särskilt i civilrättsliga och arbetsrättsliga regler. Alla utbyten av skulder mot aktier bör även överensstämma med garantier som föreskrivs i nationell rätt. Ramverk för förebyggande rekonstruktion bör framför allt ge gäldenärerna möjlighet att rekonstruera på ett ändamålsenligt sätt i ett tidigt skede i syfte att undvika insolvens och således förhindra att livskraftiga företag likvideras i onödan. Ramverken bör vara till hjälp för att förhindra förluster av arbetstillfällen, kunskaper och färdigheter och maximera värdet för borgenärer – jämfört med vad de skulle erhålla i händelse av likvidation av företagets tillgångar eller i händelse av det näst bästa alternativa scenariot i avsaknad av en plan – samt för ägare och ekonomin som helhet.

⁽¹⁾ EUT C 209, 30.6.2017, s. 21.

⁽²⁾ EUT C 342, 12.10.2017, s. 43.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 28 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 juni 2019.

- (3) Ramverk för förebyggande rekonstruktion bör också förhindra ackumulering av nödlidande lån. Tillgång till ändamålsenliga ramverk för förebyggande rekonstruktion skulle säkerställa att åtgärder vidtas innan ett företag ställer in sina lånebetalningar, vilket skulle bidra till att minska risken för att lån blir nödlidande i konjunktur-nedgångar och minska deras negativa inverkan på den finansiella sektorn. En betydande procentandel av företag och arbetstillfällen skulle kunna bevaras om förebyggande ramverk fanns i alla medlemsstater där företagens verksamhetsställen, tillgångar eller borgenärer är belägna. Alla involverade parter rättigheter, inklusive arbetstagarnas, bör skyddas på ett balanserat sätt i ramverken för rekonstruktion. Samtidigt bör verksamheter som inte är livskraftiga och saknar utsikter att överleva likvideras så snabbt som möjligt. Om en gäldenär i ekonomiska svårigheter inte är ekonomiskt livskraftig eller inte snabbt kan återställa livskraften skulle rekonstruktionsförsök kunna leda till allt snabbare och allt fler förluster till nackdel för borgenärer, arbetstagare och andra intressenter och för ekonomin som helhet.
- (4) Det finns skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller de olika förfaranden som är tillgängliga för gäldenärer i ekonomiska svårigheter och som syftar till att rekonstruera deras verksamhet. Vissa medlemsstater har ett begränsat antal förfaranden som inte tillåter rekonstruktion av företag förrän i ett relativt sent skede, i samband med insolvensförfaranden. I andra medlemsstater är rekonstruktion möjlig i ett tidigare skede, men de tillgängliga förfarandena är antingen inte så ändamålsenliga som de kunde ha varit eller också är de mycket formella, särskilt eftersom de begränsar användningen av arrangemang utom rätta. Förebyggande lösningar är en växande trend i modern insolvensrätt. Trenden går mot att välja metoder som, till skillnad från den klassiska metoden att likvidera en verksamhet i ekonomiska svårigheter, syftar till att verksamheten ska återhämta sig eller åtminstone att de enheter som fortfarande är ekonomiskt livskraftiga ska räddas. En sådan metod bidrar ofta till, utöver andra ekonomiska fördelar, att bevara arbetstillfällen eller minska förluster av arbetstillfällen. Dessutom varierar den grad i vilken rättsliga eller administrativa myndigheter, eller de personer som de utser, deltar i ramverk för förebyggande rekonstruktion mellan inget eller minimalt deltagande i vissa medlemsstater och fullständigt deltagande i andra. Nationella regler som handlar om att ge entreprenörer en andra chans, särskilt genom avskrivning av skulder som de ådragit sig under sin verksamhet, skiljer sig också åt mellan medlemsstaterna. Skillnaderna avser avskrivningsperiodens längd och villkoren för att bevilja avskrivning.
- (5) I många medlemsstater tar det mer än tre år för insolventa men hederliga entreprenörer att få sina skulder avskrivna och göra en nystart. Ineffektiva ramverk för skuldavskrivning och näringsförbud leder till att entreprenörer måste flytta till andra jurisdiktioner för att kunna göra en nystart inom en rimlig tidsperiod samt till avsevärda merkostnader för både deras borgenärer och entreprenörerna själva. Långa näringsförbud som ofta åtföljer ett förfarande som leder fram till skuldavskrivning skapar hinder för friheten att starta och utöva verksamhet som egenföretagare.
- (6) Överdrivet långa förfaranden för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning i flera medlemsstater är en viktig faktor som leder till en låg utdelning och till att investerare avskräcks från att göra affärer i jurisdiktioner där förfaranden riskerar att ta för lång tid och vara alltför kostsamma.
- (7) Skillnader mellan medlemsstater när det gäller förfaranden för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning innebär merkostnader för investerare när de bedömer risken för att gäldenärer ska hamna i ekonomiska svårigheter i en eller flera medlemsstater eller risken med att investera i livskraftig verksamhet i ekonomiska svårigheter, och risken med merkostnader för att rekonstruera företag som har verksamhetsställen, borgenärer eller tillgångar i andra medlemsstater. Detta är särskilt tydligt fallet vid rekonstruktion av internationella företagskoncerner. Investerare nämner att osäkerhet om insolvensregler eller risken för långdragna eller komplexa insolvensförfaranden i ett annat land är ett av de främsta skälen för att inte investera eller inte ingå en affärsförbindelse med en motpart utanför den medlemsstat där de är baserade. Denna osäkerhet har en avskräckande effekt som hindrar företagens etableringsfrihet och främjandet av entreprenörskap och äventyrar den inre marknadens goda funktion. Framför allt mikroföretag och små och medelstora företag har i de flesta fall inte de resurser som krävs för att bedöma riskerna med gränsöverskridande verksamhet.
- (8) Skillnaderna mellan medlemsstater när det gäller förfaranden för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning leder till ojämlika villkor för att få tillgång till kredit och till olika grader av utdelning i medlemsstaterna. En högre grad av harmonisering på området för rekonstruktion, insolvens, skuldavskrivning och näringsförbud är därför oundgänglig för en väl fungerande inre marknad i allmänhet och för en fungerande kapitalmarknadsunion i synnerhet samt för de europeiska ekonomiernas motståndskraft, bland annat när det gäller att bevara och skapa arbetstillfällen.

- (9) Borgenärs merkostnader för riskbedömning och gränsöverskridande verkställighet när det gäller fordringar på överskuldssatta entreprenörer som flyttar till en annan medlemsstat för att få skuldavskrivning på mycket kortare tid bör också minskas. De merkostnader för entreprenörer som uppstår till följd av behovet av att flytta till en annan medlemsstat för att kunna få skuldavskrivning bör också minskas. Vidare försvåras entreprenörskap av de hinder som följer av långvariga näringsförbud som är knutna till en entreprenörs insolvens eller överskuld-sättning.
- (10) Rekonstruktioner, i synnerhet om de är omfattande och får betydande konsekvenser, bör bygga på en dialog med intressenterna. Denna dialog bör inbegripa valet av de åtgärder som planeras med avseende på målen med rekonstruktionen och alternativa lösningar, och arbetstagarrepresentanter bör involveras på lämpligt sätt i enlighet med unionsrätten och nationell rätt.
- (11) Hindren mot att utöva de grundläggande friheterna är inte begränsade till rent gränsöverskridande situationer. En alltmer sammanlänkad inre marknad, där varor, tjänster, kapital och arbetstagare rör sig fritt, med en allt starkare digital dimension innebär att mycket få företag är rent nationella om alla aspekter beaktas, till exempel kundbas, försörjningskedja, verksamhetsområde, investerare och kapitalbas. Även rent nationella insolvenssituationer kan påverka den inre marknadens funktion genom den så kallade dominoeffekten av insolvenser, varigenom en gäldenärs insolvens kan ge upphov till att leverantörer råkar i insolvens.
- (12) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 (*) behandlar frågor om behörighet, erkännande och verkställighet, tillämplig lag och samarbete i gränsöverskridande insolvensförfaranden samt sammankoppling av insolvensregister. Dess tillämpningsområde omfattar förebyggande förfaranden som stärker förutsättningarna för att rädda ekonomiskt livskraftiga gäldenärer och för skuldavskrivningsförfaranden för entreprenörer och andra fysiska personer. Den förordningen behandlar dock inte skillnaderna mellan nationell rätt som reglerar dessa förfaranden. Vidare skulle ett instrument som är begränsat till endast gränsöverskridande insolvenssituationer inte avlägsna alla hinder för den fria rörligheten, och det skulle inte heller vara möjligt för investerare att på förhand bedöma om gäldenärens potentiella framtida ekonomiska svårigheter är av gränsöverskridande eller inhemsk natur. Det är därför nödvändigt att gå utöver frågor som rör rättsligt samarbete och att fastställa materiella miniminormer för förfaranden för förebyggande rekonstruktion och förfaranden som leder till avskrivning av skulder för entreprenörer.
- (13) Detta direktiv bör inte påverka tillämpningsområdet för förordning (EU) 2015/848. Det syftar till att vara fullt förenligt med och komplettera den förordningen genom att kräva att medlemsstaterna inrättar förfaranden för förebyggande rekonstruktion som uppfyller vissa minimiprinciper om ändamålsenlighet. Det grundar sig på samma synsätt som den förordningen och tillåter medlemsstaterna att behålla eller införa förfaranden som inte uppfyller villkoret om offentliggörande för anmälan enligt bilaga A till den förordningen. Även om detta direktiv inte kräver att förfaranden inom dess tillämpningsområde uppfyller alla villkor för anmälan enligt den bilagan syftar det till att underlätta gränsöverskridande erkännande av sådana förfaranden och erkännande och verkställighet av domar.
- (14) Fördelen med att tillämpa förordning (EU) 2015/848 är att den föreskriver garantier mot att den plats där gäldenären har sina huvudsakliga intressen otillbörligen flyttas medan gränsöverskridande insolvensförfaranden pågår. Vissa begränsningar bör också tillämpas på förfaranden som inte omfattas av den förordningen.
- (15) Det är nödvändigt att sänka rekonstruktionskostnaderna för både gäldenärer och borgenärer. De skillnader mellan medlemsstaterna som hindrar en tidig rekonstruktion av livskraftiga gäldenärer i ekonomiska svårigheter och minskar möjligheterna för hederliga entreprenörer att få skuldavskrivning bör därför minskas. En minskning av sådana skillnader bör medföra en större öppenhet, rättssäkerhet och förutsebarhet i unionen. Det bör maximera utdelningen till alla typer av borgenärer och investerare och uppmuntra till gränsöverskridande investeringar. En större samstämmighet i fråga om förfaranden för rekonstruktion och insolvens bör också underlätta rekonstruktion av koncerner, oberoende av var i unionen koncernens medlemmar finns.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19).

- (16) Ett avlägsnande av hindren mot en effektiv rekonstruktion av livskraftiga gäldenärer i ekonomiska svårigheter bidrar till att minimera förluster av arbetstillfällen och värdeförluster för borgenärer i leveranskedjan samt bevarar kunskaper och färdigheter och främjar därför ekonomin som helhet. Att underlätta för entreprenörer att få skuldavskrivning skulle förhindra att de uteslås från arbetsmarknaden och ge dem möjlighet att starta om sin entreprenörsverksamhet och dra lärdom av sina erfarenheter. Att förkorta längden på rekonstruktionsförfarandena skulle dessutom leda till högre utdelningsgrader för borgenärer eftersom förlusten av värdet på gäldenären eller gäldenärens verksamhet normalt ökar allt eftersom tiden går. Effektiva förfaranden för förebyggande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning skulle slutligen möjliggöra en bättre bedömning av de risker som är förknippade med beslut om in- och utlåning och underlätta anpassningen för insolventa eller överskuldssatta gäldenärer genom att minimera de ekonomiska och sociala kostnaderna i samband med processen för att minska deras skuldsättning. Detta direktiv bör ge medlemsstaterna utrymme att tillämpa gemensamma principer samtidigt som de nationella rättssystemen beaktas. Medlemsstaterna bör kunna behålla eller införa andra ramverk för förebyggande rekonstruktion i sina nationella rättssystem än de som föreskrivs i detta direktiv.
- (17) Företag, särskilt mikroföretag samt små och medelstora företag, vilka utgör 99 % av alla företag i unionen, bör gynnas av en mer samstämmig strategi på unionsnivå. Det är troligare att mikroföretag samt små och medelstora företag likvideras än att de rekonstrueras, eftersom de måste bära kostnader som är oproportionerligt mycket högre än de som större företag får bära. Mikroföretag samt små och medelstora företag saknar ofta, särskilt när de står inför ekonomiska svårigheter, de medel som krävs för att klara av höga rekonstruktionskostnader och dra fördel av de effektivare rekonstruktionsförfaranden som endast är tillgängliga i vissa medlemsstater. För att hjälpa sådana gäldenärer att rekonstruera till låga kostnader bör omfattande checklistor för rekonstruktionsplaner, som är anpassade till mikroföretags samt små och medelstora företags behov och särskilda egenskaper, utarbetas på nationell nivå och tillhandahållas via internet. Dessutom bör verktyg för tidig varning inrättas för att varna gäldenärer om att de måste agera skyndsamt, med beaktande av att mikroföretag samt små och medelstora företag har begränsade resurser för att anlita experter.
- (18) När medlemsstaterna definierar mikroföretag samt små och medelstora företag bör de ta vederbörlig hänsyn till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ⁽⁵⁾ eller till kommissionens rekommendation av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag ⁽⁶⁾.
- (19) Det är lämpligt att från direktivets tillämpningsområde undanta gäldenärer som är försäkringsföretag och återförsäkringsföretag enligt definitionerna i artikel 13.1 och 13.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽⁷⁾, kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽⁸⁾, värdepappersföretag och företag för kollektiva investeringar enligt definitionerna i artikel 4.1.2 och 4.1.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, centrala motparter enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽⁹⁾, värdepapperscentraler enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 ⁽¹⁰⁾ och andra finansinstitut och enheter som förtecknas i artikel 1.1 första stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽¹¹⁾. Sådana gäldenärer är föremål för särskilda regler och de nationella tillsynsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna har långtgående befogenheter att ingripa mot dem. Medlemsstaterna bör kunna undanta andra finansiella enheter som tillhandahåller finansiella tjänster och som är föremål för jämförbara regler och befogenheter att ingripa.
-
- ⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).
- ⁽⁶⁾ Kommissionens rekommendation av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).
- ⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).
- ⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).
- ⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).
- ⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).
- ⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (20) Av liknande skäl bör även offentligrättsliga organ enligt nationell rätt undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Medlemsstaterna bör också kunna begränsa tillgången till ramverk för förebyggande rekonstruktion till juridiska personer eftersom de ekonomiska svårigheter som entreprenörer har kan hanteras på ett effektivt sätt inte bara genom förfaranden för förebyggande rekonstruktion utan även genom förfaranden som leder till skuldavskrivning eller genom avtalsbaserade informella rekonstruktioner. Medlemsstater med olika rättssystem, där samma typ av enhet har en rättslig status som skiljer sig åt mellan de rättssystemen, bör kunna tillämpa ett enhetligt system på alla sådana enheter. En ram för förebyggande rekonstruktion som fastställs enligt detta direktiv bör inte påverka fordringar och rättigheter gentemot en gäldenär som uppkommer inom tjänstepensionssystem om dessa fordringar och rättigheter förvärvades före rekonstruktionen.
- (21) Överskudsättning hos konsumenter är ett stort ekonomiskt och socialt problem som är nära förknippat med minskningen av den alltför stora skuldsättningen. Vidare är det ofta inte möjligt att göra en tydlig åtskillnad mellan skulder som en entreprenör ådragit sig inom ramen för sin näringsverksamhet, sin affärsverksamhet, sitt hantverk eller sitt yrke, å ena sidan, och de skulder som ådragits utanför de verksamheterna, å den andra. Entreprenörer skulle inte i praktiken kunna få en andra chans om de var tvungna att genomgå separata förfaranden med olika tillträdesvillkor och skuldavskrivningsperioder för att få sina företagsskulder och andra skulder som ådragits utanför företagsverksamheten avskrivna. Därför skulle det vara lämpligt att medlemsstaterna så snart som möjligt även börjar tillämpa bestämmelserna om skuldavskrivning i detta direktiv på konsumenter, även om direktivet inte innehåller bindande regler om konsumenters överskudsättning.
- (22) Ju tidigare en gäldenär kan upptäcka sina ekonomiska svårigheter och vidta lämpliga åtgärder, desto större är sannolikheten för att en förestående insolvens kan undvikas eller, om det är fråga om en verksamhet vars livskraft permanent är skadad, desto mer ordnat och effektivt kan avvecklingen ske. Därför bör det utarbetas tydlig, aktuell, koncis och användarvänlig information om tillgängliga förfaranden för förebyggande rekonstruktion och inrättas ett eller flera verktyg för tidig varning för att uppmuntra gäldenärer som börjar erfara ekonomiska svårigheter att vidta åtgärder på ett tidigt stadium. Verktyg för tidig varning i form av varningsmekanismer som indikerar när gäldenären inte har gjort vissa typer av betalningar skulle till exempel kunna utlösas av att skatter eller sociala avgifter inte betalas. Sådana verktyg skulle kunna tas fram antingen av medlemsstaterna eller av privata enheter, förutsatt att målet uppfylls. Medlemsstaterna bör göra information om verktygen för tidig varning tillgänglig på internet, till exempel på en särskild webbplats eller webbsida. Medlemsstaterna bör kunna anpassa verktygen för tidig varning beroende på företagets storlek och fastställa särskilda bestämmelser om verktyg för tidig varning för stora företag och koncerner som beaktar deras särdrag. Detta direktiv bör inte ålägga medlemsstaterna något ansvar för potentiella skador som uppstår till följd av rekonstruktionsförfaranden som utlösts av sådana verktyg för tidig varning.
- (23) I syfte att öka stödet till arbetstagare och deras representanter bör medlemsstaterna säkerställa att arbetstagarrepresentanter får tillgång till relevant och aktuell information om tillgången till verktyg för tidig varning, och det bör även vara möjligt för dem att ge stöd till arbetstagarrepresentanterna vid deras bedömning av gäldenärens ekonomiska situation.
- (24) Ett ramverk för rekonstruktion bör finnas tillgänglig för gäldenärer, inklusive juridiska personer och, när så föreskrivs enligt nationell rätt, fysiska personer och företagskoncerner, så att de kan ta itu med sina ekonomiska svårigheter i ett tidigt skede, när det fortfarande verkar möjligt att förhindra insolvens och säkra en fortsättning av verksamheten. Ett ramverk för rekonstruktion bör finnas tillgängligt innan en gäldenär blir insolvent enligt nationell rätt, dvs. innan gäldenären uppfyller villkoren enligt nationell rätt för att bli föremål för kollektiva insolvensförfaranden som normalt innebär att gäldenären helt berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses. För att undvika att ramverk för rekonstruktion missbrukas bör gäldenärens ekonomiska svårigheter indikera att det finns en sannolikhet för insolvens och rekonstruktionsplanen bör kunna förhindra gäldenärens insolvens och säkerställa verksamhetens livskraft.
- (25) Medlemsstaterna bör kunna bestämma om fordringar som förfaller till betalning eller som uppstår efter det att en ansökan om att inleda förfarandet för förebyggande rekonstruktion har lämnats in eller efter det att förfarandet inletts ska inkluderas i de förebyggande rekonstruktionsåtgärderna eller i avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder. Medlemsstaterna bör kunna besluta huruvida avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder påverkar räntan på fordringar.

- (26) Medlemsstaterna bör kunna införa ett test av en gäldenärs livskraft som ett villkor för att få tillgång till det förfarande för förebyggande rekonstruktion som föreskrivs i detta direktiv. Ett sådant test bör utföras utan att gäldenärens tillgångar tar skada, vilket bland annat skulle kunna innebära att ett tillfälligt avbrytande beviljas eller att bedömningen genomförs utan onödigt dröjsmål. Att ingen skada föreligger bör dock inte hindra medlemsstaterna från att kräva att gäldenärer på egen bekostnad bevisar att de är livskraftiga.
- (27) Det faktum att medlemsstaterna kan begränsa tillgången till en ram för rekonstruktion för gäldenärer som har dömts för allvarligt åsidosättande av sina redovisnings- eller bokföringsskyldigheter ska inte hindra medlemsstaterna från att även begränsa gäldenärens tillgång till ramverk för förebyggande rekonstruktion om deras räkenskaper och andra affärshandlingar är ofullständiga eller bristfälliga till den grad att det är omöjligt att bedöma gäldenärens ekonomiska situation.
- (28) Medlemsstaterna bör kunna utvidga tillämpningsområdet för de ramverk för förebyggande rekonstruktion som föreskrivs i detta direktiv till situationer där gäldenärerna står inför icke-ekonomiska svårigheter, under förutsättning att dessa svårigheter ger upphov till ett allvarligt och verkligt hot mot en gäldenärs faktiska eller framtida möjligheter att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning. Tidsramen för att fastställa ett sådant hot kan uppgå till flera månader eller till och med mer, för att man ska kunna beakta de fall där gäldenären står inför icke-ekonomiska svårigheter som hotar verksamhetens status som en fortlevande verksamhet och på medellång sikt även gäldenärens likviditet. Detta kan till exempel vara fallet om gäldenären har gått miste om ett kontrakt som är av avgörande betydelse.
- (29) För att främja effektivitet och minska förseningar och kostnader, bör nationella ramverk för förebyggande rekonstruktion omfatta flexibla förfaranden. Om detta direktiv genomförs genom fler än ett förfarande inom ett ramverk för rekonstruktion bör gäldenären ha tillgång till alla rättigheter och garantier som föreskrivs i detta direktiv i syfte att uppnå en ändamålsenlig rekonstruktion. Med undantag för de fall då rättsliga eller administrativa myndigheters obligatoriska medverkan krävs enligt detta direktiv bör medlemsstaterna kunna begränsa sådana myndigheters medverkan till situationer i vilka det är nödvändigt och proportionerligt, med hänsyn till bland annat syftet att skydda gäldenärens och berörda parter rättigheter och intressen och syftet att minska förseningar och kostnader för förfarandena. När borgenärer eller arbetstagarrepresentanter tillåts inleda ett rekonstruktionsförfarande enligt nationell rätt, och då gäldenären är ett mikroföretag eller ett litet eller medelstort företag, bör medlemsstaterna som en förutsättning för inledandet av förfarandet kräva gäldenärens medgivande, och de bör också kunna besluta att utöka det kravet till att även gälla gäldenärer som är stora företag.
- (30) För att undvika onödiga kostnader, för att betona det faktum att den förebyggande rekonstruktionen tillämpas i ett tidigt skede samt för att uppmuntra gäldenärer att ansöka om förebyggande rekonstruktion i ett tidigt skede av de ekonomiska svårigheterna, bör gäldenärer i princip behålla kontrollen över sina tillgångar och den dagliga driften av verksamheten. Det bör inte alltid vara obligatoriskt att utse en förvaltare på området för rekonstruktion för att övervaka en gäldenärs verksamhet, eller att delvis ta över kontrollen av den dagliga verksamheten, utan detta bör ske från fall till fall beroende på omständigheterna i ärendet eller gäldenärens särskilda behov. Medlemsstaterna bör inte desto mindre kunna fastställa att utseendet av en förvaltare på området för rekonstruktion under vissa omständigheter alltid är nödvändig, exempelvis om gäldenären omfattas av ett generellt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, om rekonstruktionsplanen behöver fastställas genom en klassöverskridande "cram-down", om rekonstruktionsplanen omfattar åtgärder som påverkar arbetstagarnas rättigheter eller om gäldenären eller dess ledning har agerat på ett kriminellt, bedrägligt eller skadligt sätt i affärsförbindelser.
- (31) I syfte att hjälpa parterna att förhandla fram och utarbeta en rekonstruktionsplan bör medlemsstaterna föreskriva att det är obligatoriskt att utse en förvaltare på området för rekonstruktion om en rättslig eller administrativ myndighet beviljar en gäldenär ett generellt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder och en förvaltare i detta fall behövs för att skydda parternas intressen, om rekonstruktionsplanen behöver fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet genom en klassöverskridande "cram-down", om det begärts av gäldenären eller om det begärts av majoriteten av borgenärerna under förutsättning att borgenärerna står för förvaltarens avgifter och kostnader.

- (32) En gäldenär bör kunna åtnjuta ett tillfälligt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, oavsett om detta beviljas av en rättslig eller administrativ myndighet eller på grund av lag, i syfte att stödja förhandlingarna om en rekonstruktionsplan, för att kunna fortsätta bedriva sin verksamhet eller åtminstone bevara värdet av sitt bo under förhandlingarna. Om så föreskrivs i nationell rätt bör avbrytandet också kunna tillämpas till förmån för tredje part som ställer säkerhet, däribland borgenärerna. Medlemsstaterna bör dock kunna föreskriva att rättsliga eller administrativa myndigheter kan vägra att bevilja ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder om avbrytandet inte är nödvändigt eller inte uppfyller målet att stödja förhandlingarna. Grunder för en vägran kan omfatta bristande stöd från den majoritet av borgenärer som krävs eller, om så föreskrivs enligt nationell rätt, gäldenärens faktiska oförmåga att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.
- (33) För att underlätta och påskynda förfarandena bör medlemsstaterna kunna fastställa motbevisbara presumtioner för förekomsten av skäl för vägran att avbryta, till exempel om gäldenären uppvisar ett beteende som är typiskt för en gäldenär som är oförmögen att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning, såsom en betydande betalningsinställelse gentemot arbetstagare eller skatte- eller socialförsäkringsorgan, eller om gäldenären eller ett företags befintliga ledning har begått ett ekonomiskt brott som ger anledning att tro att en majoritet av borgenärerna inte skulle stödja inledandet av förhandlingar.
- (34) Ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder kan vara generellt och påverka samtliga borgenärer, eller tillämpligt på endast vissa enskilda borgenärer eller kategorier av borgenärer. Medlemsstaterna bör under väldefinierade omständigheter kunna utesluta vissa fordringar eller kategorier av fordringar från avbrytandets tillämpningsområde, såsom fordringar med säkerhet i form av tillgångar som, om de avlägsnas, inte skulle äventyra rekonstruktionen av verksamheten, eller fordringar från borgenärer som skulle lida otillbörlig skada av ett avbrytande, såsom genom en okompenserad förlust eller säkerhetsavskrivning.
- (35) För att uppnå en lämplig balans mellan gäldenärens och borgenärernas rättigheter, bör ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder gälla för en period av högst fyra månader. Komplexa rekonstruktioner kan dock ta längre tid. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att förlängningar av den inledande avbrytandeperioden i sådana fall kan beviljas av den rättsliga eller administrativa myndigheten. Om en rättslig eller administrativ myndighet inte fattar ett beslut om förlängning av ett avbrytande innan det löper ut bör avbrytandet upphöra att ha verkan den dag då avbrytandeperioden löper ut. I rättssäkerhetens intresse bör avbrytandets totala varaktighet inte överstiga tolv månader. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva ett avbrytande på obestämd tid om gäldenären blir insolvent enligt nationell rätt. Medlemsstaterna bör kunna besluta huruvida ett kort tillfälligt avbrytande i väntan på en rättslig eller administrativ myndighets beslut om tillgången till ramen för förebyggande rekonstruktion omfattas av tidsfristerna i detta direktiv.
- (36) För att säkerställa att borgenärer inte lider onödigt skada bör medlemsstaterna föreskriva att rättsliga eller administrativa myndigheter kan upphäva ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder om det inte längre tillgodoser målet att vara till stöd i förhandlingarna, till exempel om det blir uppenbart att den erforderliga majoriteten av borgenärer inte stödjer fortsatta förhandlingar. Om medlemsstaterna föreskriver en sådan möjlighet, bör avbrytandet också upphävas om borgenärer otillbörligt skadas av det. Medlemsstaterna bör tillåtas att begränsa möjligheten att upphäva avbrytandet till situationer där borgenärer inte har haft möjlighet att höras innan avbrytandet trädde i kraft eller innan det förlängdes. Medlemsstaterna bör också tillåtas att föreskriva en minimiperiod under vilken avbrytandet inte kan upphävas. Vid fastställandet av om det föreligger otillbörlig skada för borgenärer bör rättsliga eller administrativa myndigheter kunna beakta om avbrytandet skulle bevara boets sammanlagda värde och om gäldenären handlar i ond tro eller i avsikt att orsaka skada eller generellt handlar mot borgenärsförsamlingens berättigade förväntningar.

- (37) Detta direktiv omfattar inte bestämmelser om ersättning eller garantier för borgenärer vilkas säkerhet sannolikt kommer att minska i värde under avbrytandet. En enskild borgenär eller en klass borgenärer skulle till exempel lida otillbörlig skada av avbrytandet om värdet av deras fordringar skulle försämrats avsevärt till följd av avbrytandet jämfört med om inget avbrytande tillämpades, eller om borgenären missgynnas mer än andra borgenärer med en jämförbar ställning. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att avbrytandet får upphävas avseende en eller flera borgenärer, en eller flera klasser av borgenärer eller samtliga borgenärer om otillbörlig skada fastställs avseende dessa borgenärer eller klasser av borgenärer. Medlemsstaterna bör kunna besluta vem som har rätt att begära att ett avbrytande upphävs.
- (38) Ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder bör också medföra att en gäldenärs skyldighet att ansöka om ett insolvensförfarande som skulle kunna leda till likvidation av gäldenären, eller inledandet av ett sådant förfarande på en borgenärs begäran, skjuts upp. Sådana insolvensförfaranden bör, utöver de förfaranden som i lagstiftningen är begränsade till sådana vars enda möjliga resultat är likvidation av gäldenären, även inbegripa sådana förfaranden som möjliggör en rekonstruktion av gäldenären. Ett uppskjutande av inledandet av ett insolvensförfarande på begäran av borgenärer bör tillämpas inte bara om medlemsstaterna föreskriver ett generellt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder som omfattar samtliga borgenärer, utan också om medlemsstaterna föreskriver en möjlighet till ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder som omfattar enbart ett begränsat antal borgenärer. Medlemsstaterna bör trots detta kunna föreskriva att insolvensförfaranden kan inledas på begäran av offentliga myndigheter som inte agerar i egenskap av borgenärer, utan i det allmänna intresset, som en allmän åklagare.
- (39) Detta direktiv bör inte hindra gäldenärer från att inom ramen för den löpande affärsverksamheten betala fordringar från icke-berörda borgenärer och fordringar från berörda borgenärer som uppstår under avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder. För att säkerställa att borgenärer med fordringar som uppstod före inledandet av ett förfarande för rekonstruktion eller ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder inte pressar gäldenären att betala dessa fordringar som annars skulle minskas genom genomförandet av rekonstruktionsplanen bör medlemsstaterna kunna föreskriva att skyldigheten för gäldenären tillfälligt upphävs avseende betalning av dessa fordringar.
- (40) Om en gäldenär blir föremål för ett insolvensförfarande kan vissa leverantörer ha avtalsenliga rättigheter, föreskrivna genom så kallade ipso facto-klausuler, som ger dem rätt att avsluta leveransavtalet enbart på grund av insolvensen, även om gäldenären vederbörligen har fullgjort sina skyldigheter. Ipso facto-klausuler skulle även kunna utlösas när en gäldenär ansöker om förebyggande rekonstruktionsåtgärder. Om sådana klausuler åberopas när gäldenären endast förhandlar om en rekonstruktionsplan eller ansöker om ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder eller åberopas i samband med någon händelse med anknytning till avbrytandet, kan ett förtida avslutande av avtalet ha negativa verkningar på gäldenärens verksamhet och utsikterna att rädda verksamheten. Det är därför i dessa fall nödvändigt att föreskriva att borgenärer inte har rätt att åberopa ipso facto-klausuler som hänvisar till förhandlingar om en rekonstruktionsplan eller ett avbrytande eller någon liknande händelse med anknytning till avbrytandet.
- (41) Ett tidigt avslutande kan äventyra ett företags förmåga att fortsätta verksamheten under rekonstruktionsförhandlingarna, särskilt när det gäller kontrakt om leveranser för grundläggande behov, såsom gas-, el-, vatten-, telekommunikations- och betalkortstjänster. Medlemsstaterna bör föreskriva att borgenärer som omfattas av avbrytandet med enskilda verkställighetsåtgärder och vilkas fordringar uppstod före avbrytandet och inte har betalats av en gäldenär, inte har rätt att hålla inne en prestation eller avsluta, påskynda eller på annat sätt ändra väsentliga kontrakt med återstående skyldigheter under avbrytandeperioden, förutsatt att gäldenären uppfyller sina förpliktelser enligt sådana kontrakt som löper ut under avbrytandeperioden. Exempel på kontrakt med återstående skyldigheter är leasing- och licensavtal, långsiktiga leveransavtal och franchiseavtal.
- (42) I detta direktiv föreskrivs miniminormer för innehållet i en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterna bör kunna kräva ytterligare förklaringar i rekonstruktionsplanen, exempelvis vad gäller kriterierna enligt vilka borgenärerna har grupperats, vilket kan vara relevant i fall då en skuld bara delvis täcks av säkerhet. Medlemsstaterna bör inte åläggas att kräva ett expertutlåtande avseende det värde på tillgångarna som behöver anges i planen.

- (43) Borgenärer som berörs av en rekonstruktionsplan, inklusive arbetstagare och, om det medges enligt nationell rätt, aktieägare, bör ha rätt att rösta om antagandet av en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva begränsade undantag från denna regel. Parter som inte berörs av rekonstruktionsplanen bör inte ha rösträtt avseende planen och deras stöd bör inte heller krävas för godkännandet av planen. Begreppet *berörda parter* bör omfatta arbetstagare enbart i deras roll som borgenärer. Om medlemsstaterna beslutar att utesluta arbetstagares fordringar från ramverket för förebyggande rekonstruktion bör arbetstagare därför inte anses vara berörda parter. Röstningen om antagandet av en rekonstruktionsplan kan ha formen av ett formellt röstningsförfarande eller ett samråd och en överenskommelse med en erforderlig majoritet av de berörda parterna. Om röstningen har formen av en överenskommelse med en erforderlig majoritet, kan de berörda parter som inte deltog i denna överenskommelse emellertid erbjudas möjlighet att ansluta sig till rekonstruktionsplanen.
- (44) För att säkerställa att rättigheter som i allt väsentligt är likartade behandlas lika och att rekonstruktionsplaner antas utan att otillbörligen skada berörda parters rättigheter, bör berörda parter behandlas i separata klasser som motsvarar kriterierna för klassbildning enligt nationell rätt. *Klassbildning* innebär gruppering av berörda parter i syfte att anta en plan på ett sätt som återspeglar deras rättigheter och fordringarnas och intressenas rang. Som ett minimum bör borgenärer med säkerhet och borgenärer utan säkerhet alltid behandlas i separata klasser. Medlemsstaterna bör dock kunna kräva att fler än två klasser av borgenärer bildas, inbegripet olika klasser av borgenärer med säkerhet och borgenärer utan säkerhet samt klasser av borgenärer med efterställda fordringar. Medlemsstaterna bör även kunna behandla andra typer av borgenärer som saknar tillräckligt enhetliga intressen, såsom skattemyndigheter eller socialförsäkringsmyndigheter, i separata klasser. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att föreskriva att fordringar med säkerhet kan delas in i fordringar med säkerhet och fordringar utan säkerhet grundat på säkerhetsvärdering. Det bör också vara möjligt för medlemsstaterna att fastställa särskilda regler som ger stöd för klassbildning i fall där icke-diversifierade eller på annat sätt särskilt utsatta borgenärer, såsom arbetstagare eller små leverantörer, skulle dra nytta av sådan klassbildning.
- (45) När det gäller gäldenärer som är mikroföretag eller små eller medelstora företag bör medlemsstaterna, på grund av dessa företags relativt enkla kapitalstruktur, kunna föreskriva att undantag kan göras från skyldigheten att behandla berörda parter i olika klasser. Om mikroföretag eller små eller medelstora företag har valt att skapa en enda röstningsklass och denna klass röstar mot planen bör det vara möjligt för gäldenärerna att lägga fram en annan plan, i linje med detta direktivs allmänna principer.
- (46) Medlemsstaterna bör under alla omständigheter säkerställa att frågor som är av särskild betydelse för klassbildning, såsom fordringar från anknutna parter, ges lämplig behandling i nationell rätt, och att deras nationella rätt innehåller regler som behandlar villkorade fordringar och bestridda fordringar. Medlemsstaterna bör tillåtas att reglera hur bestridda fordringar ska hanteras med avseende på tilldelning av rösträtt. Den rättsliga eller administrativa myndigheten bör pröva klassbildningen, inbegripet valet av vilka borgenärer som berörs av planen, när en rekonstruktionsplan lämnas in för fastställande. Medlemsstaterna bör dock kunna föreskriva att en sådan myndighet även kan pröva klassbildningen i ett tidigare skede om den som föreslår planen begär validering eller vägledning i förväg.
- (47) Erforderliga majoriteter bör fastställas i nationell rätt för att säkerställa att en minoritet av berörda parter i varje klass inte kan hindra antagandet av rekonstruktionsplaner som inte otillbörligen försämrar deras rättigheter och intressen. Utan en majoritetsregel som binder borgenärer med säkerhet som inte samtycker skulle en tidig rekonstruktion i många fall inte vara möjlig, till exempel i fall där en finansiell rekonstruktion behövs men företaget annars är livskraftigt. För att säkerställa att parterna kan yttra sig om antagandet av rekonstruktionsplaner i proportion till de intressen de har i företaget, bör den erforderliga majoriteten baseras på beloppet av borgenärernas fordringar eller andelsinnehavarnas intressen i varje enskild klass. Medlemsstaterna bör dessutom kunna kräva att majoritet uppnås bland antalet berörda parter i varje klass. Medlemsstaterna bör kunna fastställa regler i fråga om berörda parter med rätt att rösta som inte utövar sin rätt att rösta på ett korrekt sätt eller inte är företrädare, exempelvis regler som tillåter att dessa berörda parter beaktas med avseende på ett tröskelvärde för deltagande eller beräkningen av en majoritet. Medlemsstaterna bör även kunna föreskriva ett tröskelvärde för deltagande avseende omröstningen.

- (48) Det är nödvändigt att en rättslig eller administrativ myndighet fastställer en rekonstruktionsplan, så att det säkerställs att försämringen av borgenärernas rättigheter eller andelsinnehavarnas intressen står i proportion till nyttan av rekonstruktionen och att de har tillgång till ett effektivt rättsmedel. Fastställande är nödvändigt i synnerhet om det finns berörda parter som inte samtycker till planen, om rekonstruktionsplanen innehåller bestämmelser om ny finansiering eller om planen medför en förlust av mer än 25 % av arbetsstyrkan. Medlemsstaterna bör dock kunna föreskriva att en rättslig eller administrativ myndighets fastställande krävs även i andra fall. Ett fastställande av en plan som medför en förlust av mer än 25 % av arbetsstyrkan bör endast vara nödvändigt om nationell rätt tillåter att ramverk för förebyggande rekonstruktion föreskriver åtgärder med direkt inverkan på anställningsavtal.
- (49) Medlemsstaterna bör säkerställa att en rättslig eller administrativ myndighet kan avslå en rekonstruktionsplan om det har fastställts att den försämrar rättigheterna för borgenärer eller andelsinnehavare som inte samtycker till planen antingen till en nivå som är lägre än vad de rimligen kunde förväntas få vid en likvidation av gäldenärens verksamhet, oberoende av om detta sker genom att gäldenärens verksamhet avvecklas eller säljs som en fortlevande verksamhet beroende på varje gäldenärs särskilda omständigheter, eller till en nivå som är lägre än vad de rimligen kunde förvänta sig i händelse av det näst bästa alternativa scenariot om rekonstruktionsplanen inte fastställs. Om planen emellertid fastställs genom en mekanism för klassöverskridande "cram-down" bör det hänvisas till den skyddsmekanism som används i ett sådant scenario. Om medlemsstaterna väljer att göra en värdering av gäldenären enligt fortlevnadsprincipen bör beräkningen av värdet enligt fortlevnadsprincipen ske med beaktande av värdet av gäldenärens verksamhet på längre sikt, och inte likvidationsvärdet. Värdet enligt fortlevnadsprincipen är som regel högre än likvidationsvärdet eftersom det är grundad på antagandet att företaget fortsätter sin verksamhet och sina avtal med minsta möjliga störningar, med finansiella borgenärers, aktieägares och kunders förtroende, fortsätter att generera intäkter och begränsar effekterna för arbetstagare.
- (50) Även om prövningen huruvida testet om borgenärers bästa intresse uppfylls bör utföras av en rättslig eller administrativ myndighet endast om en invändning angående rekonstruktionsplanen lämnas in med detta som grund, i syfte att undvika att en värdering görs i varje ärende, bör medlemsstaterna kunna föreskriva att andra villkor för fastställande kan provas ex officio. Medlemsstaterna bör kunna lägga till andra villkor som behöver vara uppfyllda för att en rekonstruktionsplan ska fastställas, såsom huruvida andelsinnehavare är tillräckligt skyddade. Rättsliga eller administrativa myndigheter bör kunna vägra att fastställa rekonstruktionsplaner som inte har rimliga utsikter att förhindra gäldenärens insolvens eller säkerställa verksamhetens livskraft. Medlemsstaterna bör dock inte åläggas att säkerställa att en sådan bedömning görs ex officio.
- (51) Ett av villkoren för fastställande av en rekonstruktionsplan bör vara att alla berörda parter underrättas om den. Medlemsstaterna bör kunna fastställa formen för underrättelsen, att identifiera tidpunkten för underrättelsen samt att fastställa bestämmelser om hur okända fordringar ska behandlas med avseende på underrättelse. De bör också kunna föreskriva att icke-berörda parter ska informeras om rekonstruktionsplanen.
- (52) Ett framgångsrikt test om *borgenärers bästa intresse* bör anses innebära att ingen borgenär som inte samtycker till en rekonstruktionsplan får en sämre ställning enligt rekonstruktionsplanen än denne skulle ha haft antingen i händelse av likvidation, oberoende av om gäldenärens verksamhet avvecklas eller säljs som en fortlevande verksamhet, eller i händelse av det näst bästa alternativa scenariot om rekonstruktionsplanen inte fastställdes. Medlemsstaterna bör kunna välja ett av dessa två tröskelvärden när de genomför testet om borgenärers bästa intresse i nationell rätt. Testet bör tillämpas i varje fall där en plan behöver fastställas för att bli bindande för borgenärer som inte samtycker till planen eller, beroende på omständigheterna, klasser av borgenärer som inte samtycker till planen. Till följd av testet om borgenärers bästa intresse, där borgenärer som är offentliga institutioner har en privilegierad status enligt nationell rätt, skulle medlemsstaterna kunna föreskriva att planen inte kan medföra en fullständig eller partiell annullering av dessa borgenärers fordringar.
- (53) En rekonstruktionsplan bör visserligen alltid antas om den majoritet som krävs i varje berörd klass stöder planen, men en rekonstruktionsplan som inte stöds av den erforderliga majoriteten i varje berörd klass bör ändå kunna fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet på förslag av en gäldenär eller med gäldenärens samtycke. Om det gäller en juridisk person bör medlemsstaterna kunna besluta om huruvida gäldenären, när syftet är att anta eller fastställa en rekonstruktionsplan, ska förstås som den juridiska personens styrelse eller en viss majoritet av aktieägarna eller andelsinnehavarna. För att planen ska fastställas när det gäller en klassöverskridande "cram-down" bör den stödjas av en majoritet av de berörda parternas röstningsklasser. Minst en av dessa klasser bör vara en klass borgenärer med säkerhet eller ha en högre rang än klassen av vanliga borgenärer utan säkerhet.

- (54) Om en majoritet av röstningsklasserna inte stödjer rekonstruktionsplanen bör det ändå vara möjligt att fastställa planen om den stöds av minst en berörd klass eller en klass av borgenärer som påverkas negativt och som, vid en värdering av gäldenären enligt fortlevnadsprincipen, erhåller betalning eller behåller något intresse eller, om detta föreskrivs i nationell rätt, rimligen kan antas erhålla betalning eller behålla något intresse om den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en likvidation tillämpas enligt nationell rätt. I ett sådant fall bör medlemsstaterna kunna öka det antal klasser som krävs för att godkänna planen, utan att nödvändigtvis kräva att alla dessa klasser, vid en värdering av gäldenären enligt fortlevnadsprincipen, ska erhålla betalning eller behålla något intresse enligt nationell rätt. Medlemsstaterna bör emellertid inte kräva samtliga klassers samtycke. I enlighet med detta bör, om det bara finns två klasser av borgenärer, samtycke från minst en klass anses vara tillräckligt om övriga villkor för tillämpningen av en klassöverskridande "cram-down" är uppfyllda. Att borgenärer påverkas negativt bör anses innebära att det har skett en minskning av värdet på deras fordringar.
- (55) När det gäller en klassöverskridande "cram-down" bör medlemsstaterna säkerställa att klasser av berörda borgenärer som inte samtycker inte otillbörligt skadas enligt den föreslagna planen, och medlemsstaterna bör tillhandahålla tillräckligt skydd för dessa klasser som inte samtycker. Medlemsstaterna bör kunna skydda en klass berörda borgenärer som inte samtycker genom att säkerställa att de behandlas minst lika gynnsamt som andra klasser med samma rang och mer gynnsamt än klasser med lägre rang. Alternativt skulle medlemsstaterna kunna skydda en klass berörda borgenärer som inte samtycker genom att säkerställa att sådan klass som inte samtycker får full betalning om en klass borgenärer med lägre rang får utdelning eller behåller något intresse enligt rekonstruktionsplanen (nedan kallad *regeln om absolut prioritet*). Medlemsstaterna bör ha ett bedömningsutrymme vid genomförandet av konceptet *full betalning*, inbegripet i förhållande till tidpunkten för betalningen, så länge kapitalbeloppets del av fordran och – när det gäller borgenärer med säkerhet – säkerhetens värde är skyddade. Medlemsstaterna bör också kunna besluta genom vilka likvärdiga metoder den ursprungliga fordran skulle kunna tillgodoses fullt ut.
- (56) Medlemsstaterna bör kunna avvika från regeln om absolut prioritet, exempelvis om det anses rättvist att andelsinnehavare behåller vissa intressen inom ramen för planen trots att en klass med högre rang tvingas godta en minskning av sina fordringar, eller att väsentliga leverantörer som omfattas av bestämmelsen om avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder betalas före en borgenärsklass med högre rang. Medlemsstaterna bör kunna välja vilken av de ovannämnda skyddsmekanismerna de inrättar.
- (57) Samtidigt som aktieägares eller andra andelsinnehavares berättigade intressen bör skyddas, bör medlemsstaterna säkerställa att de inte på ett otillbörligt sätt kan hindra antagandet av rekonstruktionsplaner som skulle kunna återställa gäldenärens livskraft. Medlemsstaterna bör kunna använda sig av olika metoder för att uppnå detta mål, till exempel att inte ge andelsinnehavare rätt att rösta om en rekonstruktionsplan och att inte låta antagandet av en rekonstruktionsplan villkoras av en överenskomst bland andelsinnehavare som vid en värdering av företaget inte skulle få någon betalning eller annan ersättning om den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en likvidation tillämpades. Om andelsinnehavare har rätt att rösta om en rekonstruktionsplan, bör en rättslig eller administrativ myndighet emellertid kunna fastställa planen genom att tillämpa reglerna om klassöverskridande "cram-down" även om en eller flera klasser av andelsinnehavare inte samtycker till den. Medlemsstater som utesluter andelsinnehavare från röstning bör inte åläggas att tillämpa regeln om absolut prioritet i förhållandet mellan borgenärer och andelsinnehavare. Ett annat möjligt sätt att säkerställa att andelsinnehavare inte på ett otillbörligt sätt hindrar antagandet av rekonstruktionsplaner skulle vara att säkerställa att rekonstruktionsåtgärder som direkt påverkar andelsinnehavares rättigheter och som måste godkännas av en bolagsstämma enligt bolagsrätten inte omfattas av orimligt höga majoritetskrav och att andelsinnehavare inte har någon behörighet i fråga om rekonstruktionsåtgärder som inte direkt påverkar deras rättigheter.
- (58) Flera klasser av andelsinnehavare kan behövas om det finns olika klasser av andelsinnehav med olika rättigheter. Andelsinnehavare i mikroföretag eller små och medelstora företag som inte är rena investerare utan ägare till företaget och bidrar till företaget på andra sätt såsom med ledningskompetens kanske saknar incitament att rekonstruera under sådana förhållanden. Därför bör klassöverskridande "cram-down" vara frivilligt för gäldenärer som är mikroföretag eller små och medelstora företag.
- (59) Rekonstruktionsplanen bör, med avseende på dess genomförande, göra det möjligt för andelsinnehavare i mikroföretag eller små och medelstora företag att tillhandahålla icke-monetärt rekonstruktionsstöd genom att de utnyttjar till exempel sin erfarenhet, sitt anseende eller sina affärskontakter.

- (60) Arbetstagare bör åtnjuta fullständigt arbetsrättsligt skydd under förfarandena för förebyggande rekonstruktion. I synnerhet bör detta direktiv inte påverka arbetstagares rättigheter som garanteras av rådets direktiv 98/59/EG⁽¹²⁾ och 2001/23/EG⁽¹³⁾, samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG⁽¹⁴⁾, 2008/94/EG⁽¹⁵⁾ och 2009/38/EG⁽¹⁶⁾. De skyldigheter i fråga om information till och samråd med arbetstagare enligt nationell rätt som införlivar de ovannämnda direktiven behålls helt oförändrade. Detta innefattar skyldigheter att informera och samråda med arbetstagarrepresentanter om beslutet att använda ett ramverk för förebyggande rekonstruktion i enlighet med direktiv 2002/14/EG.
- (61) Arbetstagare och deras representanter bör få information om den föreslagna rekonstruktionsplanen i den utsträckning detta föreskrivs i unionsrätten så att de kan göra en grundlig bedömning av de olika scenarierna. Arbetstagare och deras representanter bör dessutom involveras i den utsträckning som är nödvändig för att uppfylla kraven på samråd i unionsrätten. Med hänsyn till behovet att säkerställa en lämplig skyddsnivå för arbetstagare bör medlemsstaterna vara skyldiga att utesluta arbetstagares utestående fordringar från ett eventuellt avbrytande av verkställighet oberoende av om dessa fordringar uppkommer innan eller efter det att avbrytandet beviljas. Ett avbrytande av verkställigheten av arbetstagares utestående fordringar bör vara tillåtet endast för de belopp och den period avseende vilka betalningen av sådana fordringar effektivt garanteras på en liknande nivå på andra sätt enligt nationell rätt. Om det i nationell rätt föreskrivs begränsningar av garantiinstitutioners ansvar, antingen vad avser garantins längd eller det belopp som betalas ut till arbetstagare, bör arbetstagare kunna få sina fordringar gentemot arbetsgivaren verkställda även under tiden för avbrytandet av verkställighet. Alternativt bör medlemsstaterna kunna undanta arbetstagares fordringar från tillämpningsområdet för ramarna för förebyggande rekonstruktion och föreskriva skydd för dem enligt nationell rätt.
- (62) Om en rekonstruktionsplan medför en överlåtelse av en del av ett företag eller en verksamhet bör arbetstagares rättigheter som grundar sig på anställningsavtal eller anställningsförhållanden, särskilt rätten till lön, skyddas i enlighet med artiklarna 3 och 4 i direktiv 2001/23/EG, utan att det påverkar de särskilda regler som är tillämpliga i fall av insolvensförfaranden enligt artikel 5 i det direktivet och särskilt de möjligheter som föreskrivs i artikel 5.2 i det direktivet. Det här direktivet bör inte påverka rätten till information och samråd, vilka garanteras enligt direktiv 2002/14/EG, inklusive om beslut som kan medföra väsentliga förändringar i arbetsorganisationen eller anställningsavtalen i syfte att nå en överenskommelse om sådana beslut. Dessutom bör, enligt det här direktivet, arbetstagare ha rätt att rösta om planen om deras fordringar påverkas av rekonstruktionsplanen. I fråga om röstning om rekonstruktionsplanen bör medlemsstaterna kunna besluta att placera arbetstagare i en separat klass från övriga borgenärer.
- (63) Rättsliga eller administrativa myndigheter bör besluta om en värdering av verksamheten – antingen vid likvidation eller i det näst bästa alternativa scenariot, om rekonstruktionsplanen inte fastställdes – enbart om en berörd part som inte samtycker invänder mot rekonstruktionsplanen. Detta bör inte hindra att medlemsstaterna gör värderingar i ett annat sammanhang enligt nationell rätt. Ett sådant beslut bör emellertid också kunna bestå av ett godkännande av en sakkunnigvärdering eller en värdering som lagts fram av gäldenären eller någon annan part i ett tidigare skede av processen. Om beslut fattas om att göra en värdering bör medlemsstaterna kunna föreskriva särskilda regler, separat från den allmänna civilprocessrätten, för en värdering i rekonstruktionsärenden, i syfte att säkerställa att den utförs skyndsamt. Ingenting i detta direktiv bör påverka reglerna om bevisbörda i nationell rätt i händelse av en värdering.
- (64) En rekonstruktionsplans bindande verkan bör vara begränsad till de berörda parter som medverkade i antagandet av planen. Medlemsstaterna bör kunna fastställa vad medverkan innebär för en borgenär, inbegripet i händelse av okända borgenärer eller borgenärer med framtida fordringar. Till exempel bör medlemsstaterna kunna besluta hur man ska hantera borgenärer som har mottagit anmälan på ett korrekt sätt men som inte deltog i förfarandena.

⁽¹²⁾ Rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT L 225, 12.8.1998, s. 16).

⁽¹³⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen (EGT L 80, 23.3.2002, s. 29).

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/94/EG av den 22 oktober 2008 om skydd för arbetstagare vid arbetsgivarens insolvens (EUT L 283, 28.10.2008, s. 36).

⁽¹⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/38/EG av den 6 maj 2009 om inrättande av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare (EUT L 122, 16.5.2009, s. 28).

- (65) Berörda parter med berättigat intresse bör kunna överklaga ett beslut att fastställa en rekonstruktionsplan utfärdat av en administrativ myndighet. Medlemsstaterna bör också kunna införa möjligheten att välja att överklaga ett beslut att fastställa en rekonstruktionsplan utfärdat av en rättslig myndighet. För att säkerställa att planen är ändamålsenlig samt för att minska osäkerhet och undvika oberättigade förseningar bör överklaganden som regel dock inte ha suspensiv verkan och därför inte hindra genomförandet av en rekonstruktionsplan. Medlemsstaterna bör kunna fastställa och begränsa grunderna för överklagande. Om beslutet att fastställa planen överklagas bör medlemsstaterna kunna tillåta att den rättsliga myndigheten utfärdar ett preliminärt eller summariskt beslut som skyddar verkställigheten och genomförandet av planen från konsekvenserna av att det pågående överklagandet bifalls. Om ett överklagande bifalls bör rättsliga eller administrativa myndigheter kunna överväga en ändring av planen som ett alternativ till att undanröja planen, om medlemsstaterna föreskriver en sådan möjlighet, och även en bekräftelse av planen utan ändringar. Det bör vara möjligt för parterna att föreslå ändringarna av planen eller rösta om dem, på eget initiativ eller på den rättsliga myndighetens begäran. Medlemsstaterna skulle också kunna föreskriva ersättning för ekonomiska förluster till den part vars överklagande bifölls. Det bör vara möjligt att genom nationell rätt hantera ett potentiellt nytt avbrytande eller en förlängning av avbrytandet för det fall att den rättsliga myndigheten beslutar att överklagandet har suspensiv verkan.
- (66) En rekonstruktionsplans framgång beror på om finansiellt stöd beviljas gäldenären för att stödja, för det första, företagets verksamhet under rekonstruktionsförhandlingarna och, för det andra, genomförandet av rekonstruktionsplanen efter det att den har fastställts. Finansiellt stöd bör förstås i vid bemärkelse, inbegripet såsom tillhandahållande av pengar eller tredjepartsgarantier och leverans av varulager, inventering, råvaror samt gas, vatten eller el, exempelvis genom att bevilja gäldenären en längre återbetalningsperiod. Tillfällig finansiering och ny finansiering bör därför undantas från talan om återvinning som syftar till att förklara sådan finansiering ogiltig, eller möjlig att förklara ogiltig, eller icke verkställbar som en handling som är till skada för borgenärskollektivet i samband med senare insolvensförfaranden.
- (67) Nationell insolvenslagstiftning om återvinningstalan avseende tillfällig och ny finansiering eller som föreskriver att nya långivare kan ådra sig civilrättsliga, administrativa eller straffrättsliga påföljder för kreditgivning till låntagare i ekonomiska svårigheter skulle kunna äventyra tillgången till finansiering som är nödvändig för att nå framgång med förhandlingar om och genomförande av en rekonstruktionsplan. Detta direktiv bör inte påverka andra grunder för att förklara ny eller tillfällig finansiering ogiltig eller möjlig att förklara ogiltig, eller icke verkställbar, eller för att aktivera civilrättsligt, administrativt eller straffrättsligt ansvar för dem som tillhandahåller sådan finansiering såsom föreskrivs i nationell rätt. Sådana andra grunder skulle bland annat kunna innefatta bedrägeri, ond tro, en viss typ av förhållande mellan parterna som skulle kunna anses som en intressekonflikt, såsom i fallet med transaktioner mellan närstående parter eller mellan aktieägarna och företaget, eller transaktioner där en part erhållit värde eller säkerhet som parten vid transaktionstillfället eller på grund av transaktionssättet inte hade rätt till.
- (68) När tillfällig finansiering beviljas vet inte parterna om rekonstruktionsplanen slutligen kommer att fastställas eller inte. Medlemsstaterna bör därför inte åläggas att begränsa skyddet för tillfällig finansiering till fall där planen antagits av borgenärer eller fastställts av en rättslig eller administrativ myndighet. För att undvika potentiellt missbruk bör endast sådan finansiering skyddas som är rimligen och omedelbart nödvändig för att gäldenärens verksamhet ska kunna fortsätta att drivas eller överleva, eller för att bevara eller öka värdet på verksamheten i avvaktan på fastställandet av en rekonstruktionsplan. Detta direktiv bör vidare inte hindra medlemsstaterna från att införa en mekanism för förhandskontroll av tillfällig finansiering. Medlemsstaterna bör kunna begränsa skyddet för ny finansiering till de fall där planen har fastställts av en rättslig eller administrativ myndighet och skyddet för tillfällig finansiering till fall där den förhandskontrolleras. En mekanism för förhandskontroll av tillfällig finansiering eller andra transaktioner skulle kunna tillämpas av en förvaltare på området för rekonstruktion, av en borgenärskommitté eller av en rättslig eller administrativ myndighet. Skydd mot talan om återvinning och skydd mot personlig ansvarighet är minimigarantier som bör tillerkännas tillfällig finansiering och ny finansiering. Att uppmuntra nya långivare att ta den ökade risk det innebär att investera i en livskraftig gäldenär i ekonomiska svårigheter kan dock kräva ytterligare incitament, såsom till exempel att ge sådan finansiering prioritet åtminstone över fordringar utan säkerhet i ett senare insolvensförfarande.

- (69) I syfte att främja en kultur där förebyggande rekonstruktion används i ett tidigt skede är det önskvärt att transaktioner som är rimligen och omedelbart nödvändiga för förhandlingen eller genomförandet av en rekonstruktionsplan också ges skydd mot återvinningstalan i senare insolvensförfaranden. Rättsliga eller administrativa myndigheter bör, när de prövar om kostnader och avgifter är rimliga och omedelbart nödvändiga, exempelvis kunna beakta prognoser och uppskattningar som lämnats till berörda parter, en borgenärskommitté, en förvaltare på området för rekonstruktion eller den rättsliga eller administrativa myndigheten. I detta syfte bör medlemsstaterna även kunna kräva att gäldenärer tillhandahåller och uppdaterar relevanta uppskattningar. Sådant skydd bör öka säkerheten avseende transaktioner med företag beträffande vilka det är känt att de befinner sig i ekonomiska svårigheter och undanröja rädslan hos borgenärer och investerare för att alla sådana transaktioner skulle kunna förklaras ogiltiga om rekonstruktionen misslyckas. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva en tidpunkt som infaller innan förfarandet för förebyggande rekonstruktion inleds och innan avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder beviljas, från och med vilken avgifter och kostnader för förhandling om, antagande av, fastställande av eller anlitan av professionell rådgivning för rekonstruktionsplanen börjar omfattas av skyddet mot återvinningstalan. I händelse av andra betalningar och utbetalningar och skydd av betalning av löner till arbetstagare kan en sådan startpunkt också vara när ett avbrytande beviljas eller ett förfarande för förebyggande rekonstruktion inleds.
- (70) För att ytterligare främja förebyggande rekonstruktion är det viktigt att säkerställa att företagsledare inte avskräcks från att göra rimliga affärsmässiga bedömningar eller ta rimliga affärsmässiga risker, särskilt om det skulle öka chanserna för att rekonstruera potentiellt livskraftiga företag. Om företaget har ekonomiska svårigheter bör företagsledare vidta åtgärder för att minimera förlusterna och undvika insolvens, som att anlita professionell rådgivning, inbegripet om rekonstruktion och insolvens, exempelvis genom att i tillämpliga fall använda verktyg för tidig varning, skydda företagets tillgångar i syfte att maximera värdet och undvika förlust av centrala tillgångar, se över verksamhetens struktur och funktion för att undersöka livskraften och minska utgifterna, avstå från att utsätta företaget för typer av transaktioner som kan bli föremål för återvinning om det inte är affärsmässigt berättigat, fortsätta att handla under omständigheter där det är lämpligt i syfte att maximera företagets värde enligt fortlevnadsprincipen samt förhandla med borgenärer och inleda förfaranden för förebyggande rekonstruktion.
- (71) Om gäldenären är nära insolvens är det också viktigt att skydda borgenärernas berättigade intressen från ledningsbeslut som kan inverka på sammansättningen av gäldenärens bo, särskilt om sådana beslut skulle kunna leda till ytterligare värdeminskningar av den del av boet som är tillgänglig för rekonstruktion eller utdelning till borgenärer. Det är därför nödvändigt att säkerställa att företagsledare under sådana omständigheter undviker varje uppsåtligt eller grovt oaksamt handlande som leder till personlig vinning på bekostnad av intressenter och att de undviker att godkänna transaktioner till ett värde under marknadsvärdet eller att vidta åtgärder som leder till att en eller flera intressenter otillbörligt prioriteras. Medlemsstaterna bör kunna genomföra motsvarande bestämmelser i detta direktiv genom att säkerställa att rättsliga eller administrativa myndigheter, när de bedömer huruvida en företagsledare ska hållas ansvarig för åsidosättande av omsorgsplikten, beaktar regler om företagsledares skyldigheter i detta direktiv. Detta direktiv syftar inte till att skapa en hierarki bland de olika parter vars intressen måste ges vederbörlig hänsyn. Medlemsstaterna bör dock kunna besluta om en sådan hierarki. Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas nationella regler om beslutsprocesserna i företag.
- (72) Entreprenörer som utövar en näringsverksamhet, en affärsverksamhet eller ett hantverk eller som är verksamma i ett yrke som egenföretagare kan riskera att bli insolventa. Skillnaderna mellan medlemsstaterna i fråga om möjligheter till en nystart skulle kunna uppmuntra överskuldssatta eller insolventa entreprenörer att flytta till en annan medlemsstat än den där de är etablerade i syfte att få kortare skuldavskrivningsperioder eller mer attraktiva villkor för skuldavskrivning, vilket leder till rättslig osäkerhet och kostnader för borgenärerna när de ska driva in sina fordringar. Vidare är effekterna av insolvens, särskilt det sociala stigma, de rättsliga följderna, såsom att entreprenörer utesluts från att starta och driva företagsverksamhet, och den fortlöpande oförmågan att betala av sina skulder faktorer som i hög grad avskräcker entreprenörer från att starta en verksamhet eller söka en andra chans, trots att det finns belägg för att entreprenörer som har blivit insolventa har större förutsättningar att bli framgångsrika nästa gång.

- (73) Det bör därför vidtas åtgärder för att minska de negativa effekterna av överskuldsättning eller insolvens för entreprenörer, särskilt genom att tillåta en fullständig skuldavskrivning efter en viss tid och genom att begränsa varaktigheten av näringsförbud som åläggs i samband med en gäldenärs överskuldsättning eller insolvens. Begreppet *insolvens* bör definieras i nationell rätt och skulle kunna ha formen av överskuldsättning. Begreppet *entreprenör* i den mening som avses i detta direktiv bör inte ha någon bäring på chefers eller företagsledares ställning, som bör behandlas i enlighet med nationell rätt. Medlemsstaterna bör kunna besluta hur tillgång till skuldavskrivning ska erhållas, inklusive möjligheten att kräva att gäldenären begär skuldavskrivning.
- (74) Medlemsstaterna bör kunna föreskriva en möjlighet att anpassa insolventa entreprenörers återbetalningsskyldigheter om deras ekonomiska situation förändras avsevärt, oavsett om den förbättras eller försämras. Detta direktiv bör inte kräva att en betalningsplan stöds av en majoritet av borgenärerna. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att entreprenörer inte är förhindrade att starta en ny verksamhet inom samma område eller ett annat område under genomförandet av betalningsplanen.
- (75) Skuldavskrivning bör vara tillgänglig i förfaranden som omfattar en betalningsplan, en realisering av tillgångar eller en kombination av dessa. Vid genomförandet av dessa regler bör medlemsstaterna kunna välja fritt bland dessa alternativ. Om mer än ett förfarande som leder till skuldavskrivning är tillgängligt enligt nationell rätt bör medlemsstaterna säkerställa att åtminstone ett av dessa förfaranden ger insolventa entreprenörer möjlighet till fullständig skuldavskrivning inom en period på högst tre år. Vid förfaranden som består av en kombination av en realisering av tillgångar och en betalningsplan bör avskrivningsperioden börja löpa senast den dag då betalningsplanen fastställs av en domstol eller börjar genomföras, till exempel från och med den första avbetalningen enligt planen, men den kan också börja löpa tidigare, till exempel när ett beslut om att inleda förfarandet fattas.
- (76) Vid förfaranden som inte omfattar en betalningsplan bör avskrivningsperioden inledas senast vid den tidpunkt då en rättslig eller administrativ myndighet beslutar att inleda förfarandet eller då insolvensboet upprättas. För beräkningen av avskrivningsperioden i enlighet med detta direktiv kan medlemsstaterna föreskriva att begreppet *inledande av förfarande* inte omfattar preliminära åtgärder, såsom säkerhetsåtgärder eller utnämning av en preliminär insolvensförvaltare, om inte sådana åtgärder möjliggör realisering av tillgångar, däribland avyttring och fördelning av tillgångar till borgenärer. Upprättandet av insolvensboet bör inte nödvändigtvis förutsätta ett formellt beslut eller ett formellt fastställande från en rättslig eller administrativ myndighet, om ett sådant beslut inte krävs i enlighet med nationell rätt, och skulle kunna bestå i inlämning av förteckningen över tillgångar och skulder.
- (77) Om det förfarande som leder till en skuldavskrivning innebär en realisering av en entreprenörs tillgångar bör inget hindra medlemsstaterna från att föreskriva att begäran om skuldavskrivning ska behandlas separat från realiseringen av tillgångar, förutsatt att en sådan begäran utgör en integrerad del av det förfarande som leder till avskrivning enligt detta direktiv. Medlemsstaterna bör kunna besluta om reglerna om bevisbördan för att skuldavskrivningen ska fungera, vilket innebär att entreprenörer bör kunna åläggas en rättslig skyldighet att bevisa att deras skyldigheter efterlevs.
- (78) En fullständig skuldavskrivning eller näringsförbud som löper ut efter en period på högst tre år är inte lämpligt under alla omständigheter, och det kan därför vara nödvändigt att införa avvikelser från denna regel om de är vederbörligen motiverade av skäl som fastställts i nationell rätt. Sådana avvikelser bör till exempel införas om gäldenären är ohederlig eller har handlat i ond tro. Om entreprenörer inte antas vara hederliga och handla i god tro enligt nationell rätt bör bevisbördan för att de är hederliga och handlar i god tro inte göra det onödigt svårt eller betungande för dem att bli föremål för förfarandet.

- (79) När de rättsliga eller administrativa myndigheterna fastställer huruvida en entreprenör har varit ohederlig kan de beakta omständigheter såsom skuldens art och omfattning, vid vilken tidpunkt skulden uppstod, vilka ansträngningar entreprenören har gjort för att betala skulden och uppfylla rättsliga skyldigheter, inbegripet offentliga tillståndskrav och kravet på korrekt bokföring, handlingar från entreprenörens sida i syfte att hindra åtgärder från borgenärs sida, uppfyllande av skyldigheter när det råder sannolikhet för insolvens som åligger entreprenörer som är företagsledare samt efterlevnad av konkurrens- och arbetsrätt på unionsnivå och nationell nivå. Det bör också vara möjligt att inrätta avvikelser om entreprenören inte har uppfyllt vissa rättsliga skyldigheter, inbegripet skyldigheter att maximera utdelningen till borgenärer som skulle kunna utgöras av en allmän skyldighet att generera intäkter eller tillgångar. Det bör vidare vara möjligt att införa specifika avvikelser om det behövs för att garantera jämvikten mellan gäldenärens rättigheter och en eller flera borgenärs rättigheter, till exempel om en borgenär är en fysisk person som behöver mer skydd än gäldenären.
- (80) En avvikelse kan också vara motiverad när kostnaderna för det förfarande som leder till skuldavskrivning, inklusive avgifterna till rättsliga och administrativa myndigheter och arvoden till förvaltare, inte täcks. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att fördelarna med en fullständig avskrivning kan upphävas om till exempel gäldenärens ekonomiska situation förbättras avsevärt på grund av en oväntad händelse eller till följd av en lotterivinst, ett arv eller en gåva. Inget bör hindra medlemsstaterna från att föreskriva ytterligare avvikelser under väldefinierade omständigheter och när det är vederbörligen motiverat.
- (81) Om det enligt nationell rätt finns ett vederbörligen motiverat skäl kan det vara lämpligt att begränsa möjligheten till skuldavskrivning för vissa skuldkategorier. Det bör endast vara möjligt för medlemsstaterna att undanta skulder med säkerhet från skulder som kan avskrivas upp till säkerhetens värde enligt nationell rätt, medan resten av skulden bör behandlas som skuld utan säkerhet. Medlemsstaterna bör kunna utesluta ytterligare skuldkategorier när det är vederbörligen motiverat.
- (82) Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att rättsliga eller administrativa myndigheter antingen på eget initiativ eller på begäran av en person med ett legitimt intresse kan kontrollera att entreprenörerna uppfyller villkoren för att erhålla fullständig skuldavskrivning.
- (83) Om en entreprenörs tillstånd eller licens att fortsätta ett visst hantverk, en viss affärsverksamhet eller näringsverksamhet eller ett visst yrke har nekats eller återkallats till följd av ett näringsförbud, bör detta direktiv inte hindra medlemsstaterna från att kräva att entreprenören lämnar in en ansökan om ett nytt sådant tillstånd eller en ny sådan licens efter det att näringsförbudet har upphört att gälla. Om en myndighet i en medlemsstat antar ett beslut om en verksamhet som står under särskild övervakning bör det vara möjligt att, även efter det att näringsförbudsperioden har löpt ut, även ta hänsyn till att den insolventa entreprenören har erhållit en skuldavskrivning i enlighet med detta direktiv.
- (84) Personliga skulder och företagsskulder som inte kan skiljas åt på ett rimligt sätt, till exempel om en tillgång används såväl inom ramen för entreprenörens yrkesverksamhet som utanför den, bör behandlas i ett och samma förfarande. Om medlemsstaterna föreskriver att sådana skulder är föremål för olika insolvensförfaranden behövs en samordning mellan dessa förfaranden. Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas möjlighet att välja att behandla en entreprenörs samtliga skulder i ett och samma förfarande. Inget bör hindra medlemsstater där entreprenörer tillåts fortsätta sin verksamhet för egen räkning under ett insolvensförfarande från att föreskriva att sådana entreprenörer kan bli föremål för ett nytt insolvensförfarande om deras fortsatta verksamhet blir insolvent.
- (85) Det är nödvändigt att bevara och öka insynen och förutsebarheten i förfarandena när det gäller att ge resultat som gynnar företagets fortlevnad och entreprenörers möjlighet till en andra chans, eller som tillåter en effektiv avveckling av icke-livskraftiga företag. Det är också nödvändigt att förkorta de överdrivet långa insolvensförfarandena i många medlemsstater, vilka leder till rättsosäkerhet för borgenärer och investerare och låga återvinningsgrader. Med tanke på de förstärkta mekanismer för samarbete mellan domstolar och förvaltare i gränsöverskridande ärenden som inrättats genom förordning (EU) 2015/848, bör professionalism hos alla involverade aktörer bringas till jämförbara höga nivåer i hela unionen. För att uppnå dessa mål bör medlemsstaterna säkerställa att anställda vid de rättsliga och administrativa myndigheterna som handlägger förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning får lämplig utbildning och har den sakkunskap som krävs för att de ska kunna fullgöra sitt ansvar. Sådan utbildning och sakkunskap kan även förvärvas under utövandet av uppdraget som ledamot vid en rättslig eller administrativ myndighet eller, före utnämningen till ett sådant uppdrag, under utövandet av andra relevanta uppdrag.

- (86) Sådan utbildning och sakkunskap bör göra det möjligt att fatta beslut med potentiellt betydande ekonomisk och social inverkan på ett effektivt sätt och bör inte leda till att anställda vid en rättslig myndighet uteslutande måste hantera frågor om rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning. Medlemsstaterna bör säkerställa att förfarandena rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning kan genomföras effektivt och snabbt. Effektiva sätt att uppnå rättssäkra och ändamålsenliga förfaranden skulle kunna vara att inrätta specialdomstolar eller specialavdelningar eller att utnämna specialiserade domare i enlighet med nationell rätt liksom att koncentrera behörigheten till ett begränsat antal rättsliga eller administrativa myndigheter. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att kräva att förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning ska prioriteras framför andra förfaranden.
- (87) Medlemsstaterna bör också säkerställa att förvaltare på området för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning som utses av rättsliga och administrativa myndigheter (nedan kallade *förvaltare*) får lämplig utbildning, att de utses på ett öppet sätt med beaktande av behovet att säkerställa effektiva förfaranden, att de står under lämplig tillsyn när de utför sina uppgifter, och att de utför sina uppgifter med integritet. Det är viktigt att säkerställa att förvaltare följer normer för sådana uppgifter, såsom att teckna yrkesansvarsförsäkring. Lämplig utbildning, kvalifikationer och sakkunskaper för förvaltare skulle också kunna förvärfvas genom utövande av det relevanta yrket. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att själva tillhandahålla den nödvändiga utbildningen, utan denna skulle kunna tillhandahållas av till exempel yrkesorganisationer eller andra organ. Insolvensförvaltare enligt definitionen i förordning (EU) 2015/848 bör omfattas av detta direktivs tillämpningsområde.
- (88) Detta direktiv bör inte förhindra medlemsstaterna att föreskriva att förvaltare väljs av en gäldenär, av borgenärer eller av en borgenärskommitté från en förteckning eller en pool som på förhand har godkänts av en rättslig eller administrativ myndighet. Vid val av förvaltare bör gäldenären, borgenärerna eller borgenärskommittén ges utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller förvaltarens sakkunskap och erfarenhet i allmänhet och kraven i ett visst ärende. Gäldenärer som är fysiska personer bör undantas helt från en sådan plikt. I ärenden med gränsöverskridande inslag bör det vid utnämningen av förvaltaren bland annat tas hänsyn till förvaltarens förmåga att efterleva skyldigheterna, enligt förordning (EU) 2015/848, att kommunicera och samarbeta med insolvensförvaltare och utländska rättsliga eller administrativa myndigheter i andra medlemsstater, samt till deras personalresurser och administrativa resurser för att handlägga potentiellt omfattande ärenden. Inget bör hindra medlemsstaterna från att föreskriva att en förvaltare ska väljas genom andra metoder, såsom slumpvist urval med hjälp av en programvara, förutsatt att det säkerställs att vederbörlig hänsyn tas till förvaltarens erfarenhet och sakkunskap vid användandet av de metoderna. Medlemsstaterna bör kunna besluta om hur man invänder mot valet eller utseendet av en förvaltare eller hur man begär att förvaltaren byts ut, till exempel genom en borgenärskommitté.
- (89) Förvaltare bör omfattas av tillsyns- och regleringsmekanismer som bör innefatta ändamålsenliga åtgärder för ansvarsskyldighet för förvaltare som har brustit vid fullgörandet av sina uppgifter, exempelvis att en förvaltares arvode sänks, att förvaltaren utestängs från förteckningen eller poolen med förvaltare som kan utnämnas vid insolvensärenden, samt i tillämpliga fall disciplinära eller administrativa sanktioner eller straffrättsliga påföljder. Sådana tillsyns- och regleringsmekanismer bör inte påverka tillämpningen av bestämmelser i nationell rätt om civilrättsligt skadeståndsansvar vid brott mot avtalsförpliktelser eller utomobligatoriska förpliktelser. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att inrätta särskilda myndigheter eller organ. Medlemsstaterna bör säkerställa att information om de administrativa myndigheter som utövar tillsyn över förvaltare är allmänt tillgänglig. En hänvisning till exempelvis den rättsliga eller administrativa myndigheten bör i sig vara tillräcklig som information. Det bör i princip vara möjligt att uppnå sådana standarder utan att det är nödvändigt att skapa nya yrken eller kvalifikationer i nationell rätt. Medlemsstater bör kunna tillämpa bestämmelserna om utbildning och tillsyn över förvaltare även på andra förvaltare som inte omfattas av detta direktiv. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att föreskriva att tvister om förvaltares ersättning ska prioriteras framför andra förfaranden.
- (90) För att ytterligare förkorta förfarandena, underlätta för borgenärer att delta i förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning och säkerställa likartade förhållanden för borgenärer oberoende av var i unionen de befinner sig, bör medlemsstaterna inrätta bestämmelser som ger gäldenärer, borgenärer, förvaltare och rättsliga och administrativa myndigheter möjlighet att använda medel för elektronisk kommunikation. Därför bör vissa steg i förfarandet kunna utföras med elektronisk kommunikation, såsom borgenärers anmälan av fordringar, underrättelser till borgenärer och ingivande av invändningar och överklaganden. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att underrättelser till en borgenär endast kan skickas elektroniskt om den berörda borgenären i förväg gett sitt samtycke till elektronisk kommunikation.

- (91) Parterna i förfarande för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning bör inte vara skyldiga att använda sig av elektroniska kommunikationsmedel om det inte är obligatoriskt enligt nationell rätt, utan att detta påverkar medlemsstaternas möjlighet att inrätta ett obligatoriskt system för elektronisk registrering och delgivning av dokument i förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning. Medlemsstaterna bör kunna välja medel för elektronisk kommunikation. Exempel på sådana medel skulle kunna vara ett för ändamålet upprättat system för elektronisk överföring av sådana dokument eller användning av e-post, utan att det är till hinder för medlemsstaternas möjlighet att inrätta funktioner som säkerställer säkerheten i den elektroniska kommunikationen, exempelvis elektronisk signatur, eller betrodda tjänster såsom elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 ⁽¹⁷⁾.
- (92) Det är viktigt att samla in tillförlitliga och jämförbara uppgifter om hur förfarandena för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning fungerar för att övervaka genomförandet och tillämpningen av detta direktiv. Medlemsstaterna bör därför samla in och aggregera uppgifter som är tillräckligt detaljerade för att möjliggöra en korrekt bedömning av hur direktivet fungerar i praktiken och meddela dessa uppgifter till kommissionen. Meddelandeformuläret för överföring av sådana uppgifter till kommissionen bör upprättas av kommissionen biträdd av en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽¹⁸⁾. Formuläret bör omfatta en förteckning över de huvudsakliga resultaten av förfaranden som är gemensamma för alla medlemsstater. Exempelvis kan sådana huvudsakliga resultat när det gäller ett rekonstruktionsförfarande vara att planen fastställs av en domstol, att planen inte fastställs av en domstol, eller att rekonstruktionsförfaranden omvandlas till likvideringsförfaranden eller avslutas på grund av att likvideringsförfaranden inletts innan planen fastställdes av en domstol. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att tillhandahålla en uppdelning efter typ av resultat när det gäller de förfaranden som avslutas innan relevanta åtgärder vidtas, men skulle i stället kunna ange ett samlat antal för alla förfaranden som avvisas, avslås eller dras tillbaka innan de inleds.
- (93) Kommunikationsformuläret bör innehålla en lista med valmöjligheter som medlemsstaterna kan använda när de fastställer en gäldenärs storlek, med hänvisning till en eller flera av delarna i definitionen av mikroföretag samt små företag och medelstora företag och stora företag som är samma i alla medlemsstaters lagstiftning. Listan bör innefatta valmöjligheten att fastställa en gäldenärs storlek endast på grundval av antalet arbetstagare. Formuläret bör ange parametrarna för genomsnittliga kostnader och genomsnittliga återvinningsgrader, angående vilka medlemsstaterna bör kunna samla in uppgifter om frivilligt, ge vägledning om aspekter som kan tas i beaktande när medlemsstaterna använder sig av en urvalsteknik, till exempel om urvalets storlek för att säkerställa representativitet vad gäller geografisk fördelning samt gäldenärens och industrins storlek, och innehålla en möjlighet för medlemsstaterna att lämna ytterligare tillgänglig information, till exempel om det totala beloppet för gäldenärens tillgångar och skulder.
- (94) Finansmarknadernas stabilitet är i hög grad beroende av avtal om finansiell säkerhet, särskilt när säkerhet tillhandahålls i samband med deltagande i utsedda system eller i centralbankstransaktioner och när marginalsäkerheter tillhandahålls till centrala motparter. Eftersom värdet på de finansiella instrument som ställs som säkerhet kan fluktuera mycket, är det viktigt att realisera deras värde snabbt innan det går ner. Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG ⁽¹⁹⁾ och 2002/47/EG ⁽²⁰⁾ och förordning (EU) nr 648/2012 bör därför tillämpas trots bestämmelserna i det här direktivet. Medlemsstaterna bör tillåtas att undanta nettningsavtal, inbegripet slutavräkning, från effekterna av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder även under omständigheter då de inte täcks av direktiv 98/26/EG och 2002/47/EG och förordning (EU) nr 648/2012, om sådana avtal är verkställbara enligt lagarna i den relevanta medlemsstaten även om insolvensförfaranden har inletts.

⁽¹⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

⁽¹⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för kommissionens kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

Detta skulle kunna vara fallet för ett betydande antal ramavtal som används i stor utsträckning inom finans-, energi- och råvarumarknaderna, både av icke-finansiella och finansiella motparter. Sådana arrangemang minskar systemriskerna på derivatmarknader i synnerhet. Sådana arrangemang kan därför undantas från begränsningar som insolvenslagstiftning föreskriver för kontrakt med återstående skyldigheter. Medlemsstaterna bör i enlighet med detta även tillåtas att undanta lagstadgade nettningsavtal från verkningarna av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder, inbegripet slutavräkningsavtal som är verkställbara även om insolvensförfaranden inleds. Det belopp som blir resultatet av nettningsavtal, inbegripet slutavräkningsavtal, bör emellertid omfattas av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder.

- (95) Medlemsstater som är parter i konventionen om internationella säkerhetsrätter i lösa saker, undertecknad i Kapstaden den 16 november 2001, och dess protokoll bör kunna fortsätta att fullgöra sina befintliga internationella skyldigheter. Bestämmelserna i detta direktiv beträffande ramverk för förebyggande rekonstruktion bör vara tillämpliga med nödvändiga undantag för att säkerställa tillämpningen av de bestämmelserna, utan att det påverkar tillämpningen av den konventionen och dess protokoll.
- (96) Ändamålsenligheten i processen med att anta och genomföra rekonstruktionsplanen bör inte äventyras av bolagsrätten. Medlemsstaterna bör därför kunna göra undantag från de krav som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽²¹⁾ angående skyldigheterna att sammankalla bolagsstämma och att erbjuda aktier med företrädesrätt till befintliga aktieägare i den mån och under den tid det behövs för att säkerställa att aktieägare inte motverkar försök till rekonstruktion genom att missbruka sina rättigheter enligt det direktivet. Medlemsstaterna kan till exempel behöva göra undantag från skyldigheten att sammankalla bolagsstämma eller från de normala tidsperioderna när det gäller fall där omedelbara åtgärder måste vidtas av ledningen för att skydda företagets tillgångar, exempelvis genom att begära ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, och i händelse av en betydande och plötslig förlust av tecknat kapital och när det råder sannolikhet för insolvens. Undantag från bolagsrätten kan också krävas när rekonstruktionsplanen föreskriver emission av nya aktier vilka kan erbjudas med prioritet till borgenärer som utbyte av skulder mot aktier, eller nedsättning av beloppet av tecknat kapital vid överlåtelse av delar av företaget. Sådana undantag bör vara tidsbegränsade, i den utsträckning medlemsstaterna anser sådana undantag nödvändiga för att fastställa ett ramverk för förebyggande rekonstruktion. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att göra undantag från bolagsrätten, helt eller delvis, för en obestämd eller för en begränsad tidsperiod, om de säkerställer att deras bolagsrättsliga krav inte äventyrar rekonstruktionsprocessens ändamålsenlighet eller om medlemsstaterna har inrättat andra, lika ändamålsenliga, verktyg som syftar till att säkerställa att aktieägare inte på ett otillbörligt sätt hindrar antagandet eller genomförandet av en rekonstruktionsplan som skulle återupprätta verksamhetens livskraft. I detta sammanhang bör medlemsstaterna fästa särskild vikt vid ändamålsenligheten i bestämmelser som rör avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder och fastställande av rekonstruktionsplanen, som inte otillbörligen bör hämmas av kallelser till eller resultaten av bolagsstämmor. Direktiv (EU) 2017/1132 bör därför ändras i enlighet med detta. Medlemsstaterna bör ha ett utrymme för skönsmässig bedömning när de bedömer vilka avvikelser som krävs i nationell bolagsrätt i syfte att effektivt genomföra detta direktiv, och de bör även kunna föreskriva liknande undantag från direktiv (EU) 2017/1132 i fråga om insolvensförfaranden som inte omfattas av detta direktiv men som tillåter att rekonstruktionsåtgärder vidtas.
- (97) Vad gäller fastställandet och senare ändringar av formuläret för uppgiftsöverföring bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med förordning (EU) nr 182/2011.
- (98) Kommissionen bör genomföra en studie för att utvärdera om det är nödvändigt att lägga fram lagstiftningsförslag för att hantera insolvens hos personer som inte utövar en näringsverksamhet, en affärsverksamhet, ett hantverk eller ett yrke och som i egenskap av konsument i god tro är tillfälligt eller permanent oförmögna att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning. I studien bör undersökas om tillgång till grundläggande varor och tjänster behöver garanteras för dessa personer för att säkerställa anständiga levnadsvillkor för dem.
- (99) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽²²⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

⁽²¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).

⁽²²⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

(100) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av att skillnader mellan nationella ramverk för rekonstruktion och insolvens skulle fortsätta att resa hinder för den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(101) Den 7 juni 2017 avgav Europeiska centralbanken ett yttrande ⁽²³⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler beträffande
 - a) ramverk för förebyggande rekonstruktion som är tillgängliga för gäldenärer i ekonomiska svårigheter när det råder sannolikhet för insolvens och som syftar till att förebygga insolvensen och säkerställa gäldenärens livskraft,
 - b) förfaranden som leder till avskrivning av skulder som insolventa entreprenörer ådragit sig, och
 - c) åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare.
2. Detta direktiv ska inte tillämpas på förfaranden som avses i punkt 1 i denna artikel och som berör gäldenärer som är
 - a) försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag enligt definitionerna i artikel 13.1 och 13.4 i direktiv 2009/138/EG,
 - b) kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - c) värdepappersföretag eller företag för kollektiva investeringar enligt definitionerna i artikel 4.1.2 och 4.1.7 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - d) centrala motparter enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012,
 - e) värdepapperscentraler enligt definitionen i artikel 2.1.1 i förordning (EU) nr 909/2014,
 - f) andra finansinstitut och enheter som förtecknas i artikel 1.1 första stycket i direktiv 2014/59/EU,
 - g) offentliga organ enligt nationell rätt, och
 - h) fysiska personer som inte är entreprenörer.
3. Medlemsstaterna får från detta direktivs tillämpningsområde undanta sådana förfaranden som avses i punkt 1 och som avser gäldenärer som är andra finansiella enheter än de som avses i punkt 2 och tillhandahåller finansiella tjänster som är föremål för särskilda regler enligt vilka de nationella tillsyns- eller resolutionsmyndigheterna har långtgående befogenheter att ingripa, jämförbara med de regler i unionsrätt och nationell rätt som gäller för de finansiella enheter som avses i punkt 2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa särskilda regler.
4. Medlemsstaterna får utsträcka tillämpningen av de förfaranden som avses i punkt 1 b till att omfatta insolventa fysiska personer som inte är entreprenörer.

Medlemsstaterna får begränsa tillämpningen av punkt 1 a till juridiska personer.

⁽²³⁾ EUT C 236, 21.7.2017, s. 2.

5. Medlemsstaterna får föreskriva att följande fordringar ska undantas från eller inte beröras av de ramverk för förebyggande rekonstruktion som avses i punkt 1 a:

- a) Befintliga och framtida fordringar från nuvarande eller tidigare arbetstagare.
- b) Underhållskrav som har sin grund i familjeförhållanden, släktskap, äktenskap eller svågerskap.
- c) Fordringar som har sin grund i gäldenärens utomobligatoriska ansvar.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att ramverken för förebyggande rekonstruktion inte påverkar förvärvade tjänstepensionsrätter.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:

- 1. *rekonstruktion*: åtgärder som syftar till att rekonstruera gäldenärens verksamhet och som omfattar en ändring av sammansättningen av, villkoren för eller strukturen på en gäldenärs tillgångar och skulder eller någon annan del av gäldenärens kapitalstruktur, såsom försäljning av tillgångar eller delar av verksamheten och, om så föreskrivs enligt nationell rätt, försäljning av verksamheten som en fortlevande verksamhet samt alla nödvändiga operativa förändringar, eller en kombination av dessa inslag.
- 2. *berörda parter*: borgenärer, inklusive, om tillämpligt enligt nationell rätt, arbetstagare eller klasser av borgenärer och, om tillämpligt enligt nationell rätt, andelsinnehavare, vars fordringar respektive intressen påverkas direkt av en rekonstruktionsplan.
- 3. *andelsinnehavare*: en person som har ett ägarintresse i en gäldenär eller en gäldenärs verksamhet, inbegripet en aktieägare, i den mån denna person inte är en borgenär.
- 4. *avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder*: ett tillfälligt upphävande, beviljat av en rättslig eller administrativ myndighet eller tillämpat på grund av lag, av en borgenärs rätt att verkställa en fordran mot en gäldenär och, om så föreskrivs i nationell rätt, mot en tredje part som lämnat säkerhet, inom ramen för ett rättsligt, administrativt eller annat förfarande, eller av rätten att beslagta eller utom rätta realisera gäldenärens tillgångar eller verksamhet.
- 5. *kontrakt med återstående skyldigheter*: ett kontrakt mellan gäldenären och en eller flera borgenärer enligt vilket parterna fortfarande har skyldigheter att fullgöra vid den tidpunkt då ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder beviljas eller tillämpas.
- 6. *test om borgenärs bästa intresse*: ett test som anses uppfyllt om det fastställs genom testet att ingen borgenär som inte samtycker till en rekonstruktionsplan skulle få en sämre ställning enligt rekonstruktionsplanen än denne borgenär skulle få om den enligt nationell rätt normala rangordningen för prioritering av fordringar i en likvidation tillämpades, antingen i händelse av likvidation, oberoende av om gäldenärens verksamhet avvecklas eller säljs som en fortlevande verksamhet, eller i händelse av det näst bästa alternativa scenariot om rekonstruktionsplanen inte fastställdes.
- 7. *ny finansiering*: allt nytt finansiellt stöd som tillhandahålls av en befintlig eller en ny borgenär i syfte att genomföra en rekonstruktionsplan och som ingår i den rekonstruktionsplanen.
- 8. *tillfällig finansiering*: allt nytt finansiellt stöd som tillhandahålls av en befintlig eller en ny borgenär och som omfattar, som ett minimum, finansiellt stöd under avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder, och som är rimligt och omedelbart nödvändigt för att gäldenärens verksamhet ska kunna fortsätta att drivas, eller för att bevara eller öka värdet på den verksamheten.
- 9. *entreprenör*: en fysisk person som utövar en näringsverksamhet, en affärsverksamhet, ett hantverk eller ett yrke.
- 10. *fullständig skuldavskrivning*: att verkställbarheten mot entreprenören angående dennes avskrivningsbara skulder upphör eller att utestående avskrivningsbara skulder som sådana upphävs, som en del av ett förfarande som kan omfatta realisering av tillgångar eller en betalningsplan eller båda delarna.
- 11. *betalningsplan*: en plan som anger specifika betalningsbelopp och betalningsdatum för en insolvent entreprenörs betalningar till borgenärer eller en periodisk överföring till borgenärer av en viss del av entreprenörens disponibla inkomst under skuldavskrivningsperioden.

12. *förvaltare på området för rekonstruktion*: en person eller ett organ som utses av en rättslig eller administrativ myndighet för att utföra i synnerhet en eller flera av följande uppgifter:
- a) Bistå gäldenären eller borgenärerna med att utarbeta eller förhandla om en rekonstruktionsplan.
 - b) Övervaka gäldenärens verksamhet under förhandlingarna om en rekonstruktionsplan och rapportera till en rättslig eller administrativ myndighet.
 - c) Utöva delvis kontroll över gäldenärens tillgångar eller verksamhet under förhandlingarna.
2. I detta direktiv ska följande begrepp förstås enligt definitionen i nationell rätt:
- a) Insolvens.
 - b) Sannolikhet för insolvens.
 - c) Mikroföretag samt små och medelstora företag.

Artikel 3

Tidig varning och tillgång till information

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer har tillgång till ett eller flera tydliga och transparenta verktyg för tidig varning som kan upptäcka omständigheter som kan medföra en sannolikhet för insolvens och som kan signalera till dem att det finns ett behov av att agera utan dröjsmål.

Vid tillämpning av första stycket får medlemsstaterna använda sig av aktuell it-teknik för underrättelser och kommunikation via internet.

2. Verktyg för tidig varning kan inbegripa följande:
- a) Varningsmekanismer när gäldenären inte har gjort vissa typer av betalningar.
 - b) Rådgivningstjänster som tillhandahålls av offentliga eller privata organisationer.
 - c) Incitament enligt nationell rätt för tredje parter som har relevant information om gäldenären, såsom redovisningskonsulter och skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, att göra gäldenären uppmärksam på en negativ utveckling.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer och arbetstagarrepresentanter har tillgång till relevant och aktuell information om tillgången till verktyg för tidig varning samt till förfaranden och åtgärder rörande rekonstruktion och skuldavskrivning.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att information om tillgång till verktyg för tidig varning är offentligt tillgänglig via internet och att, särskilt för mikroföretag samt små och medelstora företag, denna information är lättillgänglig och att den presenteras på ett användarvänligt sätt.
5. Medlemsstaterna får ge stöd till arbetstagarrepresentanter vid deras bedömning av gäldenärens ekonomiska situation.

AVDELNING II

RAMVERK FÖR FÖREBYGGANDE REKONSTRUKTION

KAPITEL 1

Tillgång till ramverk för förebyggande rekonstruktion

Artikel 4

Tillgång till ramverk för förebyggande rekonstruktion

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer, om det råder sannolikhet för insolvens, har tillgång till ett ramverk för förebyggande rekonstruktion som ger dem möjlighet att rekonstruera i syfte att undvika insolvens och säkerställa sin livskraft utan att det påverkar andra lösningar för att undvika insolvens, och på så sätt bevara arbetstillfällen och upprätthålla företagets verksamhet.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att gäldenärer som har varit föremål för en dom avseende allvarligt åsidosättande av sina redovisnings- eller bokföringsskyldigheter enligt nationell rätt inte har rätt till tillgång till ramverk för förebyggande rekonstruktion förrän de har vidtagit tillräckliga åtgärder för att åtgärda de brister som gav upphov till domen, så att borgenärerna får den information som de behöver för att kunna fatta ett beslut under rekonstruktionsförhandlingarna.

3. Medlemsstaterna får behålla eller införa ett test avseende livskraft enligt nationell rätt, förutsatt att ett sådant test har till syfte att utesluta gäldenärer som saknar utsikter att uppnå livskraft och att det kan genomföras utan nackdel för gäldenärernas tillgångar.

4. Medlemsstaterna får begränsa antalet gånger inom en viss period som en gäldenär kan få tillgång till en sådan ram för förebyggande rekonstruktion som föreskrivs i detta direktiv.

5. Den ram för förebyggande rekonstruktion som föreskrivs i detta direktiv får bestå av ett eller flera förfaranden eller en eller flera åtgärder eller bestämmelser, varav vissa får äga rum utom rätta, utan att det påverkar andra eventuella ramverk för förebyggande rekonstruktion enligt nationell rätt.

Medlemsstaterna ska säkerställa att ramen för förebyggande rekonstruktion tillförsäkrar gäldenärer och berörda parter de rättigheter och garantier som föreskrivs i denna avdelning på ett enhetligt sätt.

6. Medlemsstaterna får införa bestämmelser som begränsar rättsliga eller administrativa myndigheters medverkan i ett ramverk för förebyggande rekonstruktion till fall där den är nödvändig och proportionell samtidigt som de säkerställer att berörda parter och relevanta intressenters rättigheter skyddas.

7. Ramverk för förebyggande rekonstruktion enligt detta direktiv ska vara tillgängliga på ansökan av gäldenären.

8. Medlemsstaterna får även föreskriva att ramverk för förebyggande rekonstruktion enligt detta direktiv är tillgängliga på ansökan av borgenärer och arbetstagarrepresentanter, under förutsättning att gäldenären medger ansökan. Medlemsstaterna får begränsa kravet på att erhålla gäldenärens medgivande till fall angående gäldenärer som är mikroföretag och små och medelstora företag.

KAPITEL 2

Regler som syftar till att underlätta förhandlingar om förebyggande rekonstruktionsplaner

Artikel 5

Gäldenärens rådighet över sina tillgångar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer som får tillgång till förfaranden för förebyggande rekonstruktion helt, eller åtminstone delvis, behåller kontrollen över sina tillgångar och den dagliga driften av verksamheten.

2. Vid behov ska frågan huruvida en rättslig eller administrativ myndighet ska utse en förvaltare på området för rekonstruktion beslutas från fall till fall, utom under vissa omständigheter då medlemsstaterna får kräva obligatorisk utnämning av en sådan förvaltare i samtliga fall.

3. Medlemsstaterna ska föreskriva att en förvaltare på området för rekonstruktion utnämns för att bistå gäldenären och borgenärerna med att förhandla om och utarbeta planen i åtminstone följande fall:

- a) Om ett generellt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, i enlighet med artikel 6.3, beviljas av en rättslig eller administrativ myndighet och den rättsliga eller administrativa myndigheten beslutar att en sådan förvaltare är nödvändig för att skydda parternas intressen.
- b) Om rekonstruktionsplanen behöver fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet genom en klassöverskridande "cram-down" i enlighet med artikel 11.
- c) Om detta begärs av gäldenären eller av en majoritet av borgenärerna, i det senare fallet under förutsättning att borgenärerna står för kostnaden för förvaltaren.

Artikel 6

Avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer kan omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder för att stödja förhandlingarna om rekonstruktionsplanen i ett ramverk för förebyggande rekonstruktion.

Medlemsstaterna får föreskriva att den rättsliga eller administrativa myndigheten kan vägra att bevilja ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder om avbrytandet inte är nödvändigt eller inte skulle uppfylla det mål som anges i första stycket.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4 och 5 ska medlemsstaterna säkerställa att ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder kan omfatta alla typer av fordringar, inbegripet fordringar med säkerhet och förmånsbegräddade fordringar.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder kan vara generellt och omfatta samtliga borgenärer, eller begränsat och omfatta en eller flera enskilda borgenärer eller kategorier av borgenärer.

Om ett avbrytande är begränsat ska det endast gälla för borgenärer som har informerats, i enlighet med nationell rätt, om de förhandlingar om rekonstruktionsplanen som avses i punkt 1 eller om avbrytandet.

4. Medlemsstaterna får utesluta vissa fordringar eller kategorier av fordringar från verkan av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder, under väldefinierade omständigheter, om ett sådant uteslutande är vederbörligen motiverat och när

a) det inte är sannolikt att verkställigheten äventyrar rekonstruktionen av verksamheten, eller

b) avbrytandet på ett otillbörligt sätt skulle medföra skada för de borgenärer som har dessa fordringar.

5. Punkt 2 ska inte tillämpas på arbetstagares fordringar.

Med undantag från första stycket får medlemsstaterna tillämpa punkt 2 på arbetstagares fordringar om och i den mån medlemsstaterna säkerställer att betalningen av sådana fordringar garanteras inom ramverk för förebyggande rekonstruktion på en liknande skyddsnivå.

6. Den inledande tidsperioden för ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder ska vara begränsad till en period som inte får överstiga fyra månader.

7. Trots vad som sägs i punkt 6 får medlemsstaterna ge rättsliga eller administrativa myndigheter möjlighet att på begäran av gäldenären, en borgenär eller, i tillämpliga fall, en förvaltare på området för rekonstruktion, förlänga tidsperioden för avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder eller bevilja ett nytt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder. En sådan förlängning eller ett sådant nytt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder får endast beviljas om väldefinierade omständigheter visar att sådana förlängningar eller nya avbrytanden är vederbörligen motiverade, exempelvis att

a) relevanta framsteg har gjorts i förhandlingarna om rekonstruktionsplanen,

b) ett fortsatt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder inte otillbörligt skadar några berörda parter rättigheter eller intressen, eller

c) insolvensförfaranden som kan leda till likvidation av gäldenären enligt nationell rätt ännu inte har inletts gentemot gäldenären.

8. Den sammanlagda tidsperioden för avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder, inbegripet förlängningar och förnyelser, får inte överstiga tolv månader.

Om medlemsstaterna väljer att genomföra detta direktiv med hjälp av ett eller flera förfaranden eller åtgärder som inte uppfyller villkoren för anmälan enligt bilaga A till förordning (EU) 2015/848 ska den sammanlagda tidsperioden för avbrytandet enligt dessa förfaranden begränsas till högst fyra månader om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats från en annan medlemsstat inom en tremånadersperiod före inlämnandet av en begäran om att inleda ett förfarande avseende förebyggande rekonstruktion.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättsliga eller administrativa myndigheter kan upphäva ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i följande fall:

a) Avbrytandet uppfyller inte längre målet att vara till stöd i förhandlingarna om rekonstruktionsplanen, till exempel om det blir uppenbart att en andel av de borgenärer som enligt nationell rätt skulle kunna förhindra antagandet av rekonstruktionsplanen inte stöder en fortsättning på förhandlingarna.

b) Om gäldenären eller förvaltaren på området för rekonstruktion begär det.

- c) Om en eller flera borgenärer eller en eller flera klasser av borgenärer lider eller skulle lida otillbörlig skada av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder, om detta föreskrivs i nationell rätt.
- d) Om avbrytandet ger upphov till en borgenärs insolvens, om detta föreskrivs i nationell rätt.

Medlemsstaterna får begränsa befogenheten enligt första stycket att upphäva avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder till situationer där borgenärer inte har haft möjlighet att höras innan avbrytandet trädde i kraft eller innan en förlängning av perioden beviljades av en rättslig eller administrativ myndighet.

Medlemsstaterna får föreskriva en minimiperiod, som inte överstiger den period som avses i punkt 6, under vilken avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder inte får upphävas.

Artikel 7

Verkningar av avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder

1. Om det under den tid som enskilda verkställighetsåtgärder är avbrutna uppstår en skyldighet enligt nationell rätt för en gäldenär att ansöka om inledande av ett insolvensförfarande som kan leda till likvidation av gäldenären ska denna skyldighet upphävas för hela avbrytandeperioden.
2. Ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med artikel 6 ska medföra att ett inledande, på begäran av en eller flera borgenärer, av ett insolvensförfarande som kan leda till likvidation av gäldenären, upphävs för hela avbrytandeperioden.
3. Medlemsstaterna får avvika från punkterna 1 och 2 när det gäller situationer där en gäldenär inte kan betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning. I sådana fall ska medlemsstaterna säkerställa att en rättslig eller administrativ myndighet kan besluta att avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder ska fortsätta att gälla om, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet, inledandet av ett insolvensförfarande som kan leda till likvidation av gäldenären inte skulle ligga i borgenärernas allmänna intresse.
4. Medlemsstaterna ska föreskriva regler som förhindrar att borgenärer som omfattas av avbrytandet håller inne en prestation eller avslutar, påskyndar eller på annat sätt ändrar väsentliga kontrakt med återstående skyldigheter till nackdel för gäldenären, med avseende på skulder som uppstod före avbrytandet, enbart på grund av den omständigheten att de inte betalades av gäldenären. *Väsentliga kontrakt med återstående skyldigheter* ska förstås som kontrakt med återstående skyldigheter som är nödvändiga för verksamhetens fortsatta dagliga drift, inbegripet kontrakt om leveranser, om företagets verksamhet skulle avstanna om kontrakten upphävdes.

Första stycket ska inte hindra medlemsstaterna från att tillförsäkra sådana borgenärer lämpligt skydd i syfte att undvika att dessa borgenärer lider otillbörlig skada som en följd av det stycket.

Medlemsstaterna får föreskriva att denna punkt även ska gälla kontrakt med återstående skyldigheter som inte är väsentliga.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer inte tillåts hålla inne en prestation eller avsluta, påskynda eller på annat sätt ändra kontrakt med återstående skyldigheter till nackdel för gäldenären med stöd av en kontraktsklausul som ger rätt till sådana åtgärder, endast på grundval av
 - a) en ansökan om inledande av ett förfarande för förebyggande rekonstruktion,
 - b) en ansökan om avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder,
 - c) att ett förfarande för förebyggande rekonstruktion inleds, eller
 - d) att ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder som sådant beviljas.
6. Medlemsstaterna får föreskriva att ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder inte gäller för nettningsavtal, inbegripet slutavräkningsavtal, på finansmarknader, energimarknader och råvarumarknader ens under omständigheter då artikel 31.1 inte är tillämplig, om sådana avtal är verkställbara enligt nationell insolvensrätt. Avbrytandet ska dock tillämpas på en borgenärs indrivning av en fordran mot en gäldenär som uppstår till följd av genomförandet av ett nettningsavtal.

Första stycket ska inte tillämpas på avtal för tillhandahållande av varor, tjänster eller energi som är nödvändiga för driften av gäldenärens verksamhet, om inte sådana avtal är utformade som en position som handlas på en handelsplats eller någon annan marknad och som när som helst kan ersättas till det aktuella marknadsvärdet.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder som löper ut utan att en rekonstruktionsplan antas inte i sig föranleder inledandet av ett insolvensförfarande som kan leda till likvidation av gäldenären, om inte övriga villkor för ett sådant inledande enligt nationell rätt är uppfyllda.

KAPITEL 3

Rekonstruktionsplaner

Artikel 8

Rekonstruktionsplaners innehåll

1. Medlemsstaterna ska kräva att rekonstruktionsplaner som läggs fram för att antas i enlighet med artikel 9, eller för att fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet i enlighet med artikel 10, innehåller åtminstone följande information:

- a) Gäldenärens identitet.
 - b) Gäldenärens tillgångar och skulder vid tidpunkten för inlämningen av rekonstruktionsplanen, inbegripet värdet av tillgångarna, en redogörelse för gäldenärens ekonomiska situation och arbetstagarnas ställning samt en redogörelse för orsakerna till och omfattningen av gäldenärens svårigheter.
 - c) Berörda parter, oberoende av om de anges individuellt eller beskrivs genom skuldkategorier i enlighet med nationell rätt, samt deras fordringar eller intressen som omfattas av rekonstruktionsplanen.
 - d) I tillämpliga fall, de klasser som de berörda parterna har grupperats i med avseende på antagandet av rekonstruktionsplanen och de respektive värdena av fordringar och intressen i varje klass.
 - e) I tillämpliga fall, de parter, oberoende av om de anges individuellt eller beskrivs genom skuldkategorier i enlighet med nationell rätt, som inte berörs av rekonstruktionsplanen, tillsammans med en redogörelse för skälen till varför det föreslås att planen inte ska beröra dem.
 - f) I tillämpliga fall, identiteten på förvaltaren på området för rekonstruktion.
 - g) Villkoren i rekonstruktionsplanen, inbegripet i synnerhet
 - i) alla föreslagna rekonstruktionsåtgärder enligt artikel 2.1.1,
 - ii) i tillämpliga fall, den föreslagna tidsperiod under vilken föreslagna rekonstruktionsåtgärder ska gälla,
 - iii) åtgärder vad gäller information till och samråd med arbetstagarrepresentanterna i enlighet med unionsrätten och nationell rätt,
 - iv) i tillämpliga fall, övergripande konsekvenser för anställningar, till exempel uppsägningar, arrangemang för förkortad arbetstid eller liknande,
 - v) gäldenärens prognosticerade kassaflöden, om detta föreskrivs i nationell rätt, och
 - vi) varje ny finansiering som planeras som en del av rekonstruktionsplanen och skälen till varför ny finansiering är nödvändig för att genomföra den planen.
 - h) En motivering som förklarar varför rekonstruktionsplanen har rimliga utsikter att förhindra gäldenärens insolvens och säkerställa verksamhetens livskraft, inbegripet de nödvändiga förutsättningarna för att planen ska lyckas. Medlemsstaterna får kräva att motiveringen ska göras eller valideras av en utomstående expert eller av en förvaltare på området för rekonstruktion om en sådan förvaltare har utsetts.
2. Medlemsstaterna ska via internet tillhandahålla en omfattande checklista för rekonstruktionsplaner, som är anpassad till de behov som finns för mikroföretag samt små och medelstora företag. Checklistan ska innehålla praktiska riktlinjer om hur rekonstruktionsplanen ska utarbetas enligt nationell rätt.

Checklistan ska tillhandahållas på det eller de officiella språken i medlemsstaten. Medlemsstaterna ska överväga att tillhandahålla checklistan på åtminstone ett annat språk, särskilt på ett språk som används i internationella affärer.

Artikel 9

Antagande av rekonstruktionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer, oavsett vem som ansöker om ett förfarande för förebyggande rekonstruktion i enlighet med artikel 4, har rätt att lägga fram rekonstruktionsplaner för antagande av de berörda parterna.

Medlemsstaterna får också föreskriva att borgenärer och förvaltare på området för rekonstruktion har rätt att lägga fram rekonstruktionsplaner och på vilka villkor de får göra detta.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att berörda parter har rätt att rösta om antagandet av en rekonstruktionsplan.

Parter som inte berörs av en rekonstruktionsplan ska inte ha rösträtt i fråga om antagandet av planen.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 får medlemsstaterna undanta följande från rätten att rösta:

- a) Andelsinnehavare.
- b) Borgenärer vilkas fordringar har lägre rang än fordringarna tillhörande vanliga borgenärer utan säkerhet i den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en likvidation.
- c) Varje närstående part till gäldenären eller gäldenärens verksamhet med en intressekonflikt enligt nationell rätt.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att berörda parter behandlas i separata klasser som återspeglar tillräckligt enhetliga intressen baserade på kontrollerbara kriterier, i enlighet med nationell rätt. Som ett minimum ska borgenärer som har fordringar med respektive utan säkerhet behandlas i separata klasser, i syfte att anta en rekonstruktionsplan.

Medlemsstaterna får också föreskriva att arbetstagares fordringar ska behandlas i en separat klass.

Medlemsstaterna får föreskriva att gäldenärer som är mikroföretag eller små eller medelstora företag kan välja att inte behandla berörda parter i separata klasser.

Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga åtgärder för att säkerställa att klassbildningen genomförs med särskild hänsyn till skyddet av utsatta borgenärer, såsom små leverantörer.

5. Rösträtt och klassbildning ska prövas av en rättslig eller administrativ myndighet när en begäran om fastställande av rekonstruktionsplanen lämnas in.

Medlemsstaterna får kräva att en rättslig eller administrativ myndighet ska pröva och bekräfta rösträtt och klassbildning i ett tidigare skede än det som avses i första stycket.

6. En rekonstruktionsplan ska antas av berörda parter under förutsättning att en majoritet uttryckt som beloppet av deras fordringar eller intressen erhålls i varje klass. Medlemsstaterna får dessutom kräva att en majoritet av antalet berörda parter erhålls i varje klass.

Medlemsstaterna ska fastställa vilka majoriteter som krävs för antagandet av en rekonstruktionsplan. Dessa majoriteter ska inte vara högre än 75 % av beloppet för fordringarna eller intresserna i varje klass eller, i tillämpliga fall, av antalet berörda parter i varje klass.

7. Trots vad som sägs i punkterna 2–6 får medlemsstaterna föreskriva att en formell omröstning om antagandet av en rekonstruktionsplan kan ersättas med en överenskommelse med erforderlig majoritet.

Artikel 10

Fastställande av rekonstruktionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att åtminstone följande rekonstruktionsplaner är bindande för parterna endast om de fastställs av en rättslig eller administrativ myndighet:

- a) Rekonstruktionsplaner som påverkar fordringar eller intressen för berörda parter som inte samtycker till planen.
- b) Rekonstruktionsplaner i vilka det föreskrivs ny finansiering.
- c) Rekonstruktionsplaner som medför en förlust av mer än 25 % av arbetsstyrkan, om en sådan förlust är tillåten enligt nationell rätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de villkor enligt vilka en rekonstruktionsplan kan fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet är tydligt angivna och omfattar åtminstone följande:

- a) Rekonstruktionsplanen har antagits i enlighet med artikel 9.
- b) Borgenärer med tillräckligt enhetliga intressen inom samma klass behandlas lika, på ett sätt som står i proportion till respektive fordring.
- c) Underrättelse om rekonstruktionsplanen har lämnats till alla berörda parter i enlighet med nationell rätt.
- d) Om det finns borgenärer som inte samtycker till planen: rekonstruktionsplanen klarar testet om borgenärens bästa intresse.
- e) I tillämpliga fall; varje ny finansiering är nödvändig för att genomföra rekonstruktionsplanen och skadar inte otillbörligen borgenärernas intressen.

Frågan om huruvida villkoret i första stycket d är uppfyllt ska prövas av en rättslig eller administrativ myndighet endast om en invändning görs mot rekonstruktionsplanen på den grunden.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättsliga eller administrativa myndigheter kan vägra att fastställa en rekonstruktionsplan om planen inte skulle ha rimliga utsikter att förhindra gäldenärens insolvens eller säkra verksamhetens livskraft.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att om en rättslig eller administrativ myndighet måste fastställa en rekonstruktionsplan för att den ska bli bindande ska beslutet fattas på ett effektivt sätt med sikte på en snabb behandling av frågan.

Artikel 11

Klassöverskridande "cram-down"

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en rekonstruktionsplan som inte godkänns av berörda parter, såsom föreskrivs i artikel 9.6, i varje röstningsklass får fastställas av en rättslig eller administrativ myndighet på begäran av en gäldenär eller med gäldenärens samtycke, och göras bindande för röstningsklasser som inte samtycker till planen, om rekonstruktionsplanen uppfyller åtminstone följande villkor:

- a) Den uppfyller kraven i artikel 10.2 och 10.3.
- b) Den har godkänts av
 - i) en majoritet av röstningsklasserna av berörda parter, förutsatt att minst en av dessa klasser är en klass borgenärer med säkerhet eller har en högre rang än klassen av vanliga borgenärer utan säkerhet, eller, om detta inte är uppfyllt,
 - ii) minst en röstningsklass av berörda parter, eller, om detta föreskrivs i nationell rätt, parter som påverkas negativt och som inte är en andelsinnehavarklass eller någon annan klass som, vid en värdering av gäldenären enligt fortlevnadsprincipen, inte skulle få någon betalning eller behålla något intresse eller, om detta föreskrivs i nationell rätt, som rimligen inte kan förväntas erhålla någon betalning eller behålla något intresse, om den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en likvidation tillämpades enligt nationell rätt.
- c) Den säkerställer att röstningsklasser av berörda borgenärer som inte samtycker till planen behandlas minst lika fördelaktigt som andra klasser med samma rang och mer fördelaktigt än klasser med lägre rang.
- d) Ingen klass av berörda parter kan, inom ramen för rekonstruktionsplanen, få eller behålla mer än det fulla värdet av sina fordringar eller intressen.

Genom avvikelse från första stycket får medlemsstaterna begränsa kravet på att erhålla gäldenärens godkännande till fall där gäldenärerna är mikroföretag eller små eller medelstora företag.

Medlemsstaterna får öka det minsta antal klasser av berörda parter eller, om detta föreskrivs i nationell rätt, av parter som påverkas negativt, som krävs för att godkänna planen enligt vad som anges i första stycket b ii.

2. Genom avvikelse från punkt 1 c får medlemsstaterna föreskriva att fordringar som innehas av berörda borgenärer i en röstningsklass som inte samtycker till planen tillgodoses fullt ut med samma eller likvärdiga metoder om en klass med lägre rang ska få någon betalning eller behålla något intresse enligt rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterna får behålla eller införa bestämmelser som avviker från första stycket om de är nödvändiga för att uppnå målen med rekonstruktionsplanen och om rekonstruktionsplanen inte otillbörligt skadar några berörda parter rättigheter eller intressen.

Artikel 12

Andelsinnehavare

1. Om medlemsstaterna undantar andelsinnehavare från tillämpningen av artiklarna 9–11 ska de på andra sätt säkerställa att dessa andelsinnehavare inte tillåts att på ett otillbörligt sätt hindra eller skapa hinder för antagandet och fastställandet av en rekonstruktionsplan.
2. Medlemsstaterna ska också säkerställa att andelsinnehavare inte tillåts att på ett otillbörligt sätt hindra eller skapa hinder för genomförandet av en rekonstruktionsplan.
3. Medlemsstaterna får anpassa vad som den anser vara att på ett otillbörligt sätt hindra eller skapa hinder enligt denna artikel i syfte att beakta, bland annat, om gäldenären är ett mikroföretag eller ett litet eller medelstort företag eller om det är ett stort företag, de föreslagna rekonstruktionsåtgärder som berör andelsinnehavares rättigheter, typen av andelsinnehavare, om gäldenären är en juridisk eller fysisk person eller om partner i ett företag har begränsat eller obegränsat ansvar.

Artikel 13

Arbetstagare

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att arbetstagarnas individuella och kollektiva rättigheter enligt arbetsrätt på unionsnivå och nationell nivå, däribland följande rättigheter, inte påverkas av ramen för förebyggande rekonstruktion:
 - a) Förhandlingsrätten och rätten till kollektiva åtgärder.
 - b) Rätten till information och samråd i enlighet med direktiven 2002/14/EG och 2009/38/EG, särskilt
 - i) information till arbetstagarrepresentanter om den senaste och den förväntade utvecklingen av företagets eller driftställets verksamhet och ekonomiska situation, så att de till gäldenären kan framföra sina farhågor om företagets situation och om behovet av att överväga rekonstruktionsmekanismer,
 - ii) information till arbetstagarrepresentanter om förfaranden för förebyggande rekonstruktion som skulle kunna påverka anställningsfrågor, såsom arbetstagarnas förmåga att få ut sin lön samt framtida betalningar, inklusive tjänstepensioner,
 - iii) information till och samråd med arbetstagarrepresentanter om rekonstruktionsplaner innan de läggs fram för antagande i enlighet med artikel 9 eller för fastställande av en rättslig eller administrativ myndighet i enlighet med artikel 10.
 - c) De rättigheter som garanteras av direktiven 98/59/EG, 2001/23/EG och 2008/94/EG.
2. Om rekonstruktionsplanen inbegriper åtgärder som medför förändringar i arbetsorganisationen eller i avtalsförhållanden med arbetstagare ska dessa åtgärder godkännas av dessa arbetstagare om det i nationell rätt eller kollektivavtal föreskrivs att godkännande ska ske i sådana fall.

Artikel 14

Värdering utförd av den rättsliga eller administrativa myndigheten

1. Den rättsliga eller administrativa myndigheten ska besluta om värdering av gäldenärens verksamhet endast om en invändning avseende en rekonstruktionsplan framställs av en berörd part som inte samtycker till planen på grund av antingen
 - a) ett påstående om att testet om borgenärens bästa intresse i enlighet med artikel 2.1.6 inte har uppfyllts, eller
 - b) en påstådd överträdelse av villkoren för en klassöverskridande "cram-down" i enlighet med artikel 11.1 b ii.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättsliga eller administrativa myndigheter, i syfte att besluta om en värdering i enlighet med punkt 1, får utse eller höra tillräckligt kvalificerade sakkunniga.

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att en berörd part som inte samtycker till planen får framställa en invändning till den rättsliga eller administrativa myndighet som har att fastställa rekonstruktionsplanen.

Medlemsstaterna får föreskriva att en sådan invändning kan framställas i samband med ett överklagande av ett beslut om fastställande av en rekonstruktionsplan.

Artikel 15

Verkningar av rekonstruktionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att rekonstruktionsplaner som fastställs av en rättslig eller administrativ myndighet är bindande för alla berörda parter som anges eller beskrivs i enlighet med artikel 8.1 c.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer som inte medverkar i antagandet av en rekonstruktionsplan enligt nationell rätt inte påverkas av planen.

Artikel 16

Överklaganden

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla överklaganden som är tillåtna enligt nationell rätt av ett beslut av en rättslig myndighet att fastställa eller avslå en rekonstruktionsplan görs till en högre rättslig myndighet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att ett överklagande av ett beslut av en administrativ myndighet att fastställa eller avslå en rekonstruktionsplan görs till en rättslig myndighet.

2. Överklaganden ska handläggas effektivt med sikte på en snabb behandling.

3. Ett överklagande av ett beslut om fastställande av en rekonstruktionsplan ska inte hindra verkställigheten av planen.

Med avvikelse från första stycket får medlemsstaterna föreskriva att rättsliga myndigheter kan skjuta upp verkställigheten av rekonstruktionsplanen eller delar av den om detta är nödvändigt och lämpligt för att skydda en parts intressen.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett överklagande i enlighet med punkt 3 bifalls får den rättsliga myndigheten antingen

a) upphäva rekonstruktionsplanen, eller

b) fastställa rekonstruktionsplanen, antingen med ändringar, om så föreskrivs i nationell rätt, eller utan ändringar.

Medlemsstaterna får föreskriva att, om en plan fastställs i enlighet med första stycket b, ersättning beviljas till parter som har ådragit sig ekonomiska förluster och vars överklagande bifalls.

KAPITEL 4

Skydd för ny finansiering, tillfällig finansiering och andra transaktioner i samband med rekonstruktionen

Artikel 17

Skydd för ny finansiering och tillfällig finansiering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ny finansiering och tillfällig finansiering skyddas på lämpligt sätt. Som ett minimum, i händelse av att gäldenären senare blir insolvent,

a) ska ny finansiering och tillfällig finansiering inte förklaras ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar, och

- b) de som tillför sådan finansiering ska inte ådra sig civilrättsligt, administrativt eller straffrättsligt ansvar på den grunden att sådan finansiering är till skada för borgenärskollektivet, om inte andra ytterligare grunder angivna i nationell rätt föreligger.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att punkt 1 endast ska tillämpas på ny finansiering om rekonstruktionsplanen har fastställts av en rättslig eller administrativ myndighet och på tillfällig finansiering som har prövats på förhand.
3. Medlemsstaterna får från tillämpningen av punkt 1 undanta tillfällig finansiering som tillförts efter det att gäldenären har blivit oförmögen att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.
4. Medlemsstaterna får föreskriva att de som tillför ny eller tillfällig finansiering har rätt att i ett senare insolvensförfarande erhålla betalning med prioritet i förhållande till andra borgenärer som annars skulle ha fordringar med högre eller likvärdig prioritet.

Artikel 18

Skydd för andra transaktioner i samband med rekonstruktionen

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17 ska medlemsstaterna säkerställa att, i händelse av att en gäldenär senare blir insolvent, transaktioner som är rimliga och omedelbart nödvändiga för förhandlingen av en rekonstruktionsplan inte förklaras ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga, eller icke verkställbara, på den grunden att sådana transaktioner är till skada för borgenärskollektivet, om inte även andra grunder i nationell rätt föreligger.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att punkt 1 endast ska tillämpas om planen har fastställts av en rättslig eller administrativ myndighet eller om sådana transaktioner har prövats på förhand.
3. Medlemsstaterna får från tillämpningen av punkt 1 undanta transaktioner som genomförs efter det att gäldenären har blivit oförmögen att betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.
4. De transaktioner som avses i punkt 1 ska omfatta, som ett minimum,
- a) betalning av avgifter och kostnader för förhandling om och antagande eller fastställande av en rekonstruktionsplan,
 - b) betalning av avgifter och kostnader för att söka yrkesmässig rådgivning som har nära samband med rekonstruktionen,
 - c) betalning av löner till arbetstagare för redan utfört arbete, utan att det påverkar annat skydd i unionsrätt eller nationell rätt,
 - d) varje betalning och utbetalning som görs inom ramen för den löpande affärsverksamheten och som inte anges i leden a–c.
5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17 ska medlemsstaterna, i händelse av att gäldenären senare blir insolvent, säkerställa att transaktioner som är rimliga och omedelbart nödvändiga för genomförandet av en rekonstruktionsplan och som utförs i enlighet med den rekonstruktionsplan som fastställts av en rättslig eller administrativ myndighet inte förklaras ogiltiga, eller möjliga att förklara ogiltiga, eller icke verkställbara, på grund av att sådana transaktioner är till skada för borgenärskollektivet, om inte även andra grunder i nationell rätt föreligger.

KAPITEL 5

Företagsledares skyldigheter

Artikel 19

Företagsledares skyldigheter när det råder sannolikhet för insolvens

Medlemsstaterna ska säkerställa att företagsledare när det råder sannolikhet för insolvens tar vederbörlig hänsyn till i vart fall

- a) de intressen som företräds av borgenärer, andelsinnehavare och andra intressenter,
- b) behovet av att vidta åtgärder för att undvika insolvens, och
- c) behovet av att undvika uppsåtligt eller grovt oaktsamt handlande som hotar företagets livskraft.

AVDELNING III

SKULDAVSKRIVNING OCH NÄRINGSFÖRBUD*Artikel 20***Tillgång till skuldavskrivning**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insolventa entreprenörer har tillgång till åtminstone ett förfarande som kan leda till fullständig skuldavskrivning i enlighet med detta direktiv.

Medlemsstaterna får kräva att den näringsverksamhet eller affärsverksamhet eller det hantverk eller yrke som en insolvent entreprenörs skulder gäller ska ha upphört.

2. Medlemsstater i vilka fullständig skuldavskrivning är förenad med villkor om att entreprenören återbetalar delar av skulden ska säkerställa att den tillhörande återbetalningsskyldigheten bygger på entreprenörens individuella situation och framför allt står i proportion till entreprenörens utmätningsbara eller disponibla inkomst och utmätningsbara eller disponibla tillgångar under avskrivningsperioden samt beaktar borgenärernas rättmätiga intressen.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att entreprenörer vars skulder har avskrivits har tillgång till relevant och aktuell information om befintliga nationella ramverk för företagsstöd för entreprenörer samt att de kan utnyttja sådana ramverk.

*Artikel 21***Skuldavskrivningsperiod**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den period efter vilken insolventa entreprenörers skulder kan avskrivas fullständigt är högst tre år räknat senast från och med dagen för antingen,

- a) i fråga om ett förfarande som omfattar en betalningsplan, en rättslig eller administrativ myndighets beslut att fastställa planen eller påbörjandet av planens genomförande, eller
- b) i fråga om alla andra förfaranden, den rättsliga eller administrativa myndighetens beslut att inleda förfarandet eller upprättandet av entreprenörens insolvensbo.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insolventa entreprenörer som har fullgjort sina skyldigheter, om sådana skyldigheter föreligger enligt nationell rätt, ska få sina skulder avskrivna när skuldavskrivningsperioden löper ut utan att de behöver ansöka till en rättslig eller administrativ myndighet om att inleda ett förfarande utöver de förfaranden som avses i punkt 1.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket får medlemsstaterna behålla eller införa bestämmelser som tillåter att den rättsliga eller administrativa myndigheten kontrollerar om entreprenörerna har fullgjort sina skyldigheter för att erhålla skuldavskrivning.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att en fullständig skuldavskrivning inte får innebära hinder mot att ett insolvensförfarande fortsätter som medför realisering och utdelning av en entreprenörs tillgångar som ingick i den entreprenörens insolvensbo på dagen för utgången av skuldavskrivningsperioden.

*Artikel 22***Näringsförbudsperiod**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om en insolvent entreprenör erhåller skuldavskrivning i enlighet med detta direktiv, ska varje förbud mot att starta och driva en näringsverksamhet, en affärsverksamhet, ett hantverk eller ett yrke enbart på grund av att entreprenören är insolvent upphöra att ha verkan senast vid skuldavskrivningsperiodens utgång.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de näringsförbud som avses i punkt 1 upphör att ha verkan vid skuldavskrivningsperiodens utgång utan att det är nödvändigt att ansöka hos en rättslig eller administrativ myndighet om att inleda ett förfarande utöver de som avses i artikel 21.1.

Artikel 23

Avvikelser

1. Med avvikelse från artiklarna 20–22 ska medlemsstaterna behålla eller införa bestämmelser som hindrar eller begränsar tillgången till skuldavskrivning eller återkallar möjligheten till skuldavskrivning eller föreskriver längre perioder för att erhålla fullständig skuldavskrivning eller längre näringsförbudsperioder om den insolventa entreprenören agerade ohederligt eller i ond tro enligt nationell rätt gentemot borgenärerna eller andra intressenter när denne blev skuldsatt, under insolvensförfarandet eller när skulden betalades, utan att detta påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser om bevisböda.

2. Med avvikelse från artiklarna 20–22 får medlemsstaterna behålla eller införa bestämmelser som hindrar eller begränsar tillgången till skuldavskrivning eller återkallar möjligheten till skuldavskrivning eller föreskriver längre perioder för att erhålla fullständig skuldavskrivning eller längre näringsförbudsperioder under vissa väldefinierade omständigheter och om sådana avvikelser är vederbörligen motiverade, exempelvis

- a) om den insolventa entreprenören allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter enligt en betalningsplan eller någon annan rättslig skyldighet som syftar till att skydda borgenärernas intressen, inbegripet skyldigheten att maximera utdelningen till borgenärerna,
- b) om den insolventa entreprenören inte efterlever informations- eller samarbetsskyldighet enligt nationell rätt eller unionsrätt,
- c) vid otillbörliga ansökningar om skuldavskrivning,
- d) vid en ny ansökan om skuldavskrivning inom en viss tidsperiod efter det att den insolventa entreprenören beviljades en fullständig skuldavskrivning eller nekades en fullständig skuldavskrivning på grund av en allvarlig överträdelse av informations- eller samarbetsskyldigheterna,
- e) om kostnaderna för det förfarande som leder till skuldavskrivningen inte är täckta, eller
- f) om det behövs ett undantag för att säkerställa jämvikten mellan gäldenärens rättigheter och en eller flera borgenärers rättigheter.

3. Med avvikelse från artikel 21 får medlemsstaterna föreskriva längre skuldavskrivningsperioder i fall där

- a) skyddsåtgärder har godkänts eller beslutats av en rättslig eller administrativ myndighet för att skydda den insolventa entreprenörens, och i förekommande fall dennes familjs, stadigvarande bostad, eller tillgångar som är av avgörande betydelse för fortsättningen av entreprenörens näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke, eller
- b) den insolventa entreprenörens, och i förekommande fall dennes familjs, stadigvarande bostad inte realiserats.

4. Medlemsstaterna får utesluta vissa skuldskategorier från skuldavskrivning eller begränsa tillgången till skuldavskrivning eller föreskriva en längre skuldavskrivningsperiod om sådan uteslutning, begränsning eller längre period är vederbörligen motiverad, till exempel avseende

- a) skulder med säkerhet,
- b) skulder som härrör från eller har anknytning till straffrättsliga påföljder,
- c) skulder som härrör från utomobligatoriskt ansvar,
- d) skulder rörande underhållsskyldighet som har sin grund i familje-, släktskaps-, äktenskaps- eller svägerlagsförhållande,
- e) skulder som uppkommit efter ansökan om eller inledande av det förfarande som leder till en skuldavskrivning, och
- f) skulder som härrör från skyldigheten att betala kostnaderna för det förfarande som leder till en skuldavskrivning.

5. Med avvikelse från artikel 22 får medlemsstaterna föreskriva längre eller obestämda näringsförbudsperioder om den insolventa entreprenören utövar ett visst yrke

- a) som omfattas av särskilda etiska regler eller särskilda regler om anseende eller sakkunskap, om entreprenören har brutit mot dessa regler, eller
- b) som rör förvaltning av andras egendom.

Första stycket ska även tillämpas om en insolvent entreprenör begär tillträde till ett sådant yrke som avses i det stycket a eller b.

6. Detta direktiv påverkar inte nationella regler om näringsförbud som har beslutats av en annan rättslig eller administrativ myndighet än de som avses i artikel 22.

Artikel 24

Förening av förfaranden avseende företagsskulder och personliga skulder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om insolventa entreprenörer har både företagsskulder som uppkommit inom ramen för deras näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke och personliga skulder som uppkommit utanför sådana verksamheter, och dessa inte kan skiljas åt på ett rimligt sätt, ska sådana skulder, om de är avskrivningsbara, behandlas i ett och samma förfarande i syfte att erhålla en fullständig skuldavskrivning.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att företagsskulder och personliga skulder, om dessa skulder kan skiljas åt, ska behandlas antingen i separata men samordnade förfaranden eller i ett och samma förfarande, i syfte att uppnå fullständig skuldavskrivning.

AVDELNING IV

ÅTGÄRDER FÖR ATT GÖRA FÖRFARANDEN RÖRANDE REKONSTRUKTION, INSOLVENS OCH SKULDAVSKRIVNING EFFEKTIVARE

Artikel 25

Rättsliga och administrativa myndigheter

Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar rättsväsendets oberoende eller olikheter i rättsväsendets uppbyggnad i unionen, säkerställa att

- a) anställda vid de rättsliga och administrativa myndigheter som handlägger förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning får lämplig utbildning och har den sakkunskap som krävs för att de ska kunna fullgöra sina arbetsuppgifter, och
- b) förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning handläggs på ett effektivt sätt med sikte på en snabb behandling av förfaranden.

Artikel 26

Förvaltare i förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att
 - a) förvaltare som utses av en rättslig eller administrativ myndighet i förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning (nedan kallade *förvaltare*) får lämplig utbildning och har den sakkunskap som krävs för att kunna fullgöra sitt ansvar,
 - b) behörighetskraven samt förfarandet för hur förvaltare utses, entledigas och avgår är tydliga, förutsägbara och rättvisa,
 - c) det vid utnämningen av en förvaltare i ett enskilt ärende, inbegripet ärenden med gränsöverskridande inslag, tas vederbörlig hänsyn till förvaltarens erfarenhet och sakkunskap samt till ärendets specifika egenskaper, och
 - d) gäldenärer och borgenärer i syfte att undvika intressekonflikter har möjlighet att antingen invända mot valet eller utnämningen av en förvaltare eller begära att förvaltaren byts ut.
2. Kommissionen ska underlätta utbyte av bästa praxis mellan medlemsstaterna i syfte att förbättra utbildningskvaliteten inom unionen, bland annat med hjälp av erfarenhetsutbyte och verktyg för kapacitetsuppbyggnad.

*Artikel 27***Tillsyn av och ersättning till förvaltare**

1. Medlemsstaterna ska inrätta tillsyns- och regleringsmekanismer för att säkerställa ändamålsenlig övervakning av det arbete som förvaltare utför i syfte att säkerställa att deras tjänster tillhandahålls på ett ändamålsenligt och kompetent sätt och att de, i förhållande till de parter som är involverade, tillhandahålls opartiskt och oberoende. Dessa mekanismer ska även omfatta åtgärder för ansvarsutkrävande för förvaltare som har brustit vid fullgörandet av sina uppgifter.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att information om de administrativa myndigheter som utövar tillsyn över förvaltare offentliggörs.
3. Medlemsstaterna får uppmuntra förvaltarna att utarbeta och ansluta sig till uppförandekoder.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att ersättningen till förvaltare styrs av regler som är förenliga med målet om ett effektivt avslutande av förfaranden.

Medlemsstaterna ska säkerställa att lämpliga förfaranden finns tillgängliga för att lösa tvister om ersättning.

*Artikel 28***Användning av elektroniska kommunikationsmedel**

Medlemsstaterna ska när det gäller förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning säkerställa att parterna i förfarandet, förvaltaren och den rättsliga eller administrativa myndigheten kan utföra åtminstone följande åtgärder genom användning av elektroniska kommunikationsmedel, även i gränsöverskridande situationer:

- a) Anmälan av fordringar.
- b) Inlämnande av rekonstruktionsplaner eller betalningsplaner.
- c) Underrättelser till borgenärer.
- d) Ingivande av invändningar och överklaganden.

AVDELNING V

ÖVERVAKNING AV FÖRFARANDEN RÖRANDE REKONSTRUKTION, INSOLVENS OCH SKULDAVSKRIVNING*Artikel 29***Insamling av uppgifter**

1. Medlemsstaterna ska årligen och på nationell nivå samla in och sammanställa uppgifter om förfaranden som rör rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning, uppdelade per typ av förfarande, och som omfattar åtminstone följande aspekter:

- a) Det antal förfaranden som var föremål för en ansökan eller som inletts, om ett sådant inledande föreskrivs i nationell rätt, och det antal förfaranden som är pågående eller har avslutats.
- b) Förfarandenas genomsnittliga längd från inlämnande av ansökan eller från förfarandets inledande, om ett sådant inledande föreskrivs i nationell rätt, till deras avslutande.
- c) Antalet förfaranden utöver de förfaranden som krävs enligt led d, uppdelat efter utgång.
- d) Det antal ansökningar om rekonstruktionsförfaranden som avvisades, avslogs eller återkallades innan ett förfarande inleddes.

2. Medlemsstaterna ska årligen och på nationell nivå samla in och sammanställa uppgifter om antal gäldenärer som var föremål för rekonstruktionsförfaranden eller insolvensförfaranden och som, inom de tre åren innan ansökan lämnades in eller förfarandena inleddes, om ett sådant inledande föreskrivs i nationell rätt, hade fått en rekonstruktionsplan fastställd i ett tidigare rekonstruktionsförfarande vilket var ett genomförande av avdelning II.

3. Medlemsstaterna får årligen och på nationell nivå samla in och sammanställa uppgifter om
 - a) genomsnittliga kostnader för varje typ av förfarande,
 - b) genomsnittliga återvinningsgrader för borgenärer med säkerhet och borgenärer utan säkerhet och för andra typer av borgenärer om tillämpligt (separata uppgifter),
 - c) antal entreprenörer som efter att ha undergått ett förfarande enligt artikel 1.1 b startar en ny näringsverksamhet,
 - d) antal förlorade arbetstillfällen kopplade till rekonstruktion och insolvensförfaranden.
4. Medlemsstaterna ska dela upp de uppgifter som avses i punkt 1 a–c och, om tillämpligt och i förekommande fall, de uppgifter som avses i punkt 3 utifrån
 - a) storleken på gäldenärer som inte är fysiska personer,
 - b) om gäldenärer som är föremål för förfaranden rörande rekonstruktion eller insolvens är fysiska eller juridiska personer, och
 - c) om de förfaranden som leder till en skuldavskrivning endast rör entreprenörer eller alla fysiska personer.
5. Medlemsstaterna får samla in och sammanställa de uppgifter som avses i punkterna 1–4 med hjälp av en urvalsteknik som säkerställer att urvalet är representativt vad gäller kvantitet och mångfald.
6. Medlemsstaterna ska samla in och sammanställa de uppgifter som avses i punkterna 1, 2, 4 och, om tillämpligt, punkt 3 för hela kalenderår som avslutas den 31 december varje år, första gången för det första hela kalenderår som följer på den dag då de genomförandeakter som avses i punkt 7 börjar tillämpas. Dessa uppgifter ska meddelas kommissionen årligen på grundval av ett standardiserat meddelandeformulär för uppgiftsoverföring, senast den 31 december det kalenderår som följer på det år för vilket uppgifterna samlas in.
7. Kommissionen ska upprätta det meddelandeformulär som avses i punkt 6 i denna artikel genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 30.2.
8. Kommissionen ska på ett lättillgängligt och användarvänligt sätt offentliggöra de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 6 på sin webbplats.

Artikel 30

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31

Förhållande till andra akter och internationella instrument

1. Följande akter ska tillämpas utan hinder av detta direktiv:
 - a) Direktiv 98/26/EG.
 - b) Direktiv 2002/47/EG.
 - c) Förordning (EU) nr 648/2012.

2. Detta direktiv ska inte påverka de skydds krav gällande medel för betalningsinstitut som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽²⁴⁾ och för institut för elektroniska pengar som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽²⁵⁾.

3. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av konventionen om internationella säkerhetsrätter i lösa saker och dess protokoll om särskilda frågor rörande luftfartsobjekt, vilka undertecknades i Kapstaden den 16 november 2001 och i vilka vissa medlemsstater är parter vid detta direktivs antagande.

Artikel 32

Ändring av direktiv (EU) 2017/1132

I artikel 84 i direktiv (EU) 2017/1132 ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstaterna ska avvika från artiklarna 58.1, 68, 72, 73, 74, 79.1 b, 80.1 och 81 i den mån och under den tid det behövs för fastställandet av de ramverk för förebyggande rekonstruktion som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 (*).

Första stycket ska inte påverka principen om likabehandling av aktieägare.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (Rekonstruktions- och insolvensdirektiv) (EUT L 172, 26.6.2019, s. 18)."

Artikel 33

Översynsklausul

Senast den 17 juli 2026 och därefter vart femte år, ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen och effekterna av detta direktiv, inbegripet om tillämpningen av klassbildning och omröstningsregler för utsatta borgenärer såsom arbetstagare. På grundval av denna utvärdering ska kommissionen vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag, där ytterligare åtgärder för att konsolidera och harmonisera den rättsliga ramen för rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning övervägs.

Artikel 34

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 17 juli 2021 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv, med undantag för de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 28 a, b och c, som ska antas och offentliggöras senast den 17 juli 2024, och de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 28 d, som ska antas och offentliggöras senast den 17 juli 2026. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv från och med den 17 juli 2021, med undantag för de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 28 a, b och c, som ska tillämpas från och med den 17 juli 2024 och de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 28 d, som ska tillämpas från och med den 17 juli 2026.

⁽²⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

⁽²⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

2. Genom avvikelse från punkt 1 ska medlemsstater som stöter på särskilda svårigheter vid genomförandet av detta direktiv kunna få en förlängning på högst ett år av den genomförandeperiod som föreskrivs i punkt 1. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen om behovet av att utnyttja denna möjlighet att förlänga genomförandeperioden senast den 17 januari 2021.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 35

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 36

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel 20 juni 2019.

På Europaparlamentets vägnar
A. TAJANI
Ordförande

På rådets vägnar
G. CIAMBA
Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1024
av den 20 juni 2019
om öppna data och vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn
(omarbetning)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/98/EG ⁽³⁾ har ändrats på väsentliga punkter. Eftersom ytterligare ändringar ska göras, bör det direktivet av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) I enlighet med artikel 13 i direktiv 2003/98/EG, och fem år efter antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/37/EU ⁽⁴⁾ om ändring av direktiv 2003/98/EG, har kommissionen, efter samråd med berörda parter, genomfört en utvärdering och en översyn av hur direktiv 2003/98/EG fungerar inom ramen för ett program om lagstiftningsens ändamålsenlighet och resultat.
- (3) Efter samråd med berörda parter och mot bakgrund av resultatet av konsekvensbedömningen ansåg kommissionen att insatser på EU-nivå var nödvändiga för att ta itu med de kvarvarande och nya hindren för ett brett vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn och offentligt finansierad information i hela EU, för att anpassa den rättsliga ramen till de senaste framstegen inom digital teknik, och för att ytterligare främja digital innovation, särskilt beträffande artificiell intelligens.
- (4) De innehållsmässiga ändringarna av lagtexten för att till fullo utnyttja de möjligheter som information från den offentliga sektorn innebär för den europeiska ekonomin och det europeiska samhället bör inriktas på följande områden: tillhandahållande i realtid av dynamiska data med hjälp av lämpliga tekniska metoder, ökning av utbudet av kvalitativa data för vidareutnyttjande från den offentliga sektorn, inklusive från offentliga företag, organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning, hantering av uppkomsten av nya former av exklusiva avtal, användning av undantag från principen om att ta ut marginalkostnaderna och förhållandet mellan detta direktiv och vissa därmed sammanhängande rättsliga instrument, inklusive Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽⁵⁾ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG ⁽⁶⁾, 2003/4/EG ⁽⁷⁾ och 2007/2/EG ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT C 62, 15.2.2019, s. 238.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 juni 2019.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/98/EG av den 17 november 2003 om vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn (EUT L 345, 31.12.2003, s. 90).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/37/EU av den 26 juni 2013 om ändring av direktiv 2003/98/EG om vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn (EUT L 175, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser (EGT L 77, 27.3.1996, s. 20).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation och om upphävande av rådets direktiv 90/313/EEG (EUT L 41, 14.2.2003, s. 26).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG av den 14 mars 2007 om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (Inspire) (EUT L 108, 25.4.2007, s. 1).

- (5) Tillgång till information är en grundläggande rättighet. Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*) föreskriver att var och en har rätt till yttrandefrihet, vilket innefattar åsiktsfrihet samt frihet att ta emot och sprida uppgifter och tankar utan offentlig myndighets inblandning och oberoende av territoriella gränser.
- (6) Artikel 8 i stadgan garanterar rätten till skydd av personuppgifter och föreskriver att sådana uppgifter ska behandlas lagenligt för bestämda ändamål och på grundval av den berörda personens samtycke eller någon annan legitim och lagenlig grund och under kontroll av en oberoende myndighet.
- (7) I enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska en inre marknad inrättas och en ordning skapas som säkerställer att konkurrensen på den inre marknaden inte snedvrids. Harmonisering av regler och praxis i medlemsstaterna när det gäller utnyttjande av information från den offentliga sektorn bidrar till att dessa mål uppnås.
- (8) Den offentliga sektorn i medlemsstaterna samlar in, framställer, reproducerar och sprider en mängd information inom många verksamhetsområden som social, politisk, ekonomisk, rättslig, geografisk information, miljöinformation, meteorologisk information, seismisk information, turistinformation, affärsinformation och patent- och utbildningsrelaterad information. Handlingar som framställs av offentliga myndigheter av verkställande, lagstiftande eller rättslig karaktär utgör en omfattande, diversifierad och värdefull resurs som kan gynna samhället. Genom att denna information, som inbegriper dynamiska data, tillhandahålls i ett allmänt använt elektroniskt format kan medborgare och rättsliga enheter hitta nya sätt att använda den och skapa nya, innovativa produkter och tjänster. Medlemsstater och offentliga myndigheter kan utnyttja och få tillräckligt ekonomiskt stöd från relevant unionsfinansiering och relevanta unionsprogram, vilket säkerställer en bred användning av digital teknik eller digital omvandling av offentlig förvaltning och offentliga tjänster i deras ansträngningar för att data ska bli lättillgängliga för vidareutnyttjande.
- (9) Information från den offentliga sektorn utgör en utomordentlig datakälla som kan bidra till att förbättra den inre marknaden och leda till nya tillämpningar för konsumenter och rättsliga enheter. Intelligent dataanvändning, däribland databehandling genom tillämpningar baserade på artificiell intelligens, kan ha en genomgripande effekt på alla sektorer inom ekonomin.
- (10) I direktiv 2003/98/EG fastställdes en uppsättning minimiregler för vidareutnyttjande av handlingar som innehas av offentliga myndigheter i medlemsstaterna, till exempel verkställande, lagstiftande och rättsliga organ, samt praktiska arrangemang för hur detta vidareutnyttjande ska underlättas. Sedan antagandet av den första uppsättningen regler om vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn har mängden data i världen, däribland offentliga data, ökat lavinartat och nya typer av data genereras och samlas in. Samtidigt pågår en kontinuerlig utveckling inom tekniken för analys, användning och behandling av data, såsom maskininlärning, artificiell intelligens och sakernas internet. Den snabba tekniska utvecklingen gör det möjligt att skapa nya tjänster och nya tillämpningar som bygger på att data används, sammanställs och kombineras. De regler som ursprungligen antogs 2003 och ändrades 2013 håller inte längre takten med de snabba förändringarna, och resultatet blir att de ekonomiska och sociala möjligheter som följer av vidareutnyttjandet av offentliga data kan gå förlorade.
- (11) Utvecklingen mot ett databaserat samhälle, där data från olika områden och verksamheter används, påverkar livet för alla medborgare i unionen, bland annat genom att de får nya möjligheter att få tillgång till och tillägna sig kunskap.
- (12) Digitalt innehåll spelar en viktig roll i den utvecklingen. Innehållsproduktion har åstadkommit en snabb ökning av antalet arbetstillfällen under de senaste åren och fortsätter att göra det. De flesta av dessa arbetstillfällen skapas av innovativa nystartade företag och små och medelstora företag.
- (13) Ett av huvudsyftena med inrättandet av en inre marknad är att skapa möjligheter att främja utveckling av tjänster och produkter i hela unionen och i medlemsstaterna. Information från den offentliga sektorn eller information som samlas in, framställs, reproduceras och sprids inom ramen för en offentlig verksamhet eller en tjänst av allmänt intresse, utgör ett betydelsefullt utgångsmaterial för produkter och tjänster med digitalt innehåll, och den

kommer att bli en ännu viktigare innehållsresurs genom utvecklingen av avancerad digital teknik såsom artificiell intelligens, distribuerad databasteknik och sakernas internet. En omfattande gränsöverskridande geografisk täckning kommer också att vara av avgörande betydelse i det sammanhanget. Ökade möjligheter att vidareutnyttja sådan information förväntas bland annat göra det möjligt för alla företag i unionen, inbegripet mikroföretag och små och medelstora företag samt det civila samhället, att utnyttja dess potential och bidra till ekonomisk utveckling och skapande av arbetstillfällen och skydd av hög kvalitet, särskilt till förmån för lokalsamhällen, och för viktiga samhällsmål såsom ansvarighet och insyn.

- (14) Att tillåta vidareutnyttjande av handlingar som innehas av offentliga myndigheter ger mervärde för vidareutnyttjarna, slutanvändarna och samhället i stort och i många fall även för den offentliga myndigheten själv, då insyn och ansvarighet främjas och vidareutnyttjare och slutanvändare kan ge återkoppling som gör att den berörda offentliga myndigheten kan förbättra kvaliteten på den information som samlas in och genomförandet av dess verksamheter.
- (15) Det finns betydande skillnader i regler och praxis mellan medlemsstaterna när det gäller utnyttjande av informationsresurser i den offentliga sektorn, vilka utgör hinder för att den fulla ekonomiska potentialen hos denna viktiga informationsresurs ska kunna förverkligas. Det faktum att praxis för de olika offentliga myndigheternas användning av information från den offentliga sektorn fortsätter att variera mellan medlemsstaterna bör beaktas. Nationella regler och nationell praxis bör därför genomgå minimiharmonisering när det gäller vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga sektorn, då skillnaderna i nationella föreskrifter och nationell praxis eller bristen på tydlighet utgör ett hinder för en väl fungerande inre marknad och för en tillfredsställande utveckling av informationssamhället i unionen.
- (16) Med öppna data som begrepp avses i allmänhet data i öppna format som kan utnyttjas, vidareutnyttjas och delas fritt av vem som helst för valfritt ändamål. Riktlinjer om öppna data som främjar bred tillgänglighet och vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn för privata eller kommersiella ändamål, med minimala eller inga rättsliga, tekniska eller ekonomiska begränsningar, och som främjar informationsflödet inte bara för ekonomiska aktörer utan främst för allmänheten, kan spela en viktig roll när det gäller att främja socialt engagemang och stimulera och främja utvecklingen av nya tjänster baserade på nya sätt att kombinera och utnyttja sådan information. Medlemsstaterna uppmanas därför att främja skapande av data på grundval av principen om *inbyggd öppenhet och öppenhet som standard*, med avseende på alla handlingar som omfattas av detta direktiv. I samband med detta bör de säkerställa en konsekvent skyddsnivå för mål av allmänt intresse, såsom allmän säkerhet, bland annat när det rör sig om känslig information om skydd av kritisk infrastruktur. De bör även säkerställa skydd av personuppgifter, även i de fall då informationen i en enskild datamängd eventuellt inte utgör någon risk för att en fysisk person ska kunna identifieras eller utpekas, men då den informationen kombinerad med annan tillgänglig information kan medföra sådan risk.
- (17) Utan minimiharmonisering på unionsnivå kan dessutom nationellt lagstiftningsarbete, som redan har inletts i en rad medlemsstater till följd av den tekniska utvecklingen, leda till ännu större skillnader. Effekterna av sådana rättsliga skillnader och osäkerhetskällor kommer att öka i takt med den fortsatta utvecklingen av informations-samhället, som redan i hög grad har lett till ett ökat utnyttjande av information över nationsgränserna.
- (18) Medlemsstaterna har fastställt riktlinjer för vidareutnyttjande inom ramen för direktiv 2003/98/EG, och vissa av dem har antagit långtgående öppna data-strategier för att underlätta vidareutnyttjandet av tillgängliga offentliga data för medborgare och rättsliga enheter i större utsträckning än den miniminivå som föreskrivs i det direktivet. Det finns en risk för att skilda regler i olika medlemsstater hindrar ett gränsöverskridande utbud av produkter och tjänster och hindra att jämförbara offentliga dataset vidareutnyttjas för unionstäckande tillämpningar som är baserade på dem. Därför krävs det minimiharmonisering för att avgöra vilka offentliga data som är tillgängliga för vidareutnyttjande på den inre informationsmarknaden i överensstämmelse med och utan påverkan på tillämpliga bestämmelser om tillgång, vare sig dessa är allmänna eller sektorsspecifika, till exempel den som fastställs i direktiv 2003/4/EG. Bestämmelser i unionsrätten och nationellt rätt som går längre än dessa minimikrav, särskilt i fråga om sektorslagstiftning, bör fortsätta att gälla. Exempel på bestämmelser som går längre än minimiharmoniseringen i detta direktiv är lägre gränsvärden för tillåtna avgifter för vidareutnyttjande, än de gränsvärden som föreskrivs i detta direktiv eller mindre restriktiva licensvillkor än de som avses i detta direktiv. I synnerhet påverkar detta direktiv inte bestämmelser som går längre än minimiharmoniseringen i detta direktiv i enlighet med vad som fastställs i kommissionens delegerade förordningar som antagits inom ramen för Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU⁽⁹⁾.

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU av den 7 juli 2010 om ett ramverk för införande av intelligenta transportsystem på vägtransportområdet och för gränssnitt mot andra transportslag (EUT L 207, 6.8.2010, s. 1).

- (19) Vidare uppmanas medlemsstaterna att gå utöver de minimikrav som fastställs i det här direktivet genom att tillämpa dess krav för handlingar som innehas av offentliga företag som avser verksamhet som, i enlighet med artikel 34 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/25/EU⁽¹⁰⁾, har visat sig vara direkt konkurrensutsatt. Medlemsstaterna får också besluta om att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på privata företag, särskilt sådana som tillhandahåller tjänster av allmänt intresse.
- (20) Det behövs en allmän ram för villkoren för vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga sektorn för att säkerställa rättvisa, proportionella och icke-diskriminerande villkor för vidareutnyttjande av sådan information. Offentliga myndigheter samlar in, framställer, reproducerar och sprider handlingar för att bedriva sin offentliga verksamhet. Offentliga företag samlar in, framställer, reproducerar och sprider handlingar för att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse. Att utnyttja sådana handlingar av andra skäl utgör vidareutnyttjande. Medlemsstaterna kan i sin politik gå längre än de miniminormer som fastställs i detta direktiv och följaktligen tillåta mer omfattande vidareutnyttjande. Vid införlivandet av detta direktiv kan medlemsstaterna använda andra begrepp än *handlingar*, förutsatt att de bevarar alla aspekter av definitionen av *handling* enligt detta direktiv bibehålls.
- (21) Detta direktiv bör tillämpas på sådana handlingar vars tillhandahållande ingår i den offentliga verksamhet som bedrivs av de berörda offentliga myndigheterna enligt lagstiftning eller andra bindande regler i medlemsstaten. Om sådana regler saknas bör den offentliga verksamheten fastställas i enlighet med gängse administrativ praxis i medlemsstaterna, förutsatt att den offentliga verksamheten är tydligt avgränsad och föremål för översyn. Den offentliga verksamheten kan fastställas generellt eller från fall till fall för enskilda offentliga myndigheter.
- (22) Detta direktiv bör gälla sådana handlingar som görs tillgängliga för vidareutnyttjande när offentliga myndigheter beviljar licens för, säljer, sprider, utbyter eller tillhandahåller ut information. För att undvika korssubventionering innefattar detta vidareutnyttjande ytterligare användning av handlingar inom den egna organisationen för verksamheter som inte ryms inom den offentliga verksamheten. Icke-offentlig verksamhet omfattar normalt bland annat tillhandahållande av handlingar som framställs och prissätts enbart på affärsmässiga grunder och i konkurrens med andra marknadsaktörer.
- (23) Detta direktiv hindrar eller begränsar inte offentliga myndigheters och andra offentliga organs utförande av sina lagstadgade uppgifter. Detta direktiv bör föreskriva en skyldighet för medlemsstaterna att göra alla befintliga handlingar tillgängliga för vidareutnyttjande, utom om tillgången omfattas av restriktioner eller handlingarna är undantagna från tillgång enligt nationella bestämmelser om tillgång till handlingar eller omfattas av de andra undantag som fastställs i detta direktiv. Direktivet bygger på medlemsstaternas befintliga bestämmelser om tillgång och ändrar inte de nationella reglerna om tillgång till handlingar. Direktivet är inte tillämpligt på sådana fall då medborgare eller rättsliga enheter enligt de relevanta bestämmelserna om tillgång kan få tillgång till en handling endast om de kan visa att de har ett särskilt intresse. På unionsnivå tillerkänns i artikel 41 om rätten till god förvaltning och artikel 42 om rätten till tillgång till handlingar i stadgan varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat rätt till tillgång till handlingar som innehas av Europaparlamentet, rådet och kommissionen. Offentliga myndigheter bör uppmuntras att göra alla handlingar som de innehar tillgängliga för vidareutnyttjande. Offentliga myndigheter bör främja och uppmuntra vidareutnyttjande av handlingar, inbegripet officiella handlingar av lagstiftningskaraktär och administrativ karaktär, i de fall den offentliga myndigheten har rätt att tillåta vidareutnyttjandet.
- (24) Medlemsstaterna ger ofta enheter utanför den offentliga sektorn i uppdrag att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse samtidigt som de upprätthåller en hög nivå av kontroll över dessa enheter. Samtidigt gäller direktiv 2003/98/EG endast handlingar som innehas av offentliga myndigheter, medan offentliga företag undantas från dess tillämpningsområde. Detta leder till dålig tillgång för vidareutnyttjande på handlingar som framställs i samband med utförandet av tjänster av allmänt intresse på ett antal områden, särskilt inom de allmännyttiga sektorerna. Det begränsar dessutom i hög grad möjligheterna att skapa gränsöverskridande tjänster som bygger på handlingar som innehas av offentliga företag som tillhandahåller tjänster av allmänt intresse.
- (25) Direktiv 2003/98/EG bör därför ändras så att det säkerställs att det kan tillämpas på vidareutnyttjande av befintliga handlingar som framställs i samband med utförandet av tjänster av allmänt intresse av offentliga företag som bedriver någon av de verksamheter som avses i artiklarna 8–14 i direktiv 2014/25/EU, offentliga företag

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/25/EU av den 26 februari 2014 om upphandling av enheter som är verksamma på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster och om upphävande av direktiv 2004/17/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 243).

som fungerar som kollektivtrafikföretag i enlighet med artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 ⁽¹⁾, offentliga företag som fungerar som lufttrafikföretag som har allmän trafikplikt i enlighet med artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1008/2008 ⁽²⁾ och offentliga företag som fungerar som rederier inom gemenskapen som uppfyller förpliktelser vid allmän trafik i enlighet med artikel 4 i rådets förordning (EEG) nr 3577/92 ⁽³⁾.

- (26) Detta direktiv innehåller inte någon allmän skyldighet att tillåta vidareutnyttjande av handlingar som framställs av offentliga företag. Beslutet om huruvida vidareutnyttjande ska tillåtas eller ej bör fortfarande fattas av det berörda offentliga företaget, om inte annat föreskrivs i detta direktiv eller i unionsrätten eller nationell rätt. Först efter det att det offentliga företaget har gjort en handling tillgänglig för vidareutnyttjande bör det uppfylla de relevanta skyldigheter som fastställs i kapitlen III och IV i detta direktiv, i synnerhet när det gäller format, avgifter, öppenhet, licenser, icke-diskriminering och förbud mot exklusiva avtal. Å andra sidan behöver offentliga företag inte uppfylla kraven i kapitel II, såsom reglerna för behandling av ansökningar. Om vidareutnyttjande av handlingar tillåts bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att känslig information om skydd av kritisk infrastruktur, som definieras i rådets direktiv 2008/114/EG ⁽⁴⁾, och samhällsviktiga tjänster i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148 ⁽⁵⁾.
- (27) Den volym forskningsdata som genereras växer exponentiellt och har potential att vidareutnyttjas utanför forskarsamhället. För att man ska kunna ta itu med växande samhälleliga utmaningar på ett effektivt och övergripande sätt har det blivit mycket viktigt och angeläget att man kan få tillgång till, blanda och vidareutnyttja data från olika källor samt mellan olika sektorer och ämnesområden. Forskningsdata omfattar statistik, resultat från experiment, mätningar, iakttagelser från fältarbete, resultat från undersökningar, inspelningar från intervjuer och bilder. De inbegriper även metadata, kravspecifikationer och andra digitala objekt. Forskningsdata skiljer sig från vetenskapliga artiklar som rapporterar och kommenterar resultaten från vetenskaplig forskning. Under många år har öppen tillgång till och möjlighet att vidareutnyttja forskningsdata som härrör från offentlig finansiering varit föremål för särskilda politiska initiativ. Öppen tillgång innebär tillhandahållande online av tillgång till forskningsresultat utan kostnad för slutanvändaren och utan begränsningar vad gäller användning och vidareutnyttjande utöver möjligheten att kräva erkännande av upphovsrätten. Strategier för öppen tillgång syftar särskilt till att ge forskare och en bredare allmänhet tillgång till forskningsdata så tidigt som möjligt i spridningsprocessen och främja användning och vidareutnyttjande av dem. Öppen tillgång bidrar till att förbättra kvaliteten, minska behovet av onödigt dubbelarbete inom forskningen, påskynda den vetenskapliga utvecklingen och förhindra forskningsfusk, och kan generellt sett främja ekonomisk tillväxt och innovation. Vid sidan av öppen tillgång görs lovvärda insatser för att säkerställa att planering av datahantering blir en vedertagen vetenskaplig praxis och för att stödja spridning av sökbara, tillgängliga och kompatibla forskningsdata som är möjliga att vidareutnyttja (Fairprincipen).
- (28) Av de skäl som anges ovan är det lämpligt att fastställa en skyldighet för medlemsstaterna att anta strategier för öppen tillgång till offentligt finansierade forskningsdata samt säkerställa att denna politik genomförs av alla organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning. Organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning kan också organiseras som offentliga myndigheter och/eller offentliga företag. Detta direktiv är endast tillämpligt på sådana hybridorganisationer i deras egenskap av organisationer som bedriver forskning samt på dessa organisationers forskningsdata. Strategier för öppen tillgång medger vanligtvis en rad undantag från att göra forskningsresultat öppet tillgängliga. Kommissionens rekommendation av den 25 april 2018 om tillgång till och bevarande av vetenskaplig information beskriver relevanta delar av strategierna för öppen tillgång. De villkor på vilka vissa forskningsdata får vidareutnyttjas bör dessutom förbättras. Därför bör vissa skyldigheter enligt detta direktiv utvidgas till att även omfatta forskningsdata från vetenskaplig forskningsverksamhet som subventioneras med offentliga medel eller samfinansieras av offentliga och privata företag. Inom ramen för nationella strategier för öppen tillgång bör

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 av den 23 oktober 2007 om kollektivtrafik på järnväg och väg och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1191/69 och (EEG) nr 1107/70 (EUT L 315, 3.12.2007, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1008/2008 av den 24 september 2008 om gemensamma regler för tillhandahållande av lufttrafik i gemenskapen (EUT L 293, 31.10.2008, s. 3).

⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 3577/92 av den 7 december 1992 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet inom medlemsstaterna (cabotage) (EGT L 364, 12.12.1992, s. 7).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2008/114/EG av den 8 december 2008 om identifiering av, och klassificering som, europeisk kritisk infrastruktur och bedömning av behovet att stärka skyddet av denna (EUT L 345, 23.12.2008, s. 75).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148 av den 6 juli 2016 om åtgärder för en hög gemensam nivå på säkerhet i nätverks- och informationssystem i hela unionen (EUT L 194, 19.7.2016, s. 1).

offentligt finansierade forskningsdata normalt vara öppna. I detta sammanhang bör emellertid aspekter vad gäller personlig integritet, skydd av personuppgifter, insynsskydd, nationell säkerhet, legitima affärsintressen, däribland affärshemligheter, och tredje parts immateriella rättigheter vederbörligen beaktas, i enlighet med principen så öppen som möjligt och så begränsad som nödvändigt. Dessutom bör forskningsdata som är undantagna från tillgång på grundval av den nationella säkerheten, försvaret eller den allmänna säkerheten inte omfattas av detta direktiv. För att undvika administrativa bördor bör skyldigheter enligt detta direktiv endast gälla forskningsdata som redan har gjorts tillgänglig för allmänheten av forskare, organisationer som bedriver forskning eller organisationer som finansierar forskning via ett institutionellt eller ämnesbaserat register och bör inte medföra extra kostnader för hämtningen av dataset eller kräva ytterligare tillsyn av data. Medlemsstaterna får utöka tillämpningen av detta direktiv till att omfatta forskningsdata som har gjorts tillgängliga för allmänheten via andra datainfrastrukturer än register, publikationer med fri tillgång, som en fil bifogad en artikel, en dataartikel eller en artikel i en datatidskrift. Handlingar som inte är forskningsdata bör fortsätta att vara undantagna från detta direktivs tillämpningsområde.

- (29) Definitionen av *offentlig myndighet* är baserad på definitionen i artikel 2.1 led 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU⁽¹⁶⁾. Definitionen av *offentligrättsligt organ* som anges i det direktivet och definitionen av *offentligt företag* som anges i direktiv 2014/25/EU bör vara tillämpliga på detta direktiv.
- (30) I detta direktiv fastställs en definition av begreppet *handling* och den definitionen bör även omfatta alla delar av en handling. Begreppet *handling* bör täcka varje framställning av handlingar, fakta eller information – och varje sammanställning av handlingar, fakta eller information – oberoende av medium (papper eller elektronisk form eller i form av ljud- och bildinspelningar eller audiovisuella inspelningar). Avsikten är inte att definitionen av *handling* ska omfatta datorprogram. Medlemsstaterna får utöka tillämpningen av detta direktiv till att omfatta datorprogram.
- (31) Offentliga myndigheter gör i allt högre utsträckning sina handlingar tillgängliga för vidareutnyttjande på ett proaktivt sätt genom att säkerställa upptäckbarhet online och faktisk tillgänglighet för handlingar och tillhörande metadata i ett öppet och maskinläsbart format som säkerställer interoperabilitet, vidareutnyttjande och tillgänglighet. Handlingar bör också göras tillgängliga för vidareutnyttjande på förfrågan från en vidareutnyttjare. I de fallen bör tidsfristerna för att besvara en begäran om vidareutnyttjande vara rimliga och stämma överens med motsvarande tidsfrister för att besvara en begäran om att få tillgång till handlingen enligt de relevanta bestämmelserna om tillgång. Offentliga företag, utbildningsanstalter, organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning bör emellertid undantas från det kravet. Rimliga tidsfrister i hela unionen kommer att stimulera skapandet av sammanställningar av nya informationsprodukter och informations-tjänster på unionstäckande nivå. Detta är särskilt viktigt för dynamiska data (bl.a. miljödata, trafikuppgifter, satellitdata, meteorologiska data och data som genereras av sensorer), vars ekonomiska värde är beroende av att innehållet omedelbart finns tillgängligt och uppdateras med jämna mellanrum. Dynamiska data bör därför tillhandahållas omedelbart efter insamlingen eller, om det rör sig om en manuell uppdatering, omedelbart efter ändringen av datasetet, via ett applikationsprogrammeringsgränssnitt (API) för att på så sätt underlätta utvecklingen av internet-, mobil- och molnapplikationer baserade på sådana data. Om detta inte är möjligt på grund av tekniska eller ekonomiska begränsningar, bör de offentliga myndigheterna göra handlingarna tillgängliga inom en sådan tidsrymd att deras ekonomiska potential kan utnyttjas till fullo. Särskilda åtgärder bör vidtas för att undanröja relevanta tekniska eller ekonomiska hinder. Om licens används kan det ingå i licensvillkoren att handlingarna ska finnas tillgängliga i rätt tid. Om det på grund av skäl som är motiverade av ett allmänintresse, i synnerhet avseende folkhälsa och allmän säkerhet, är nödvändigt att verifiera data bör dynamiska data göras tillgängliga omedelbart efter verifieringen. Sådan nödvändig verifiering bör inte påverka uppdateringarnas frekvens.
- (32) För att få tillgång till data som öppnats upp för vidareutnyttjande genom detta direktiv är det lämpligt att säkerställa tillgång till dynamiska data via välutformade gränssnitt för API:er. Ett API innebär en uppsättning funktioner, processer, definitioner och protokoll för kommunikation från maskin till maskin och sömlöst datautbyte. API:er bör stödjas genom tydlig teknisk dokumentation som är fullständig och tillgänglig online. När så är möjligt bör öppna API:er användas. I unionen, eller internationellt, erkända standardprotokoll bör tillämpas och internationella standarder för dataset användas i förekommande fall. API:er kan ha olika grad av komplexitet och kan innebära en enkel länk till en databas för att hämta specifika dataset, ett webbgrenssnitt eller mer komplexa strukturer. Det finns ett allmänt värde i att vidareutnyttja och utbyta data via lämplig användning av API:er, eftersom detta kommer att hjälpa utvecklare och nystartade företag att skapa nya tjänster och produkter.

⁽¹⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 65).

Det är också en avgörande förutsättning för att skapa värdefulla ekosystem kring datatillgångar som ofta är outnyttjade. Inrättandet och användningen av API:er bör baseras på flera principer: tillgänglighet, stabilitet, underhåll under hela livscykeln, enhetlig användning och enhetliga standarder, användarvänlighet samt säkerhet. De offentliga myndigheterna och de offentliga företagen bör göra dynamiska data, det vill säga data som uppdateras regelbundet, ofta i realtid, tillgängliga för vidareutnyttjande omedelbart efter insamlingen genom lämpliga API:er och, i förekommande fall, som en bulknedladdning, med undantag för fall där detta skulle kräva oproportionella ansträngningar. Bedömningen av ansträngningarnas proportionalitet bör ta hänsyn till storleken på och driftsbudgeten för den offentliga myndigheten eller det offentliga företaget i fråga.

- (33) Möjligheterna till vidareutnyttjande kan förbättras genom en begränsning av behovet av att digitalisera pappersbaserade handlingar eller av att behandla digitala filer för att göra dem kompatibla med varandra. Därför bör de offentliga myndigheterna göra handlingarna tillgängliga i alla redan befintliga format och språkversioner, genom elektroniska medel om så är möjligt och lämpligt. De offentliga myndigheterna bör vara välvilligt inställda till en begäran om ett utdrag ur en befintlig handling om det endast krävs ett enkelt handgrepp för att tillmötesgå en sådan begäran. De offentliga myndigheterna bör emellertid inte vara skyldiga att tillhandahålla ett utdrag ur en handling eller ändra formatet för den information som begärs om detta kräver en oproportionell ansträngning. För att underlätta vidareutnyttjande bör de offentliga myndigheterna, i den mån detta är möjligt och lämpligt, göra sina egna handlingar tillgängliga i ett format som inte är beroende av någon särskild programvara. De offentliga myndigheterna bör, när så är möjligt och lämpligt, ta hänsyn till möjligheterna att handlingarna vidareutnyttjas av och till förmån för personer med funktionshinder genom att tillhandahålla information i tillgängliga format i enlighet med kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽¹⁷⁾.
- (34) För att underlätta vidareutnyttjande bör de offentliga myndigheterna, när så är möjligt och lämpligt, göra handlingar tillgängliga, inklusive de handlingar som publiceras på webbplatser, i öppna och maskinläsbara format tillsammans med tillhörande metadata, med maximal precision och detaljrikedom, i ett format som säkerställer interoperabilitet, till exempel genom att hantera handlingarna på ett sätt som överensstämmer med principerna för kraven på interoperabilitet och användbarhet för rumslig information i enlighet med direktiv 2007/2/EG.
- (35) En handling bör anses vara i maskinläsbart format om den är i ett filformat som är strukturerat på ett sådant sätt att tillämpningsprogramvara enkelt kan identifiera, känna igen och extrahera specifika uppgifter i den. Maskinläsbara data ska anses vara data kodade i filer som är strukturerade i ett maskinläsbart format. Maskinläsbara format kan vara öppna eller proprietära. De kan, men behöver inte, vara formella standarder. Handlingar bör inte anses vara i maskinläsbart format om de är kodade i ett filformat som begränsar automatiserad behandling på grund av att data inte alls, eller endast med svårighet, kan extraheras från dessa handlingar. Medlemsstaterna bör, när så är möjligt och lämpligt, uppmuntra användningen av i unionen eller internationellt erkända öppna, maskinläsbara format. Det europeiska ramverket för interoperabilitet bör, när så är lämpligt, tas i beaktande vid utformningen av tekniska lösningar för vidareutnyttjande av handlingar.
- (36) Avgifter för vidareutnyttjande av handlingar utgör ett betydande hinder för inträde på marknaden för nystartade företag och små och medelstora företag. Handlingar bör därför göras tillgängliga för vidareutnyttjande avgiftsfritt och, om avgifter är nödvändiga, bör de i princip begränsas till marginalkostnaderna. Om offentliga myndigheter, antingen frivilligt eller i enlighet med krav i nationell lagstiftning, utför en särskilt omfattande sökning av begärd information eller ytterst kostsamma ändringar av formatet för den begärda informationen får marginalkostnader täcka kostnaderna för sådan verksamhet. I undantagsfall bör hänsyn tas till att det är nödvändigt att se till att offentliga myndigheter som är skyldiga att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av sina kostnader kopplade till den offentliga verksamheten inte hindras från att fungera normalt. Detta gäller också i fall där en offentlig myndighet har gjort data tillgängliga som öppna data men är skyldig att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av sina kostnader kopplade till andra offentliga verksamheter. Offentliga företags roll i en konkurrensutsatt ekonomisk miljö bör också erkännas. I sådana fall bör offentliga myndigheter och offentliga företag därför kunna ta ut avgifter som överstiger marginalkostnaderna. Sådana avgifter bör fastställas i enlighet med objektiva, öppet redovisade och kontrollerbara kriterier, och de samlade intäkterna från tillhandahållande och tillåtelse till vidareutnyttjande av handlingar bör inte överstiga kostnaderna för insamling och framställning,

⁽¹⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 av den 26 oktober 2016 om tillgänglighet avseende offentliga myndigheters webbplatser och mobila applikationer (EUT L 327, 2.12.2016, s. 1).

inbegripet inköp från tredje part, reproduktion, underhåll, lagring och spridning, tillsammans med en rimlig avkastning på investeringar. I tillämpliga fall bör det också vara möjligt att i den stödberättigande kostnaden inkludera kostnaden för avidentifiering av personuppgifter och kostnader för åtgärder som vidtas för att skydda uppgifter från insyn. Medlemsstaterna får kräva att offentliga myndigheter och offentliga företag ska lämna upplysningar om dessa kostnader. Skyldigheten att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av de offentliga myndigheternas kostnader för sin offentliga verksamhet eller omfattningen av de tjänster av allmänt intresse som offentliga företag anförtrots behöver inte vara lagstadgad utan kan exempelvis följa av administrativ praxis i medlemsstaterna. En sådan skyldighet bör regelbundet ses över av medlemsstaterna.

- (37) Avkastningen på investeringar kan förstås som en procentandel, utöver marginalkostnaderna, som gör det möjligt att täcka kapitalkostnaderna och inbegripa en verklig avkastningsgrad. Eftersom kapitalkostnaden är nära kopplad till kreditinstitutionernas räntor, som i sin tur baseras på Europeiska centralbankens (ECB) fasta räntesats på huvudsakliga refinansieringstransaktioner, bör en rimlig avkastning på investeringar inte överstiga ECB:s fasta räntesats med mer än 5 %.
- (38) Bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv bör kunna ta ut en avgift som överstiger marginalkostnaderna för att de inte ska hindras från att fungera normalt. När det gäller sådana offentliga myndigheter bör de samlade intäkterna från tillhandahållande och tillåtelse till vidareutnyttjande av handlingar under en lämplig redovisningsperiod inte överstiga kostnaderna för insamling, framställning, reproduktion, spridning, bevarande och rättighetsklarering, tillsammans med en rimlig avkastning på investeringar. I tillämpliga fall bör kostnaden för avidentifiering av personuppgifter eller av kommersiellt känsliga uppgifter också ingå i den stödberättigande kostnaden. Vid beräkningen av en rimlig avkastning på investeringar för bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv skulle det, med hänsyn till deras särdrag, vara möjligt att överväga de priser som den privata sektorn tillämpar för vidareutnyttjande av identiska eller liknande handlingar.
- (39) De övre gränser för avgifter som fastställs i detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas rätt att ta ut lägre avgifter eller att inte ta ut några avgifter alls.
- (40) Medlemsstaterna bör fastställa kriterier för avgifter som överstiger marginalkostnaderna. Medlemsstaterna bör exempelvis kunna fastställa sådana kriterier i nationella bestämmelser eller utse en eller flera lämpliga myndigheter – utom den offentliga myndigheten själv – som ska ha behörighet att fastställa sådana kriterier. Den myndigheten bör vara organiserad i enlighet med medlemsstaternas konstitutionella och rättsliga system. Det kan vara en befintlig myndighet som har verkställande budgetbefogenheter och som står under politiskt ansvar.
- (41) Utvecklingen av en informationsmarknad som omfattar hela unionen kräver att villkoren för vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga sektorn är tydliga och allmänt tillgängliga. Därför bör alla tillämpliga villkor för vidareutnyttjande av handlingarna klargöras för dem som kan komma att vidareutnyttja den informationen. Medlemsstaterna bör vid behov uppmuntra upprättandet av index online över tillgängliga handlingar, för att främja och underlätta begäranden om vidareutnyttjande. Sökande som begärt att få vidareutnyttja handlingar som innehas av andra enheter än offentliga företag, utbildningsanstalter, organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning bör informeras om hur de kan få beslut eller förfaranden som påverkar dem överprövade. Detta kommer att bli viktigt särskilt för nystartade företag och små och medelstora företag som inte nödvändigtvis är vana vid att ha kontakt med andra medlemsstaters offentliga myndigheter eller känner till vilka möjligheter det finns till överprövning.
- (42) Överprövningsmekanismerna bör inbegripa möjlighet till omprövning av en opartisk granskningsmyndighet. Detta skulle kunna vara en redan befintlig nationell myndighet, exempelvis den nationella konkurrensmyndigheten, den tillsynsmyndighet som inrättats i enlighet med förordning (EU) 2016/679, den nationella myndigheten för tillgång till handlingar eller en nationell rättslig myndighet. Den myndigheten bör vara organiserad i enlighet med medlemsstaternas konstitutionella och rättsliga system. Det faktum att man vänder sig till den myndigheten bör inte föregripa andra eventuella överprövningsmekanismer som finns för sökande som begärt att få vidareutnyttja handlingar. Den bör emellertid vara åtskild från den mekanism i medlemsstaterna som fastställer kriterierna för avgifter som överstiger marginalkostnaderna. Överprövningsmekanismerna bör inbegripa möjlighet till omprövning av avslag men även av beslut som, även om vidareutnyttjande beviljas, kan komma att påverka sökandena av andra skäl, särskilt på grund av de avgiftsregler som tillämpas. Omprövningsförfarandet bör vara snabbt, i enlighet med behoven på en marknad i snabb förändring.
- (43) Offentliggörande av alla allmänt tillgängliga handlingar som innehas av den offentliga sektorn och som rör såväl den politiska processen som rättsliga och administrativa förfaranden, är ett grundläggande sätt att utvidga rätten till kunskap, som utgör en demokratisk grundprincip. Det målet är tillämpligt på alla institutionella nivåer, det vill säga såväl på lokal och nationell som på internationell nivå.

- (44) Vidareutnyttjandet av handlingar bör inte underkastas villkor. I vissa fall, som är motiverade av ett allmänintresse, får licenser utfärdas med villkor för licenstagarens vidareutnyttjande av handlingarna med avseende på ansvar, skydd av personuppgifter, korrekt utnyttjande av handlingar, garantier för att handlingarna inte kommer att ändras och redovisande av källa. Om offentliga myndigheter utfärdar licenser för vidareutnyttjande av handlingar bör licensvillkoren vara objektiva, proportionella och icke-diskriminerande. Standardiserade licenser, som finns tillgängliga online, kan också spela en viktig roll i detta avseende. Medlemsstaterna bör därför sörja för att standardiserade licenser finns tillgängliga. Eventuella licenser för vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn bör under alla omständigheter innefatta så få restriktioner för vidareutnyttjande som möjligt, exempelvis genom att restriktionerna begränsas till krav på källangivelse. Öppna licenser i form av standardiserade offentliga licenser som finns tillgängliga online, som gör att data kan nås, användas, ändras och delas fritt av vem som helst för valfritt ändamål, och som är beroende av öppna dataformat, bör spela en viktig roll i detta avseende. Därför bör medlemsstaterna uppmuntra användningen av öppna licenser som så småningom bör bli standard i hela unionen. Utan att det påverkar de ansvarskrav som fastställs i unionsrätten eller i nationell rätt får en offentlig myndighet eller ett offentligt företag som gör handlingar tillgängliga för vidareutnyttjande utan andra villkor eller begränsningar ha rätt att fransäga sig allt ansvar för de handlingar som gjorts tillgängliga för vidareutnyttjande.
- (45) Om en behörig myndighet beslutar att inte längre göra vissa handlingar tillgängliga för vidareutnyttjande eller att upphöra att uppdatera handlingarna, bör myndigheten så snart som möjligt offentligen tillkännage dessa beslut, på elektronisk väg om detta är möjligt.
- (46) Villkor för vidareutnyttjande bör vara icke-diskriminerande för jämförbara kategorier av vidareutnyttjande. I det hänseendet bör förbudet för icke-diskriminering inte hindra till exempel avgiftsfritt utbyte av information mellan offentliga myndigheter när de utövar sin offentliga verksamhet, även om andra aktörer måste betala avgifter för att vidareutnyttja samma handlingar. De bör inte heller hindra att olika avgifter tillämpas för kommersiellt och icke-kommersiellt vidareutnyttjande.
- (47) Medlemsstaterna bör särskilt säkerställa att vidareutnyttjande av offentliga företags handlingar inte leder till marknadssnedvridning och att den rättvisa konkurrensen inte undergrävs.
- (48) Offentliga myndigheter bör följa unionens eller nationella konkurrensregler när de fastställer principerna för vidareutnyttjande av handlingar och i möjligaste mån undvika exklusiva avtal mellan sig själva och privata partner. För att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse kan det dock ibland vara nödvändigt med ensamrätt att vidareutnyttja specifika handlingar från den offentliga sektorn. Detta kan vara fallet om ingen kommersiell utgivare skulle offentliggöra informationen utan en sådan ensamrätt. I detta hänseende är det lämpligt att ta hänsyn till offentliga tjänstekontrakt som inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2014/24/EU i enlighet med artikel 11 i det direktivet samt innovationspartnerskap som avses i artikel 31 i direktiv 2014/24/EU.
- (49) Det finns många exempel på samarbeten mellan bibliotek, även universitetsbibliotek, museer, arkiv och privata partner där kulturresurser digitaliseras med ensamrätt för de privata partnerna. Praxis har visat att sådana offentlig-privata partnerskap kan underlätta en meningsfull användning av kultursamlingar och samtidigt göra så att allmänheten snabbare kan ta del av kulturarvet. Rådande skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om digitalisering av kulturresurser bör därför tas i beaktande genom en särskild uppsättning regler gällande avtal om digitalisering av sådana resurser. Om en ensamrätt gäller digitalisering av kulturresurser kan det krävas att ensamrätten har en viss varaktighet för att ge den privata partnern möjlighet att få tillbaka sin investering. Varaktigheten bör emellertid vara begränsad till en så kort tid som möjligt, i överensstämmelse med principen om att offentligt material bör fortsätta att vara offentligt efter digitalisering. Ensamrätten att digitalisera kulturresurser bör i allmänhet inte gälla längre än tio år. Om en ensamrätt gäller längre än tio år bör varaktigheten omprövas, med beaktande av tekniska, ekonomiska och administrativa förändringar i miljön sedan avtalet ingicks. Alla offentlig-privata partnerskap för digitalisering av kulturresurser bör dessutom ge kulturinstitutionen i partnerskapet fullständiga rättigheter att använda de digitaliserade kulturresurserna när avtalet upphört att gälla.
- (50) Avtal mellan datainnehavare och vidareutnyttjare av data som inte uttryckligen beviljar ensamrätt men som rimligtvis kan förväntas begränsa tillgången till handlingar för vidareutnyttjande bör vara föremål för ytterligare offentlig granskning. De väsentliga aspekterna av sådana avtal bör därför offentliggöras online minst två månader innan de träder i kraft, det vill säga två månader innan den överenskomna dag då parterna måste börja fullgöra

sina skyldigheter. Offentliggörandet bör ge berörda parter möjlighet att begära att få vidareutnyttja de handlingar som omfattas av avtalet och förebygga risken för att kretsen av möjliga vidareutnyttjare begränsas. Under alla omständigheter bör de väsentliga aspekterna av sådana avtal också offentliggöras online i den slutliga form som parterna kommit överens om, utan onödigt dröjsmål efter deras ingående.

- (51) Detta direktiv syftar till att minimera risken för en alltför stor fördel av att vara först på marknaden (first-mover advantage) som skulle kunna begränsa antalet möjliga vidareutnyttjare av data. I de fall då avtalsvillkor, vid sidan av en medlemsstats skyldigheter enligt detta direktiv att bevilja tillgång till handlingar, sannolikt medför en överföring av den medlemsstatens medel i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, bör detta direktiv inte påverka tillämpningen av de regler om konkurrens och statligt stöd som föreskrivs i artiklarna 101–109 i EUF-fördraget. Det följer av reglerna om statligt stöd som anges i artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget att en medlemsstat i förväg ska kontrollera om det statliga stödet kan ingå i det relevanta avtalet och säkerställa att det är förenligt med reglerna om statligt stöd.
- (52) Detta direktiv påverkar inte skyddet för enskilda med avseende på behandling av personuppgifter enligt unionsrätten och nationell lagstiftning, särskilt enligt förordning (EU) 2016/679 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG⁽¹⁸⁾, inbegripet eventuell kompletterande nationell rätt som antagits av medlemsstaterna. Detta innebär bland annat att vidareutnyttjande av personuppgifter endast är tillåtet om principen om ändamålsbegränsning enligt artikel 5.1 b och artikel 6 i förordning (EU) 2016/679 efterlevs. Anonym information är information som inte hänför sig till en identifierad eller identifierbar fysisk person eller personuppgifter som anonymiserats på ett sådant sätt att den registrerade inte, eller inte längre, är identifierbar. Att anonymisera information är ett sätt att jämka samman intressena att göra information från den offentliga sektorn så tillgänglig för vidareutnyttjande som möjligt och dataskyddsrättsliga skyldigheter, men det sker till en kostnad. Det är lämpligt att betrakta den kostnaden som en av de kostnadsposter som ska betraktas som en del av marginalkostnaden för spridning som avses i detta direktiv.
- (53) När beslut fattas om omfattningen av och villkoren för vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga sektorn som innehåller personuppgifter, till exempel inom hälso- och sjukvårdssektorn, kan konsekvensbedömningar avseende dataskydd behöva utföras i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) 2016/679.
- (54) Immateriella rättigheter som innehas av tredje man påverkas inte av detta direktiv. Det bör klargöras att begreppet *immateriella rättigheter* här syftar enbart på upphovsrätt och närstående rättigheter (inklusive *sui generis*-skydd). Detta direktiv är inte tillämpligt på handlingar som omfattas av industriell äganderätt, till exempel patent samt registrerade formgivningar och varumärken. Direktivet påverkar inte förekomsten av immateriella rättigheter hos offentliga myndigheter eller deras äganderätt av desamma, och det medför inte heller någon begränsning av utövandet av dessa rättigheter utöver de gränser som fastställs i detta direktiv. De skyldigheter som åläggs i enlighet med detta direktiv bör endast tillämpas i den mån de är förenliga med internationella avtal om skydd av immateriella rättigheter, i synnerhet Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (nedan kallad *Bernkonventionen*), avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (nedan kallat *Trips-avtalet*) och Wipos fördrag om upphovsrätt (WCT). Offentliga myndigheter bör emellertid använda sin upphovsrätt på ett sätt som underlättar vidareutnyttjande.
- (55) Med hänsyn till unionsrätten samt medlemsstaternas och unionens internationella skyldigheter, i synnerhet inom ramen för Bernkonventionen och Trips-avtalet, bör handlingar till vilka tredje man innehar immateriella rättigheter vara undantagna från detta direktivs tillämpningsområde. Om tredje man var ursprunglig ägare till de immateriella rättigheterna till en handling som innehas av bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv, och skyddsperioden för rättigheterna inte har löpt ut, bör den handlingen vid tillämpning av detta direktiv anses vara en handling till vilken tredje man innehar immateriella rättigheter.
- (56) Detta direktiv bör inte påverka de rättigheter, inklusive ekonomiska och moraliska rättigheter, som anställda inom offentliga myndigheter eventuellt åtnjuter inom ramen för nationell rätt.
- (57) Vidare bör den berörda offentliga myndigheten behålla rätten att utnyttja handlingen efter det att den handlingen gjorts tillgänglig för vidareutnyttjande.

⁽¹⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 31.7.2002, s. 37).

- (58) Det här direktivet påverkar inte tillämpningen av direktiv 2014/24/EU.
- (59) Verktyg som hjälper potentiella vidareutnyttjare att finna handlingar som är tillgängliga för vidareutnyttjande samt villkor för vidareutnyttjandet kan avsevärt underlätta gränsoverskridande användning av handlingar från den offentliga sektorn. Därför bör medlemsstaterna säkerställa att det finns praktiska arrangemang för att hjälpa personer som vidareutnyttjar handlingar i deras sökning efter handlingar som är tillgängliga för vidareutnyttjande. Exempel på sådana praktiska arrangemang är tillgångsförteckningar, som helst bör vara tillgängliga online, över viktiga handlingar (sådana handlingar som i omfattande grad vidareutnyttjas eller i stor utsträckning skulle kunna bli vidareutnyttjade) och portalplatser som är kopplade till decentraliserade tillgångsförteckningar. Medlemsstaterna bör även underlätta långsiktig tillgång för vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn i enlighet med tillämpliga bevarandestrategier.
- (60) Kommissionen bör underlätta samarbete mellan medlemsstaterna och stödja utformning, testning, införande och användning av interoperabla elektroniska gränssnitt som möjliggör effektivare och säkrare offentliga tjänster.
- (61) Det här direktivet påverkar inte tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG⁽¹⁹⁾. Det fastställer villkor för de offentliga myndigheternas utövande av sina immateriella rättigheter på den inre marknaden för information när de tillåter vidareutnyttjande av handlingar. När offentliga myndigheter är innehavare av den rättighet som föreskrivs i artikel 7.1 i direktiv 96/9/EG bör de inte hävda den rättigheten för att förhindra vidareutnyttjande eller begränsa vidareutnyttjande av befintliga handlingar i högre grad än vad som anges i det här direktivet.
- (62) Kommissionen har gett stöd till utvecklingen av en framstegsrapport online om öppna data, med relevanta resultatindikatorer för vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn i alla medlemsstater. En regelbunden uppdatering av den rapporten kommer att bidra till utbytet av information mellan medlemsstaterna och till tillgången på information om politik och praxis runtom i unionen.
- (63) Det är nödvändigt att säkerställa att medlemsstaterna övervakar omfattningen av vidareutnyttjandet av information från den offentliga sektorn, villkoren för att göra sådan information tillgänglig och rutinerna för överprövning.
- (64) Kommissionen får bistå medlemsstaterna med att genomföra detta direktiv på ett enhetligt sätt genom att utfärda nya och uppdatera befintliga riktlinjer, särskilt vad gäller rekommenderade standardiserade licenser, dataset och avgifter för vidareutnyttjande av handlingar, efter samråd med berörda parter.
- (65) Ett av huvudsyftena med inrättandet av den inre marknaden är att skapa villkor som främjar utvecklingen av unionsomfattande tjänster. Bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv förfogar över stora mängder värdefulla informationsresurser från den offentliga sektorn, särskilt sedan digitaliseringsprojekt gjort att mängden digitalt offentligt material mångdubblats. Dessa kulturarvssamlingar och därtill hörande metadata är en potentiell källa för produkter och tjänster med digitalt innehåll och rymmer en enorm potential i fråga om innovativt vidareutnyttjande i sektorer som utbildning och turism. Andra typer av kulturinstitutioner, som orkestrar, operor, baletter och teatrar, liksom de arkiv som finns i sådana institutioner, bör inte heller i fortsättningen omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv på grund av sin karaktär av scenkonst och det faktum att nästan allt deras material omfattas av immateriella rättigheter för tredje man.
- (66) För att skapa gynnsamma förutsättningar för vidareutnyttjande av handlingar som är förknippat med stora socioekonomiska fördelar och har ett särskilt stort värde för ekonomin och samhället bör en förteckning över tematiska kategorier av värdefulla dataset anges i en bilaga. Till exempel, och utan att det påverkar tillämpningen av de genomförandeakter som fastställer vilka värdefulla dataset som bör omfattas av de särskilda kraven i detta direktiv, med beaktande av kommissionens tillkännagivande riktlinjer om rekommenderade standardlicenser, datauppsättningar och avgifter för vidareutnyttjande av handlingar, kan de tematiska kategorierna bland annat omfatta postnummer, nationella och lokala kartor (geospatiala data), energiförbrukning och satellitbilder (jordobservation och miljö), in situ-data från instrument och väderprognoser (meteorologiska data), demografiska och ekonomiska indikatorer (statistik), företagsregister och organisationsnummer (företag och företagsägare), vägs skyltar och inre vattenvägar (rörlighet).

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EUT L 167, 22.6.2001, s. 10).

- (67) I syfte att ändra förteckningen över tematiska kategorier av värdefulla dataset genom att lägga till ytterligare tematiska kategorier bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽²⁰⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (68) En unionsomfattande förteckning över dataset med särskild potential att skapa socioekonomiska fördelar tillsammans med harmoniserade villkor för vidareutnyttjande utgör en viktig drivkraft för gränsöverskridande tillämpningar och tjänster. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att stödja vidareutnyttjande av handlingar som är förknippat med viktiga socioekonomiska fördelar genom att anta en förteckning över särskilda värdefulla dataset som omfattas av särskilda krav i detta direktiv, tillsammans med arrangemang för deras offentliggörande och vidareutnyttjande. Följaktligen ska dessa särskilda krav inte vara tillämpliga förrän kommissionen har antagit genomförandeakterna. Förteckningen bör ta hänsyn till sektorsspecifika unionsrättsakter som reglerar offentliggörandet av dataset till exempel direktiv 2007/2/EG och direktiv 2010/40/EU, för att säkerställa att dataset görs tillgängliga enligt relevanta standarder och metadataset. Förteckningen bör baseras på de tematiska kategorier som fastställs i det här direktivet. Vid utarbetandet av förteckningen bör kommissionen genomföra lämpliga samråd, även på expertnivå. När beslut fattas om uppförande på förteckningen av data som innehas av offentliga företag eller om huruvida dessa data ska vara fritt tillgängliga bör dessutom effekterna på konkurrensen på de berörda marknaderna beaktas. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽²¹⁾.
- (69) I syfte att säkerställa värdefulla datasets maximala inverkan och för att underlätta vidareutnyttjande av dem bör dessa dataset göras tillgängliga för vidareutnyttjande med minsta möjliga rättsliga begränsningar och avgiftsfritt. De bör också offentliggöras via API:er. Detta hindrar dock inte att offentliga myndigheter i sin myndighetsutövning tar betalt för tillhandahållandet av tjänster med koppling till värdefulla dataset, i synnerhet intygande av handlingars äkthet och riktighet.
- (70) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att underlätta skapandet av unionsomfattande informationsprodukter och informationstjänster som bygger på handlingar från den offentliga sektorn, för att säkerställa, å ena sidan, privata, särskilt små och medelstora, företags effektiva och gränsöverskridande användning av handlingar från den offentliga sektorn för att skapa förädlade informationsprodukter och informationstjänster och, å andra sidan, medborgarnas användning för att underlätta det fria informations- och kommunikationsflödet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare på grund av den föreslagna åtgärdens unionstäckande omfattning kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (71) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de principer som erkänns främst genom stadgan, inklusive rätten till privatliv, skyddet av personuppgifter, rätten till egendom och integrering av personer med funktionsnedsättning. Inget i detta direktiv bör tolkas eller genomföras på ett sätt som strider mot Europarådets konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.
- (72) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽²²⁾ och avgav ett yttrande den 10 juli 2018⁽²³⁾.

⁽²⁰⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽²¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽²²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²³⁾ EUT C 305, 30.8.2018, s. 7.

- (73) Kommissionen bör göra en utvärdering av detta direktiv. I enlighet med i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning, bör den utvärderingen baseras på de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde och bör ligga till grund för konsekvensbedömningar av olika alternativ för vidare åtgärder.
- (74) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller den tidsfrist för införlivande i nationell rätt av direktiven som anges i bilaga II del B.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. För att främja användningen av öppna data och stimulera innovation inom produkter och tjänster fastställs i detta direktiv en uppsättning minimiregler för vidareutnyttjande, samt praktiska arrangemang för att underlätta vidareutnyttjandet, av:
 - a) Befintliga handlingar som innehas av medlemsstaternas offentliga myndigheter.
 - b) Befintliga handlingar som innehas av offentliga företag som
 - i) är verksamma inom de områden som definieras i direktiv 2014/25/EU,
 - ii) fungerar som kollektivtrafikföretag i enlighet med artikel 2 i förordning (EG) nr 1370/2007,
 - iii) fungerar som lufttrafikföretag som har allmän trafikplikt i enlighet med artikel 16 i förordning (EG) nr 1008/2008, eller
 - iv) fungerar som rederier inom gemenskapen som uppfyller förpliktelser vid allmän trafik i enlighet med artikel 4 i förordning (EEG) nr 3577/92.
 - c) Forskningsdata, i enlighet med villkoren i artikel 10.
2. Detta direktiv ska inte tillämpas på
 - a) handlingar vars tillhandahållande inte omfattas av den offentliga verksamhet som bedrivs av de berörda offentliga myndigheterna, såsom den definieras i lagstiftning eller andra bindande regler i medlemsstaten eller, om sådana regler saknas, såsom den definieras i enlighet med gängse administrativ praxis i medlemsstaten i fråga, förutsatt att den offentliga verksamheten är tydligt avgränsad och föremål för översyn,
 - b) handlingar som innehas av offentliga företag
 - i) och som framställs utanför ramen för tillhandahållandet av tjänster av allmänt intresse enligt definitionen i lagstiftning eller andra bindande regler i medlemsstaten,
 - ii) med anknytning till verksamheter som är direkt konkurrensutsatta och som därför, i enlighet med artikel 34 i direktiv 2014/25/EU inte omfattas av upphandlingsreglerna,
 - c) handlingar för vilka tredje man innehar immateriella rättigheter,
 - d) handlingar, såsom känsliga uppgifter, som är undantagna från tillgång enligt medlemsstaternas bestämmelser om tillgång, bland annat med hänsyn till
 - i) skydd av den nationella säkerheten (det vill säga statens säkerhet), försvaret eller den allmänna säkerheten,
 - ii) insynsskydd för statistiska uppgifter,
 - iii) insynsskydd för kommersiella uppgifter (inklusive affärs-, yrkes- eller företagshemligheter),
 - e) handlingar som är undantagna från tillgång eller för vilka tillgången omfattas av restriktioner med hänsyn till känslig information om skydd av kritisk infrastruktur enligt definitionen i artikel 2 d i direktiv 2008/114/EG,

- f) handlingar för vilka tillgången omfattas av restriktioner enligt medlemsstaternas bestämmelser om tillgång, bland annat i sådana fall då medborgare eller rättsliga enheter måste visa att de har ett särskilt intresse av att få tillgång till handlingarna,
 - g) logotyper, heraldiska vapen och insignier,
 - h) handlingar som med hänsyn till skyddet av personuppgifter är undantagna från tillgång eller för vilka tillgången omfattas av restriktioner enligt bestämmelserna om tillgång samt delar av handlingar som är tillgängliga enligt de bestämmelserna som innehåller personuppgifter vilkas vidareutnyttjande enligt lag har definierats som oförenligt med lagstiftningen om skydd för enskilda när det gäller behandling av personuppgifter eller som undergrävande skyddet av den enskildes privatliv och integritet, särskilt i enlighet med unionsrätt eller nationell rätt om skydd av personuppgifter,
 - i) handlingar som innehas av offentliga radio- och tv-företag och deras dotterbolag och av andra organ eller deras dotterbolag för fullgörandet av ett uppdrag att verka i allmänhetens tjänst på radio- eller tv-området,
 - j) handlingar som innehas av andra kulturinstitutioner än bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv,
 - k) handlingar som innehas av utbildningsanstalter som bedriver högst gymnasieutbildning och, i fråga om alla andra utbildningsanstalter, andra handlingar än dem som avses i punkt 1 c,
 - l) andra handlingar än dem som avses i punkt 1 c som innehas av organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning, inklusive organisationer som inrättats för överföring av forskningsresultat.
3. Detta direktiv bygger på och påverkar inte unionens och nationella bestämmelser om tillgång.
4. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i unionsrätten och nationell rätt om skydd av personuppgifter, i synnerhet förordning (EU) 2016/679 och direktiv 2002/58/EG samt motsvarande bestämmelser i nationell rätt.
5. De skyldigheter som åläggs i enlighet med detta direktiv ska endast tillämpas i den mån de är förenliga med bestämmelserna i internationella avtal om skydd av immateriella rättigheter, i synnerhet Bernkonventionen, Trips-avtalet och WCT.
6. En databasproducents rätt enligt artikel 7.1 i direktiv 96/9/EG får inte utövas av offentliga myndigheter för att förhindra vidareutnyttjande av handlingar eller begränsa vidareutnyttjandet i högre grad än vad som anges i det här direktivet.
7. Det är direktivet reglerar vidareutnyttjande av befintliga handlingar som innehas av offentliga myndigheter och offentliga företag i medlemsstaterna, inklusive handlingar som omfattas av direktiv 2007/2/EG.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *offentliga myndigheter*: statliga, regionala eller lokala myndigheter och offentligrättsliga organ eller sammanslutningar av en eller flera sådana myndigheter eller av ett eller flera sådana offentligrättsliga organ.
2. *offentligrättsliga organ*: organ som har samtliga följande egenskaper:
 - a) De har särskilt inrättats för att tillgodose behov av allmänt intresse, som inte är av industriell eller kommersiell karaktär.
 - b) De är juridiska personer.
 - c) De finansieras till största delen av statliga, regionala eller lokala myndigheter, eller av andra offentligrättsliga organ, eller som står under administrativ tillsyn av sådana myndigheter eller organ; eller de är ett förvaltningsorgan, styrelseorgan eller tillsynsorgan mer än hälften av ledamöterna utses av statliga, regionala eller lokala myndigheter eller av andra offentligrättsliga organ.

3. *offentligt företag*: varje företag verksamt inom de områden som anges i artikel 1.1 b, över vilket de offentliga myndigheterna har ett direkt eller indirekt bestämmande inflytande till följd av ägarförhållande, finansiellt deltagande eller gällande regler. Offentliga myndigheter ska anses utöva bestämmande inflytande när dessa myndigheter, direkt eller indirekt
 - a) äger majoriteten av företagets tecknade kapital, eller
 - b) kontrollerar majoriteten av de rösträtter som är knutna till företagets emitterade aktier, eller
 - c) kan utse mer än hälften av ledamöterna i företagets administrativa, styrande eller övervakande organ.
4. *universitet*: en offentlig myndighet som tillhandahåller högre utbildning som leder till akademiska examina.
5. *standardiserad licens*: en uppsättning på förhand fastställda villkor för vidareutnyttjande i digitalt format, som helst ska vara förenliga med standardiserade offentliga licenser som finns tillgängliga online.
6. *handling*:
 - a) allt innehåll, oberoende av medium (papper eller elektronisk form eller i form av ljudinspelningar, bildinspelningar eller audiovisuella inspelningar), eller
 - b) varje del av sådant innehåll.
7. *anonymisering*: förfarande för att göra handlingar till anonyma handlingar, som inte avser en identifierad eller identifierbar fysisk person, eller förfarandet för att anonymisera personuppgifter på ett sådant sätt att den registrerade inte eller inte längre är identifierbar.
8. *dynamiska data*: handlingar i digitalt format, som uppdateras ofta eller i realtid, särskilt på grund av deras volatilitet eller snabba åldrande; data som genereras av sensorer betraktas vanligtvis som dynamiska data.
9. *forskningsdata*: andra handlingar i digitalt format än vetenskapliga publikationer, som samlas in eller framställs inom ramen för vetenskaplig forskningsverksamhet och som används som bevis i forskningsprocessen eller som i forskarvärlden är allmänt accepterade som nödvändiga för att validera forskningsrön och forskningsresultat.
10. *värdefulla dataset*: handlingar vars vidareutnyttjande är förknippat med stora fördelar för samhället, miljön och ekonomin, framför allt på grund av deras lämplighet för att skapa mervärdestjänster, applikationer och nya högkvalitativa och anständiga arbetstillfällen, och antalet potentiella mottagare av de mervärdestjänster och mervärdesapplikationer som bygger på dessa dataset.
11. *vidareutnyttjande*: personers eller rättssubjekts användning av handlingar som innehas av
 - a) offentliga myndigheter för andra kommersiella eller icke-kommersiella ändamål än det ursprungliga ändamål för vilket handlingarna framställdes inom den offentliga verksamheten, med undantag för utbyte av handlingar mellan offentliga myndigheter som enbart sker i samband med deras offentliga verksamhet, eller
 - b) offentliga företag för andra kommersiella eller icke-kommersiella ändamål än det ursprungliga ändamålet att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse för vilket handlingarna framställdes, med undantag för utbyte av handlingar mellan offentliga företag och offentliga myndigheter som enbart sker i samband med offentliga myndigheters offentliga verksamhet.
12. *personuppgifter*: personuppgifter i enlighet med definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) 2016/679.
13. *maskinläsbart format*: ett filformat som är strukturerat på ett sådant sätt att tillämpningsprogramvara enkelt kan identifiera, känna igen och extrahera specifika uppgifter, inklusive enskilda faktauppgifter, och deras interna struktur.
14. *öppet format*: ett filformat som är oberoende av plattform och tillgängligt för allmänheten utan några restriktioner som hindrar vidareutnyttjande av handlingar.
15. *formell öppen standard*: en skriftligt dokumenterad standard som specificerar kraven för hur interoperabilitet mellan programvaror ska säkerställas.

16. *rimlig avkastning på investeringar*: en procentandel av den totala avgiften, utöver vad som krävs för att täcka de stödberättigande kostnaderna, som uppgår till högst 5 procentenheter över ECB:s fasta ränta.
17. *tredje man*: varje fysisk eller juridisk person som inte är en offentlig myndighet eller ett offentligt företag och som innehar uppgifterna.

Artikel 3

Allmän princip

1. Om inte annat följer av punkt 2 i den här artikeln ska medlemsstaterna säkerställa att handlingar som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde i enlighet med artikel 1 kan vidareutnyttjas för kommersiella eller icke-kommersiella ändamål i enlighet med kapitlen III och IV.
2. När det gäller handlingar till vilka bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv innehar immateriella rättigheter och handlingar som innehas av offentliga företag ska medlemsstaterna, i det fall vidareutnyttjande av sådana handlingar tillåts, säkerställa att dessa handlingar kan vidareutnyttjas för kommersiella eller icke-kommersiella ändamål i enlighet med kapitlen III och IV.

KAPITEL II

BEGÄRAN OM VIDAREUTNYTTJANDE

Artikel 4

Behandling av begäran om vidareutnyttjande

1. De offentliga myndigheterna ska, på elektronisk väg om detta är möjligt och lämpligt, behandla en begäran om vidareutnyttjande och ge sökanden tillgång till handlingen för vidareutnyttjande eller, om det krävs en licens, färdigställa licenserbjudandet till sökanden inom en rimlig tid som överensstämmer med den tidsfrist som gäller för behandling av en begäran om tillgång till handlingar.
2. Om det inte har fastställts några tidsfrister eller andra regler för tillhandahållande inom rimlig tid av handlingar ska de offentliga myndigheterna behandla begäran och överlämna handlingarna för vidareutnyttjande till sökanden eller, om det krävs en licens, färdigställa licenserbjudandet till sökanden så snart som möjligt eller under alla omständigheter inom 20 arbetsdagar från det att begäran inkommit. Den tidsfristen får förlängas med ytterligare 20 arbetsdagar för begäranden som är omfattande eller komplicerade. I sådana fall ska sökanden så snart som möjligt och åtminstone inom tre veckor från den ursprungliga begäran underrättas om att det behövs mer tid för att handlägga begäran och om skälen för detta.
3. I händelse av avslag ska de offentliga myndigheterna underrätta sökanden om skälen för avslaget med hänvisning till relevanta bestämmelser om tillgång till handlingar i den medlemsstaten eller till bestämmelser om införlivande som antagits enligt detta direktiv, särskilt artikel 1.2 a–h eller artikel 3. Om ett avslag är grundat på artikel 1.2 c ska den offentliga myndigheten även lämna en hänvisning till den fysiska eller juridiska person som är rättsinnehavare, om denna är känd, eller till den licensgivare från vilken den offentliga myndigheten har erhållit det aktuella materialet. Bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv ska dock inte behöva lämna någon sådan hänvisning.
4. I alla beslut om vidareutnyttjande ska det anges vilka möjligheter till överprövning som finns om sökanden vill invända mot beslutet. Överprövningsmekanismerna ska inbegripa möjlighet till omprövning av en opartisk omprövningsmyndighet som besitter lämplig sakkunskap, såsom den nationella konkurrensmyndigheten, den berörda myndigheten för tillgång till handlingar, den tillsynsmyndighet som inrättats i enlighet med förordning (EU) 2016/679 eller en nationell rättslig myndighet, vars beslut är bindande för den berörda offentliga myndigheten.
5. Vid tillämpning av denna artikel ska medlemsstaterna fastställa praktiska arrangemang för att underlätta ett effektivt vidareutnyttjande av handlingar. Sådana arrangemang kan särskilt omfatta metoderna för tillhandahållande av lämplig information om rättigheterna i detta direktiv och att erbjuda lämpligt stöd och vägledning.
6. Följande enheter ska inte behöva efterleva den här artikeln:
 - a) Offentliga företag.
 - b) Utbildningsanstalter, organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning.

KAPITEL III

VILLKOR FÖR VIDAREUTNYTTJANDE

Artikel 5

Tillgängliga format

1. Utan att det påverkar tillämpningen av kapitel V ska offentliga myndigheter och offentliga företag göra sina handlingar tillgängliga i befintliga format och språkversioner samt, om möjligt och lämpligt, på elektronisk väg, i format som är öppna, maskinläsbara, tillgängliga, sökbara och som kan vidareutnyttjas, tillsammans med tillhörande metadata. Både format och metadata ska, när så är möjligt, vara förenliga med formella öppna standarder.
2. Medlemsstaterna ska uppmuntra offentliga myndigheter och offentliga företag att framställa handlingar som omfattas av detta direktiv och göra dem tillgängliga i enlighet med principen om *inbyggd öppenhet och öppenhet som standard*.
3. Punkt 1 ska inte medföra någon skyldighet för offentliga myndigheter att skapa nya handlingar eller anpassa handlingar eller tillhandahålla utdrag för att efterleva den punkten, om detta skulle kräva oproportionella ansträngningar och inte endast ett enkelt handgrepp.
4. Offentliga myndigheter ska inte vara skyldiga att fortsätta med framställning och lagring av en viss typ av handlingar för att dessa handlingar ska kunna vidareutnyttjas av en organisation inom den privata eller offentliga sektorn.
5. Offentliga myndigheter ska göra dynamiska data tillgängliga för vidareutnyttjande omedelbart efter insamlingen genom lämpliga API:er och, i förekommande fall, som en bulknedladdning.
6. Om det skulle överskrida den offentliga myndighetens finansiella och tekniska kapacitet att göra de dynamiska data tillgängliga omedelbart efter insamlingen, som avses i punkt 5, och därmed medföra oproportionella ansträngningar, ska dessa dynamiska data göras tillgängliga för vidareutnyttjande inom en tidsram eller med tillfälliga tekniska begränsningar som inte otillbörligen påverkar utnyttjandet av deras ekonomiska och sociala potential.
7. Punkterna 1–6 ska tillämpas på befintliga handlingar som innehas av offentliga företag som är tillgängliga för vidareutnyttjande.
8. Värdefulla dataset, som förtecknas i enlighet med artikel 14.1, ska göras tillgängliga för vidareutnyttjande i maskinläsbart format via lämpliga API:er och, i förekommande fall, som en bulknedladdning.

Artikel 6

Avgiftsprinciper

1. Vidareutnyttjande av handlingar ska vara kostnadsfritt.

Täckning av marginalkostnaderna för reproduktion, tillhandahållande och spridning av handlingar samt för avidentifiering av personuppgifter och åtgärder för att skydda konfidentiell affärsinformation får dock tillåtas.
2. Genom ett undantag ska punkt 1 inte tillämpas på följande:
 - a) Offentliga myndigheter som är skyldiga att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av sina kostnader kopplade till den offentliga verksamheten.
 - b) Bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv.
 - c) Offentliga företag.
3. Medlemsstaterna ska offentliggöra en förteckning online över de offentliga myndigheter som avses i punkt 2 a.
4. I de fall som avses i punkt 2 a och c ska de sammanlagda avgifterna beräknas i enlighet med objektiva, öppet redovisade och kontrollerbara kriterier. Dessa kriterier ska fastställas av medlemsstaterna.

De samlade intäkterna från tillhandahållande för och tillåtelse till vidareutnyttjande av handlingar över en lämplig redovisningsperiod får inte överstiga kostnaderna för insamling, framställning, reproduktion, spridning och datalagring av handlingarna, jämte en rimlig avkastning på investeringar, och – i tillämpliga fall – avidentifiering av personuppgifter och åtgärder för att skydda konfidentiell affärsinformation.

Avgifterna ska beräknas i enlighet med tillämpliga redovisningsprinciper.

5. När de offentliga myndigheter som avses i punkt 2 b tar ut avgifter får de samlade intäkterna från tillhandahållande för och tillåtelse till vidareutnyttjande av handlingar under en lämplig redovisningsperiod inte överstiga kostnaderna för insamling, framställning, reproduktion, spridning, datalagring, bevarande och rättighetsklarering och, i tillämpliga fall, avidentifiering av personuppgifter och åtgärder för att skydda konfidentiell affärsinformation, tillsammans med en rimlig avkastning på investeringar.

Avgifterna ska beräknas i enlighet med de redovisningsprinciper som gäller för de berörda offentliga myndigheterna.

6. Vidareutnyttjandet av följande ska vara kostnadsfritt för användaren:

- a) om inte annat följer av artikel 14.3, 14.4 och 14.5, de värdefulla dataset som förtecknas i enlighet med punkt 1 i den artikeln,
- b) de forskningsdata som avses i artikel 1.1 c.

Artikel 7

Öppenhet

1. När det gäller standardavgifter för vidareutnyttjande av handlingar ska alla tillämpliga villkor och det faktiska avgiftsbeloppet, inklusive beräkningsgrunden för avgifterna, fastställas i förväg och offentliggöras, om möjligt och lämpligt på elektronisk väg.
2. När det gäller andra avgifter för vidareutnyttjande än de avgifter som avses i punkt 1 ska de faktorer som beaktas vid beräkningen av avgifterna anges på förhand. På begäran ska innehavaren av de berörda handlingarna även ange hur avgifterna beräknats för en specifik ansökan om vidareutnyttjande.
3. Offentliga myndigheter ska säkerställa att sökande som begärt att få vidareutnyttja handlingar informeras om hur de kan få beslut eller förfaranden som påverkar dem överprövade.

Artikel 8

Standardiserade licenser

1. Vidareutnyttjande av handlingar får inte underkastas villkor såvida inte dessa villkor är objektiva, proportionella, icke-diskriminerande och motiverade av ett allmänintresse.

Om vidareutnyttjande är underkastat villkor får dessa villkor inte i onödan begränsa möjligheterna till vidareutnyttjande och de får inte användas för att begränsa konkurrensen.

2. De medlemsstater som använder licenser ska säkerställa att standardiserade licenser för vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga sektorn, vilka kan anpassas till varje enskild licensansökan, finns tillgängliga i digitalt format och kan behandlas på elektronisk väg. Medlemsstaterna ska uppmuntra användning av sådana standardiserade licenser.

Artikel 9

Praktiska arrangemang

1. Medlemsstaterna ska inrätta praktiska arrangemang för att underlätta sökning efter handlingar som är tillgängliga för vidareutnyttjande, till exempel i form av tillgångsförteckningar över viktiga handlingar med relevanta metadata, om möjligt och lämpligt tillgängliga online och i maskinläsbart format, och i form av portalplatser som är kopplade till tillgångsförteckningarna. När så är möjligt ska medlemsstaterna underlätta sökning på flera språk efter handlingar, särskilt genom att möjliggöra sammanställning av metadata på unionsnivå.

Medlemsstaterna ska också uppmåna offentliga myndigheter att inrätta praktiska arrangemang som underlättar bevarandet av handlingar som är tillgängliga för vidareutnyttjande.

2. Medlemsstaterna ska, i samarbete med kommissionen, fortsätta sina ansträngningar för att förenkla tillgången till dataset, särskilt genom att tillhandahålla en enda åtkomstpunkt och steg för steg göra lämpliga dataset som innehas av offentliga myndigheter tillgängliga avseende alla handlingar som omfattas av detta direktiv samt data som innehas av unionens institutioner i format som är tillgängliga, enkelt sökbara och kan vidareutnyttjas på elektronisk väg.

Artikel 10

Forskningsdata

1. Medlemsstaterna ska stödja tillgången till forskningsdata genom att anta nationella strategier och relevanta åtgärder som syftar till att göra offentligt finansierade forskningsdata tillgängliga (*strategier för öppen tillgång*) enligt principen *öppenhet som standard* och i enlighet med Fairprincipen. I detta sammanhang ska frågor avseende immateriella rättigheter, skydd av personuppgifter och insynsskydd, säkerhet och berättigade kommersiella intressen beaktas i enlighet med principen *så fri som möjligt och så begränsad som nödvändigt*. Dessa strategier för öppen tillgång ska inriktas på organisationer som bedriver forskning och organisationer som finansierar forskning.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.2 c ska forskningsdata kunna vidareutnyttjas för kommersiella eller icke-kommersiella ändamål i enlighet med kapitlen III och IV, i den mån de är offentligt finansierade och forskare, organisationer som bedriver forskning eller organisationer som finansierar forskning redan har gjort dem tillgängliga för allmänheten via ett institutionellt eller ämnesbaserat register. I det sammanhanget ska berättigade kommersiella intressen, kunskapsöverföring och befintliga immateriella rättigheter beaktas.

KAPITEL IV

ICKE-DISKRIMINERING OCH KONKURRENSBESTÄMMELSER

Artikel 11

Icke-diskriminering

1. Alla gällande villkor för vidareutnyttjande av handlingar ska vara icke-diskriminerande för jämförbara kategorier av vidareutnyttjande, inklusive gränsoverskridande vidareutnyttjande.
2. Om handlingar vidareutnyttjas av en offentlig myndighet som utgångsmaterial för dess kommersiella verksamhet, som inte ryms inom myndighetens offentliga verksamhet, ska samma avgifter och andra villkor för tillhandahållande av handlingarna tillämpas för den verksamheten som för andra användare.

Artikel 12

Exklusiva avtal

1. Alla potentiella marknadsaktörer ska kunna vidareutnyttja handlingar, även om en eller flera marknadsaktörer redan utnyttjar förädlade produkter som bygger på dessa handlingar. Kontrakt eller andra avtal mellan de offentliga myndigheter eller offentliga företag som innehar handlingarna och tredje man får inte innehålla något beviljande av ensamrätt.
2. Om en ensamrätt emellertid bedöms vara nödvändig för tillhandahållandet av en tjänst av allmänt intresse, ska dock giltigheten för skälet till att en sådan ensamrätt medges omprövas regelbundet och under alla omständigheter vart tredje år. De exklusiva avtal som ingås den 16 juli 2019 eller därefter ska göras tillgängliga online för allmänheten minst två månader innan de träder i kraft. De slutliga villkoren i sådana avtal ska vara öppna för insyn och göras tillgängliga online för allmänheten.

Denna punkt ska inte tillämpas på digitalisering av kulturresurser.

3. Om en ensamrätt, trots vad som anges i punkt 1, gäller digitalisering av kulturresurser ska ensamrättens varaktighet i allmänhet inte överstiga tio år. Om varaktigheten överstiger tio år ska den omprövas under det elfte året och, i tillämpliga fall, vart sjunde år därefter.

De avtal om ensamrätt som avses i första stycket ska vara öppna för insyn och göras tillgängliga för allmänheten.

När det föreligger ensamrätt som avses i första stycket, ska den berörda offentliga myndigheten utan kostnad få en kopia av de digitaliserade kulturresurserna som en del av det avtalet. Kopian ska finnas tillgänglig för vidareutnyttjande när ensamrätten har löpt ut.

4. Rättsliga eller praktiska arrangemang som, utan att uttryckligen bevilja en exklusiv rättighet, syftar till eller rimligen kan förväntas leda till en begränsad tillgänglighet för vidareutnyttjande av handlingar för andra enheter än den tredje part som deltar i arrangemanget, ska offentliggöras online minst två månader innan de träder i kraft. Sådana rättsliga eller praktiska arrangemangs påverkan på tillgången till data för vidareutnyttjande ska vara föremål för regelbunden översyn och ska, under alla omständigheter, ses över vart tredje år. De slutliga villkoren i sådana avtal ska vara öppna för insyn och göras tillgängliga online för allmänheten.

5. Exklusiva avtal som existerar den 17 juli 2013 som inte omfattas av undantagen som anges i punkterna 2 och 3 och som har ingåtts av offentliga myndigheter ska upphöra att gälla när kontraktet löper ut och under alla omständigheter senast den 18 juli 2043.

Exklusiva avtal som existerar den 16 juli 2019 som inte omfattas av undantagen som anges i punkterna 2 och 3 och som har ingåtts av offentliga företag ska upphöra att gälla när kontraktet löper ut och under alla omständigheter senast den 17 juli 2049.

KAPITEL V

VÄRDEFULLA DATASET

Artikel 13

Tematiska kategorier av värdefulla dataset

1. För att skapa förutsättningar till stöd för vidareutnyttjande av värdefulla dataset anges en förteckning över tematiska kategorier av sådana dataset i bilaga I.
2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 15 med avseende på att ändra bilaga I genom att lägga till nya tematiska kategorier av värdefulla dataset så att teknik- och marknadsutvecklingen återspeglas.

Artikel 14

Särskilda värdefulla dataset och arrangemang för offentliggörande och vidareutnyttjande

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter i vilka det fastställs en förteckning över särskilda värdefulla dataset i de kategorier som anges i bilaga I och som innehåller av offentliga myndigheter och offentliga företag bland de handlingar som omfattas av detta direktiv.

Dessa särskilda värdefulla dataset ska

- a) vara tillgängliga avgiftsfritt med förbehåll för punkterna 3, 4 och 5,
- b) vara maskinläsbara,
- c) tillhandahållas via gränssnitt för tillämpningsprogram, och
- d) tillhandahållas som en bulknedladdning i förekommande fall.

I dessa genomförandeakter får också ange arrangemangen för offentliggörande och vidareutnyttjande av värdefulla dataset. Dessa arrangemang ska vara förenliga med öppna standardiserade licenser.

Arrangemangen får inbegripa villkor avseende vidareutnyttjande, format för data och metadata och tekniska arrangemang för spridning. Medlemsstaternas investeringar i öppna data-strategier, till exempel investeringar i utvecklingen och ibruktageand av vissa standarder, ska beaktas och vägas mot de möjliga fördelarna med uppförandet på förteckningen.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

2. Fastställandet av särskilda värdefulla dataset i enlighet med punkt 1 ska grundas på en bedömning av deras potential att

- a) skapa viktiga socioekonomiska eller miljömässiga fördelar och innovativa tjänster,
- b) gynna ett stort antal användare, i synnerhet små och medelstora företag,
- c) bidra till att generera intäkter, och
- d) kombineras med andra dataset.

I syfte att fastställa särskilt värdefulla dataset ska kommissionen genomföra lämpliga samråd, inklusive på expertnivå, och en konsekvensbedömning samt säkerställa komplementaritet med befintliga rättsakter, till exempel direktiv 2010/40/EU, när det gäller vidareutnyttjande av handlingar. Den konsekvensbedömningen ska omfatta en kostnadsnyttoanalys och en analys av huruvida kostnadsfritt tillhandahållande av värdefulla dataset från offentliga myndigheter som är skyldiga att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av sina kostnader kopplade till den offentliga verksamheten skulle leda till betydande budgetkonsekvenser för dessa myndigheter. Avseende värdefulla dataset som innehas av offentliga företag ska konsekvensbedömningen särskilt uppmärksamma de offentliga företagens roll i en konkurrensutsatt ekonomisk miljö.

3. Genom undantag från punkt 1 andra stycket led a ska de genomförandeakter som avses i punkt 1 föreskriva att den avgiftsfria tillgången till värdefulla dataset inte ska vara tillämplig på särskilda värdefulla dataset som innehas av offentliga företag om detta skulle leda till en snedvridning av konkurrensen på de berörda marknaderna.

4. Kravet på att göra värdefulla dataset avgiftsfritt tillgängliga enligt punkt 1 andra stycket led a ska inte vara tillämpligt på bibliotek, även universitetsbibliotek, museer och arkiv.

5. Medlemsstaterna får undanta offentliga myndigheter som är skyldiga att generera intäkter för att täcka en väsentlig del av sina kostnader kopplade till den offentliga verksamheten från kravet att tillhandahålla värdefulla dataset avgiftsfritt under en period på högst två år från och med det datum då den relevanta genomförandeakten, antagen i enlighet med punkt 1, träder i kraft, om det avgiftsfria tillhandahållandet av dessa värdefulla dataset skulle medföra betydande budgetkonsekvenser för dem.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 15

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 13.2 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 16 juli 2019. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 13.2 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 13.2 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 16

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté för öppna data och vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

*Artikel 17***Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast den 17 juli 2021 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till de direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 18***Kommissionens utvärdering**

1. Tidigast den 17 juli 2025 ska kommissionen utvärdera detta direktiv och överlämna en rapport om de viktigaste resultaten av utvärderingen till Europaparlamentet och till rådet samt till Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta denna rapport.

2. Utvärderingen ska särskilt gälla direktivets tillämpningsområde samt sociala och ekonomiska konsekvenser, inklusive

- a) i vilken utsträckning vidareutnyttjandet av handlingar från den offentliga sektorn vilka omfattas av detta direktiv har ökat, i synnerhet av små och medelstora företag,
- b) värdefulla datasets konsekvenser,
- c) följderna av de tillämpade avgiftsprinciperna och vidareutnyttjandet av officiella handlingar av lagstiftnings- och förvaltningskaraktär,
- d) vidareutnyttjande av handlingar som innehas av andra enheter än offentliga myndigheter,
- e) tillgången till och användningen av API:er,
- f) samspelet mellan dataskyddsregler och möjligheter till vidareutnyttjande,
- g) ytterligare möjligheter att förbättra den inre marknadens funktion och att stödja ekonomisk utveckling och arbetsmarknadsutveckling.

*Artikel 19***Upphävande**

Direktiv 2003/98/EG, i dess lydelse enligt det direktiv som anges i bilaga II del A, upphör att gälla med verkan från och med den 17 juli 2021, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter vad det gäller de tidsfrister för införlivande i nationell rätt och de datum för tillämpning av de direktiv som anges i bilaga II del B.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till detta direktiv och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga III.

*Artikel 20***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 21***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 20 juni 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA I

Förteckning över kategorier av värdefulla dataset som avses i artikel 13.1:

1. Geospatiala data
 2. Jordobservation och miljö
 3. Meteorologiska data
 4. Statistik
 5. Företag och företagsägande
 6. Rörlighet
-

BILAGA II

Del A

Upphävt direktiv och ändringen av detta
(som det hänvisas till i artikel 19)

Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/98/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 90)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/37/EU (EUT L 175, 27.6.2013, s. 1)	

Del B

Tidsfrister för införlivande med nationell rätt och datum för tillämpning
(som det hänvisas till i artikel 19)

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	Datum för tillämpning
2003/98/EG	1 juli 2005	1 juli 2005
2013/37/EU	18 juli 2015	18 juli 2015

BILAGA III

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 2003/98/EG	Detta direktiv
Artikel 1.1	Artikel 1.1, inledningen
	Artikel 1.1 a, b och c
Artikel 1.2, inledningen	Artikel 1.2, inledningen
Artikel 1.2 a	Artikel 1.2 a
—	Artikel 1.2 b
Artikel 1.2 b	Artikel 1.2 c
Artikel 1.2 c	Artikel 1.2 d
—	Artikel 1.2 e
Artikel 1.2 ca	Artikel 1.2 f
Artikel 1.2 cb	Artikel 1.2 g
Artikel 1.2 cc	Artikel 1.2 h
Artikel 1.2 d	Artikel 1.2 i
Artikel 1.2 e	Artikel 1.2 l
Artikel 1.2 f	Artikel 1.2 j
—	Artikel 1.2 k
Artikel 1.3	Artikel 1.3
Artikel 1.4	Artikel 1.4
Artikel 1.5	Artikel 1.5
—	Artikel 1.6 och 1.7
Artikel 2, inledningen	Artikel 2, inledningen
Artikel 2.1	Artikel 2.1
Artikel 2.2	Artikel 2.2
—	Artikel 2.3 och 2.5
Artikel 2.3	Artikel 2.6
—	Artikel 2.7–2.10
Artikel 2.4	Artikel 2.11
Artikel 2.5	Artikel 2.12
Artikel 2.6	Artikel 2.13
Artikel 2.7	Artikel 2.14
Artikel 2.8	Artikel 2.15
Artikel 2.9	Artikel 2.4
—	Artikel 2.16 och 2.17
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4.1	Artikel 4.1
Artikel 4.2	Artikel 4.2

Direktiv 2003/98/EG	Detta direktiv
Artikel 4.3	Artikel 4.3
Artikel 4.4	Artikel 4.4
—	Artikel 4.5
Artikel 4.5	Artikel 4.6, inledningen
	Artikel 4.6 a och b
Artikel 5.1	Artikel 5.1
—	Artikel 5.2
Artikel 5.2	Artikel 5.3
Artikel 5.3	Artikel 5.4
—	Artikel 5.5–5.8
—	Artikel 6.1 första stycket
Artikel 6.1	Artikel 6.1 andra stycket
Artikel 6.2, inledningen	Artikel 6.2, inledningen
Artikel 6.2 a	Artikel 6.2 a
Artikel 6.2 b	—
Artikel 6.2 c	Artikel 6.2 b
—	Artikel 6.2 c
—	Artikel 6.3
Artikel 6.3	Artikel 6.4
Artikel 6.4	Artikel 6.5
—	Artikel 6.6
Artikel 7.1	Artikel 7.1
Artikel 7.2	Artikel 7.2
Artikel 7.3	—
Artikel 7.4	Artikel 7.3
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9.1
—	Artikel 9.2
—	Artikel 10.1 och 10.2
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11.1	Artikel 12.1
Artikel 11.2	Artikel 12.2
Artikel 11.2a	Artikel 12.3
—	Artikel 12.4
Artikel 11.3	—
Artikel 11.4	Artikel 12.5
—	Artiklarna 13–16
Artikel 12	Artikel 17.1
—	Artikel 17.2
Artikel 13.1	Artikel 18.1
Artikel 13.2	—

Direktiv 2003/98/EG	Detta direktiv
Artikel 13.3	Artikel 18.2, inledningen
—	Artikel 18.2 a–g
—	Artikel 19
Artikel 14	Artikel 20
Artikel 15	Artikel 21
—	Bilaga I, II och III

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV